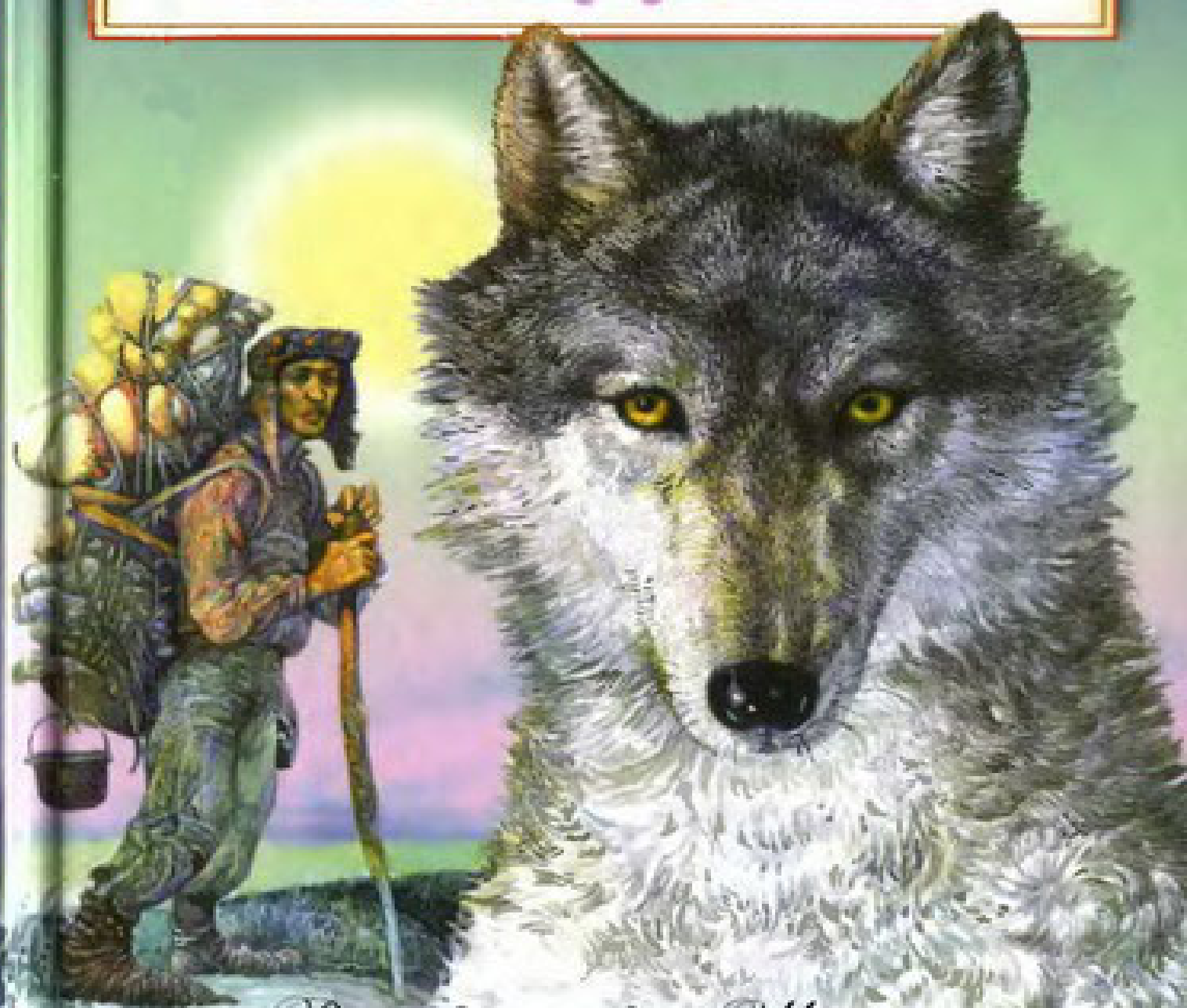

ХРЕСТОМАТІЯ школяра

Джек Лондон
ПІВНІЧНІ
ОПОВІДАННЯ

Видавництво «Укрос»

До книжки Джека Лондона «Північні оповідання» увійшли твори, події в яких розгортаються наприкінці XIX століття на Алясці, де було відкрито чималі поклади золота і куди за легкою наживою вирушили тисячі відчайдушів. Проте більшість із них дістала поразку в нерівній боротьбі зі стихією, і лише для небагатьох сувора Північ справді виявилася золотоносною. Вижити у тяжких, іноді навіть екстремальних умовах допомагали наполегливість, невтомна праця, незламна сила духу, а головне — людяність.

Сповнені глибокої життєвої правди і сюжетної динаміки, «Північні оповідання» справедливо вважаються одним із найкращих зразків світової літератури, ними ось уже понад століття щиро захоплюються юні читачі.

Джек Лондон
ПІВНІЧНІ ОПОВІДАННЯ

Хрестоматія школяра

Джек Лондон
ПІВНІЧНІ
ОПОВІДАННЯ

Київ
Видавництво «Шк.ла»
2004

Упорядкування та передмова ІВАНА АНДРУСЯКА

Художник ВІКТОР БАРИБА

ДЖЕК ЛОНДОН: ЖАГА ДО ЖИТТЯ

Направду, немає нічого нового під сонцем. Ось іще одне покоління юнаків і дівчат розпочинає власний шлях пізнання життя із усе тих же захоплюючих творів великого американського письменника Джека Лондона (1876–1916). Від «Жаги до життя» і північних оповідань до «Білого ікла» і «Сердець трьох», від «Поклику предків» і «Людей безодні» до «Залізної п'яти» й «Мартіна їдена»... Цими книжками до пізньої ночі зачитувалися в юності ваші батьки й матері, дідусі й бабусі; а мине зовсім небагато років, і ці ж книжки уже ви будете знаходити під подушками своїх дітей та онуків. А все тому, що тут не лише захоплюючий сюжет, карколомні пригоди та непересічні герої, але й насамперед — органічне відчуття життя, глибоке розуміння людини, найтонших її прагнень, устремлінь і порухів душі.

Прикметно, що практично всі твори Джека Лондона значною мірою автобіографічні, — він писав про те, що сам пережив, про людей, котрих зустрічав на своєму недовгому, але надзвичайно непростому життєвому шляху, і звісно ж, про самого себе. А його юність минула в нечуваних злиднях, у тяжкій роботі на фабриці, де платили по долару за день, і на ці гроші можна було хіба що ледь животіти...

«У п'ятнадцять років я був мужчиною, рівним з-поміж мужчин», — напише письменник в автобіографії. 1894 року його рідну Каліфорнію, як і загалом Сполучені Штати, потрясла нищівна економічна криза. Тисячі безробітних, серед яких і майбутній письменник, у товарних вагонах роз'їжджали по Америці в пошуках бодай якогось-такого підробітку, готові взятися за будь-яку справу, аби лише вижити. Відтак юний Джек кочегаром на торговому судні без жодного цента в кишені втрапив на Північ, — туди, де були відкриті поклади золота й де у нелюдських умовах відчайдухи-золотошукачі надсадно прагнули розбагатіти, ризикуючи своїм здоров'ям, а часто й життям.

В екстремальних умовах найкраще виявляється характер людини. Одні, як герой багатьох Лондонових оповідань Мелмют Кід, незважаючи ні на що, залишаються людьми; вони завжди готові допомогти ближньому, старанно вчать розпізнавати істинне й фальшиве, і зреалізуються як особистості в тяжкій і наполегливій праці, яка рано чи пізно дає плоди. Водночас інших, — як персонажів оповідання «У далекій країні» Картера Везенбі та Персі

Касферта, що жили упівсили, лінувалися, намагаючись «виїхати» за рахунок інших, — жорстока Північ нерідко перетворювала на звіроподібних нелюдів, ладних перегризти одне одному горло за грудочку цукру.

Саме оповідання, названі відтак «північними» — бо їхні сюжети письменник почерпнув під час своїх поневірянь на Півночі, — принесли Джекові Лондону першу письменницьку славу. Та яких надзусиль це потребувало... Незабаром ви прочитаєте один із найкращих творів Лондона — роман «Мартін Іден». У його героєві, — самовідданому юнакові, який, живучи впроголодь, щоденно писав і переписував свої оповідання, вислав їх у всеможливі редакції, незмінно отримував відмови, але писав і вислав знову, аж доки не зажив читацької слави, — неважко впізнати самого письменника. Наполегливістю й працею він створив не лише себе, а й свого читача, який ось уже понад сотню літ захоплюється його творами.

Наполегливість і праця, а найголовніше — людяність дозволяли виживати на далекій суворій Півночі. Водночас уважний читач цих оповідань безсумнівно зробить для себе чи не найважливіший висновок: так. Північ екстремальна, але вона лише загострює характери, лише дає змогу виразніше виявитися рисам, котрі в людині рано чи пізно будь-де виявилися б. Просто на Півночі, в умовах нелюдських випробувань, вони стають помітнішими, — але й у нашому щоденному побуті вони так само даються взнаки і так само або вивищують, або гублять людину. Екстремальним є саме життя, котре маємо прожити як люди, а не як звірі, — такий найголовніший досвід намагається передати нам, читачам, Джек Лондон у своїх північних оповіданнях.

Ще однією визначальною рисою цих творів є те, що практично всі персонажі Джека Лондона живуть своєю певною метою, якої за всяку ціну намагаються досягнути. Але ж мета меті не рівня... І залежить вона перш за все від моральних якостей самої людини. Буває — відняти в свого колеги грудочку цукру, як у згаданому вже оповіданні «У далекій країні», а буває — врятувати життя...

Напівіндіанець із «Північної Одиссеї», якого Мелмют Кід назвав Улісом, за аналогією із героєм Гомерової «Одиссеї», поклав життя на те, аби повернути собі несправедливо викрадену в нього білим завойовником Акселем Гундерсоном дівчину Унгу. Врешті-решт, після тривалих блукань «землями білих», після виснажливих переходів льодовими пустелями і навіть після неймовірної втечі зі справжнього рабства в північному російському порту, він таки вистежує свого кривдника й заморює його голодом. Але так і не може збагнути, що в такий спосіб убиває й Унгу. Будучи вже на порозі голодної смерті, від останньої дивом упольованої здобичі

Аксель Гундерсон не бере ні крихти, а все несе коханій дружині, аби врятувати її... Унга ж, дізнавшись, ким є їхній провідник насправді, кидається на Уліса з ножом. Сама ж залишається помирати у льодовій пущі поряд із тілом свого Акселя...

В Уліса є ще одна ідея — борг перед Мелмютом Кідом, який заплатив викуп за майже незнайому йому людину; й Уліс таки повертає Мелмютові цей борг.

Так, ідея ідеї не рівня. Помста чи нажива за будь-яку ціну («З рубцем на щоці», «Тисяча дванадцяток» та ін.) не доводять людей до добра. Натомість вияви вдячності, справедливості, дружби, самовідданості цінуються дуже високо. Але чи не найвище — саме життя. Мабуть, найвиразніше це проглядається в одному з найкращих творів Джека Лондона — оповіданні «Жага до життя», яке хоч і написане значно пізніше від північного циклу, але близьке до нього за художньою переконливістю й глибиною проникнення в людську психологію.

Двоє виснажених голодом чоловіків зі своїми трофеями — мішечками намитого золота — добираються безлюдними північними землями до рятівного моря, де їх має підібрати корабель. Але коли один із них підвернув ногу — товариш без жодного докору сумління кинув його самого. Та от жаги до життя цьому товаришеві забракло, на відміну від жадоби до золота, — його погризене вовками тіло поряд із незайманим мішечком золота знайде відтак кинутий мандрівець, який наважився позбутися в дорозі своєї заважкої й абсолютно безглуздої тут золотої ноші. Витримавши неймовірні злигодні, своєю жагою до життя перемігши навіть вовка, він таки добирається до рятівного корабля. А там, оклигавши, збирає сухарі у матраці, в пазусі, у найнеймовірніших місцях...

Моторозна картина! Але чи завважували ви, дорогі читачі, як наші ж таки бабусі й дідусі, яким випало на долю пережити штучно організований тоталітарним сталінським режимом страшний голод 1933 року, дотепер у скринях та на горищах роблять запаси продуктів...

Глибока житейська правда — ось що особливо цінне в творах Джека Лондона. Так, вона подекуди страшна, ця правда — але тим переконливіша.

Своїми книжками письменник наполегливо доводив, що і в найтяжчих обставинах, найжорстокіших випробуваннях людина не є безпорадною. Все вирішують її духовні якості, її воля, людяність, почуття морального обов'язку, віра. Саме ці риси не дають розчинитися книжкам Джека Лондона в безконечних потоках усеможливої сучасної й не дуже белетристики, а до глибини душі заповнюють юного читача; вчать його жити за законами правди й моралі; дарують йому впевненість у власних силах і можливостях на довгій і часто тернистій дорозі життя.

Іван Андрусяк

ЖАГА ДО ЖИТТЯ

*Хто добре жив і кинув все,
лиш той здобуде гарту, –
і виграти потрапить той,
хто ставить все на карту.^[1]*

они ступали, кульгаючи, до річки; сходячи вкритим каменюками берегом, передній заточився і мало не впав. Обидва були стомлені й виснажені, з облич їм не сходив вираз тупого терпіння, що його карбують тривалі знегоди. На спині вони несли важкі клунки, загорнені в укривала і підтримувані ремінцями, які вони накинули на лоби. Кожен ніс рушницю. Вони ступали, схиливши низько плечі, а ще нижче голову, втупившись очима в землю.

— Якби нам бодай два патрони з тих, що в схованці, — промовив задній.

Голос його звучав одноманітно, без усякого виразу. Він говорив байдужно, і перший, заходячи в молочно-білий потік, що шумував між каміння, не озвався ні словом.

Слідом за ним у річку ступив другий. Вони не роззувалися, хоч вода була холодна, як крига, — така холодна, аж кості нили і затерпали ноги. Подекуди шумливий вир сягав їм до колін, і обидва вони втрачали опору.

Той, що йшов позаду, посковзнувся на гладенькому валуні й ледве не впав, але в останню мить утримався на ногах, голосно зойкнувши з болю. Мабуть, у нього запаморочилась голова; заточившись, він випростав вільну руку, ніби шукав опертя. Ставши рівно, він спробував ступити вперед, але знов похитнувся і мало не впав. Тоді він поглянув на товариша, котрий навіть не озирнувся.

Цілу хвилину він стояв нерухомо, ніби щось обмірковуючи. Потім гукнув:

— Агов, Біле! Я підвернув ногу!

Біл шкандибав далі через молочно-біле шумовиння. Він так і не оглянувся. Товариш дивився йому вслід, і, хоч його обличчя ніяк не пожвавилось, очі засвітилися тугою пораненого оленя.

Біл вийшов, кульгаючи, на той берег і подався далі, не повертаючи голови. Чоловік, що стояв серед потоку, вдивлявся йому вслід. Губи його злегка тремтіли, і давно не голені руді вуса заворушилися. Він механічно облизав їх.

— Біле! — гукнув він ще раз.

Це був благальний крик дужої людини, що потрапила в біду, але Біл не обернувся. Другий дивився, як він долав положистий схил і, незграбно кульгаючи, простував усе далі й далі, туди, де на далекому небокраї вимальовувалися низькі горби. Він дивився товаришеві вслід, поки той перейшов через гребінь і зник з очей. Потім одвів погляд і озирнув те коло світу, в якому його покинув Біл.

Побіля обр'ю дотлівало сонце, ледве проглядаючи крізь запону туману й мли, що налягали на землю без чітких обрисів, наче гуща. Перенісши всю свою вагу на здорову ногу, він витяг годинника. Була четверта. Уже тижнів зо два він не лічив днів, знав тільки, що зараз кінець липня або початок серпня, і що, отже, сонце сідає на північному заході. Він перевів погляд на південь — десь там, за оцими похмурими горбами простяглось Велике Ведмеже озеро; в тім краї Полярне коло застережно накреслило свій кордон по канадській Безплідній Землі. Потік, серед якого він стоїть, — це притока річки Копермайн, що тече на північ і впадає в Льодовитий океан у затоці Коронації. Йому не доводилось там бувати, але він одного разу бачив ті місця на карті Компанії Гудзонової затоки.

Він знову озирнув те коло світу, в якому залишився. Невесела картина. З усіх боків, але до обр'ю, одноманітна пустеля, пагорби всі пологі й низькі. Ані деревця, ані кущика, ні травинки — нічого, крім безкрайньої страшної пустки; і в його очах нараз проблиснув страх.

— Біле! — прошепотів він і знову повторив: — Біле!

Він зіщулився, стоячи посеред молочно-білого шумовиння, так ніби вся оця неозора безодня пригнітила його своєю нездоланною силою й жаским спокоєм. Він затремтів, як у лихоманці. Рушниця

випала з рук у воду. Зачувши плескіт, він отямився, переборов страх, опанував себе, намацав на дні рушницю й витяг її з води. Потім пересунув клумак ближче до лівого плеча, щоб не так давило на ушкоджену ногу, і побрів до берега, невільно, обережно, кривлячись із болю.

Він ішов не зупиняючись. З несамовитим відчаєм, незважаючи на біль, здерся він на горб, за яким зник Біл, — сам набагато кумедніший за свого товариша, що шкутильгав, по-чудному підстрибуючи. Але з вершини горба він побачив, що в неглибокій долині немає нікого. І знову подорожнього поймав страх; зборовши його, він пересунув клумак ще далі на ліве плече і подибав униз схилом.

Дно долини набухло від води, що просякла густий мох. Вона цвіркала з-під мокасинів, і щоразу, коли він одривав ногу, мокрий мох плющав, неохоче відпускаючи свою здобич. Він ішов слідами товариша від болітця до болітця, намагаючись ставати на каменюки, що витикались острівцями з-посеред зеленого моря моху.

Він не заблудив, дарма що zostався один. Він знав, що незабаром дістанеться до берега озерця, порослого усохлими ялинами й соснами, низенькими й миршавими. Індіани називали цю місцевість «Тічінічілі», тобто «Країна патичків». В озерце впадає струмок, вода в ньому не-каламутна. Струмок поріс рогозом — він добре це пам'ятав, — але на берегах немає жодної деревини; він піде понад струмком аж до джерела на горбі, що править за вододіл. По той бік горба починається інший струмок, що тече на захід. Він ітиме за водою до річки Діз. Там під перевернутим каное, що привалене каміняччям, їхня схованка. Він знайде там набої для своєї рушниці, гачки й ліски, невеличку рибальську сітку — одне слово, все начиння, щоб добувати собі харчі.

Також там є борошно — правда, небагато, — шматок бекону й трохи бобів.

Біл чекатиме на нього біля схованки, і вони вдвох попливуть по Діз на південь, до Великого Ведмежого озера, а потім через озеро до річки Макензі. І далі й далі на південь — хай женеться за ними зима, хай вкриваються кригою потоки, хай дні стануть морозні — вони пливтимуть собі на південь, поки дістануться до якоїсь факторії Компанії Гудзонової затоки, де ростуть високі й здорові дерева і де вдосталь усякого харчу.

Ось про що думав він, силкуючись іти вперед. Але чим дужче він напружував тіло, то більше мусив напружувати розум, переконуючи себе, що Біл не кинув його напризволяще, що Біл неодмінно чекатиме біля схованки. Він був примушений так думати, інакше для чого тоді силкуватися — лягай і вмирай одразу! І в той час, як тьмяне кружало сонця повільно ховалося на північному заході, він устиг розрахувати — вже вкотре — кожен дюйм тієї дороги, яку їм з Білом доведеться подолати, тікаючи на південь від зими. Він знов і знов лічив у думці запаси харчів у схованці й запаси у факторії Компанії Гудзонової затоки. Два дні в нього не було й ріски в роті, і вже хтозна-відколи він не наїдався досхочу. Раз у раз він нахилявся, зривав бліді болотяні ягоди, клав їх у рот, розжовував і ковтав. Пожива з тієї ягоди кепська — сама водичка та сім'я. Ягода одразу танула в роті, лишалося тільки гірке тверде сім'я. Чоловік знав, що з ягід нема ніякого наїдку, проте жував і жував, сподіваючись наїстися всупереч власному досвідові.

О дев'ятій годині він боляче забив об каменяку пальця на нозі, заточився і впав од страшної утоми й виснаги. Довгенько він лежав на боці не рухаючись. Потім зняв ремені й насилу сів. Ще не смеркло, і в напівсутінках він почав нишпорити між камінням, шукаючи моху. Склавши його в купу, він розпалив вогонь — мох затлівся, закурів — і поставив на нього бляшаний казанок з водою.

Він розв'язав свого клумака і передусім полічив сірники. їх було шістдесят сім. Щоб пересвідчитись, він перелічив їх тричі. Тоді розділив сірники на три пучечки, загорнув кожен у промащений папір і сховав — один пучечок у порожній кисет, другий — за внутрішній обідок приношеного капелюха, а третій — за пазуху, під сорочку. Коли він упорався з цим, його раптом посів ляк; він витяг і порозгортав усі пучечки й ще раз перерахував сірники. їх усе так само було шістдесят сім.

Він висушив мокре взуття біля вогню. Мокасини перетворились на лахміття. Пошиті з укривала шкарпетки світили дірками, натерті ноги покривавіли. Кісточка дуже боліла. Він оглянув її — суглоб розпух і став завгрубшки з коліно. Він одірвав довгу смужку з одного укривала і туго перев'язав кісточку. Віддер ще кілька смуг і обмотав ноги — це правитиме йому за шкарпетки й мокасини. Потім випив гарячої води, накрутив годинника й ліг, завинувшись в укривала.

Спав він як убитий. Десь опівночі стемніло, але незабаром уже й зазоріло. Сонце зійшло на північному сході — принаймні там розвидніло, бо сонце ховалося за товщею сизих хмар.

Прокинувся він о шостій ранку і якусь часину нерухомо лежав на спині, втупившись очима в сіре небо. Голод давався взнаки. Він підвівся, спираючись на лікоть, і несподівано почув голосне пирхання — перед ним стояв олень карибу, що розглядав його з настороженою цікавістю. Тварина була всього за якихось п'ятдесят футів, і йому вмить привидівся соковитий шматок оленини, що шкварчав на вогні, смачно пахнучи. Він механічно схопив незаряджену рушницю, націлився і натиснув спуск. Олень захропів і помчав геть, цокотячи копитами.

Чоловік вилаявся і відкинув рушницю. Стогнути, він через силу звівся на ноги. Суглоби неначе заіржавіли. Вони аж скрипіли, і зігнути їх можна було лише великим зусиллям. Коли він урешті звівся на ноги, то ще з хвилину випростував спину, щоб стати прямо, як належить людині.

Він видерся на пагорок і розглянувся довкола. Ніде ані деревця, ні кущика — саме тільки сіре море моху, серед якого розкидано сірі скелі, сірі озерця та сірі струмки. Небо теж було сіре. А на небі ні сонця, ні навіть проблиску сонця. Він не знав, де північ, і забув, якою дорогою прийшов сюди минулого вечора. Але він не заблукав. Він був певний цього. Незабаром він дістанеться до Країни Патичків. Він відчував, що вона десь тут, ліворуч, недалеко — може, навіть он за тим горбком.

Він повернувся до багаття і став пакуватись. Пересвідчився, що три пучечки сірників цілі, але вже не став їх рахувати. Проте він завагався, дивлячись на туго набиту торбинку з лосевої шкіри. Вона була невелика, в пригорщу завбільшки, та важила п'ятнадцять фунтів — стільки ж, як і решта речей, і це його непокоїло. Нарешті він одклав її вбік і почав запаковувати клумак. За мить зупинився, поглянув на торбинку, швидко схопив її і кинув на пустелю визивний погляд, ніби вона хотіла відняти його здобуток. Урешті, коли він звівся на ноги, готовий плентатись далі, торбинка була в клумаку за плечима.

Він повернув ліворуч і пішов, раз у раз пристаючи зірвати болотяну ягоду. Нога набрякла, і він кульгав дужче, але цей біль був за дурницю проти болю в шлунку. Голод гриз йому нутроці. Він так допікав, аж забив йому памороки, і чоловік уже не знав, у який бік треба йти, щоб

дістатися до Країни Патичків. Болотяні ягоди не гамували гострого голоду, від них тільки щипало язика й піднебіння.

В одному видолинку з-поміж скеляччя й трави злетіла, фуркаючи крильми, згряя білих куріпок. «Кр-кр-кр!» — лунали їхні крики. Він жбурляв у них камінцями, але не міг влучити. Тоді він поклав клумака на землю й почав скрадатись до птахів плазом, як кіт до горобця. Його штани подерлися об гостре каміння, з колін сочилася кров, по лишаючи червоні сліди, та через пекучий голод він не відчував болю. Він плазував по м'якому мохові, одяг його змок, тіло дубло з холоду, але він не помічав нічого — так його палила голодна лихоманка. І щоразу куріпки злітали перед самісіньким його носом. Нарешті їхнє «кр-кр» вже видалося йому глузуванням, він вилаяв куріпок і став передражнювати їх.

Раз він мало не наткнувся на куріпку, що, певне, спала. Він не бачив її, поки вона не випурхнула йому просто в лице зі своєї шкалубини між камінням. Не менш переляканий, ніж куріпка, він усе-таки встиг схопити її, але в руці у нього залишилось тільки три пір'їни з хвоста. Дивлячись услід куріпці, він відчув до неї таку ненависть, ніби вона заподіяла йому не знати яке зло. Отак він ні з чим повернувся назад і взяв клумака на плечі.

Надвечір того ж дня він добився до болота, де дичини було більше. Повз нього пробіг табун оленів, голів з двадцять, так близько, що їх легко далось б підстрелити. Він відчув дике бажання погнатись за ними і мав певність, що наздожене їх. Назустріч йому вибіг чорний лис із куріпкою в зубах. Чоловік закричав. Крик був страшний; переляканий лис дременував навітки, але куріпки не випустив.

Згодом він вийшов до білого від вапна струмка, де росли миршаві латки рогозу, і подався за водою. Хапаючи рогіз побіля коріння, він виривав цибулинки не грубші за цвяха. Вони були м'які і смачно хрумтіли на зубах. Та їх пронизували цупкі волокна. Корінці виявились жилаві, такі самі водянисті, як і ягоди, і не давали аніякого наїдку. Однак він зняв клумака, ставши навколішки, заповз у рогіз і заходився хрумтіти і плямкати, достоту як худобина.

Страшна втома змагала його, кортіло лягти й заснути, але бажання дістатись до Країни Патичків, а надто ще голод гнали його вперед. Він шукав у озерцях жаб і розгрібав пальцями намул, сподіваючись

виколюпати хробака, хоча й знав, що ні жаби, ні черви не живуть так далеко на півночі.

Він зазірав у кожную калюжу, і зрештою, коли настав тривалий присмерк, помітив у одній такій калюжі рибку з пічкура завбільшки. Він занурив руку аж по плече, але рибка втекла. Тоді він узявся ловити її обома руками й скаламутив воду. Він так запалився, що впав у калюжу й промок до пояса. Вода геть скаламутніла, і йому довелося чекати, поки вона всядеться.

Він ще раз почав ловити рибу, але невдовзі вода скаламутніла знову. Та він уже не міг чекати: одв'язав бляшане відерце й став вичерпувати калюжу. Спочатку він черпав похапливо, весь захлюпався, і випліскував воду так близько, що вона збігала назад у калюжу. Тоді він став черпати обережніше, намагаючись зберегти спокій, дарма що серце несамовито калатало і тряслися руки. За півгодини він дочерпався до дна. Води не залишилось, але рибка зникла. Між камінням він завважив ледь помітну шпарину, через яку вона прослизнула в сусідню, куди більшу калюжу — такої йому й за цілу добу не вибрати. Якби знав, що там шпарина, він би з самого початку затулив її камінцем і напевно спіймав би рибу.

Збагнувши свою помилку, він безсило простягнувся на вологій землі. Спершу він плакав тихенько, далі вголос, і його ридання розлягалися над байдужою пустелею довкола; опісля він плакав без сліз, конвульсивно схлипуючи.

Він розпалив вогонь і зігрівся, випивши кілька кварт окропу. Потім уклався спати на прискалку — так само, як і минулої ночі. Перед сном він перевіряв, чи не промокли, бува, сірники, і накрутив годинника. Укривала були вологі, аж липли. Кісточку боляче смикало. Але його діймав лише голод: цілу ніч йому снилися обіди, бенкети та столи, заставлені найрізноманітнішими стравами.

На ранок він змерз і прокинувся зовсім хворий. Сонця не було. Земля й небо стали ще сіріші, аж темні. Віяв холодний вітер, і перший сніг побілів вершки горбів. Поки він розпалив вогонь і нагрів води, повітря сповнилось білою гущею. Почав падати мокрий лапятий сніг. Попервах він танув, ледве торкаючись землі, але дедалі снігопад густішав, і зрештою сніг укрив землю суцільним завоем, погасив вогнище й замочив запас моху.

Це вже був знак, що треба брати клумак на плечі і плентатися далі, він і сам не знав куди. Він уже не думав ні про Країну Патичків, ні про Біла, ані про схованку під перевернутим каное на березі річки Діз. Його поїняло одне бажання — їсти. Виголоднів він просто до знетями. Йому було байдуже, куди простувати, отож він ішов, де легше, — низинами. Навпомацки знаходив під снігом водяві болотяні ягоди, так само навпомацки висмикував корінці рогозу. Та все це було несмачне і не приборкувало голоду. Потім він надибав кислувату на смак рослину і поїв її всю, скільки міг знайти, але знайшов небагато, бо це була повзуча рослина і ховалася під снігом у кілька дюймів завгрубшки.

Цієї ночі у нього не було ні багаття, ні окропу, він заповз під свої укривала й заснув неспокійним голодним сном. Сніг перейшов у холодний дощ. Він раз у раз прокидався, відчуваючи, що йому крапає в обличчя. Настав день — сірий, без сонця. Дощ ущух. Голод уже йому не дошкуляв. Чутливість притупилася, і він перестав думати про їжу. Правда, в шлунку нив тупий біль, та його можна було терпіти. Голова прояснилася, він знову почав думати про Країну Патичків і схованку на Дізі.

Він порвав рештки одного укривала на смужки й обмотав закривавлені ступні. Потім щільно перев'язав хвору ногу і приготувався рушати далі. Пакуючи клумак, він довго дивився на торбинку з лосячої шкіри, але врешті прихопив її з собою.

Від дощу сніг розтанув, біліли тільки верхівки горбів. Визирнуло сонце, тепер він зміг орієнтуватися і побачив, що загубив дорогу. Мабуть, блукаючи, за ці дні він надто збочив ліворуч. Зараз він звернув трохи в правий бік, щоб виправити відхилення.

Хоч біль од голоду й притупився, він відчув, що дуже охляв. Йому доводилося частенько зупинятись на перепочинок, і тоді він накидався на болотяні ягоди й корінці рогозу. Язик у нього пересох, розпух і немов заріс шерстю, в роті було гірко. А тут ще його почало діймати серце. Пройде він кілька хвилин, — і вже воно немилосердно б'ється, а потім підскакує і боляче тріпоче, аж дух забиває, голова йде обертом, і темніє в очах.

Опівдні він нагледів у великій калюжі двох пічкурів. Вичерпати її було неможливо, але зараз він діяв розсудливо й спромігся впіймати їх відерцем. Вони були завдовжки з мізинець, та їсти йому вже майже перехотілося. Біль у шлунку дедалі тупішав і вщухав. Здавалося,

шлунок дримає. Він їх з'їв сирими, ретельно розжовуючи, — з'їв лише тому, що йому наказував розум. Чоловік усвідомлював, що треба їсти для того, щоб вижити.

Увечері він піймав ще трьох пічкурів, двох із'їв, а третього залишив на сніданок. Сонце підсушило кущики моху, і він погрівся, випивши окропу. Того дня він насилу пройшов десять миль, наступного, мандруючи вперед, коли відпускало серце, подолав не більше п'яти. Але шлунок анітрохи його не турбував — він собі наче заснув. Околиця була вже зовсім незнайома, оленів траплялось дедалі більше, також і вовків, їхнє виття раз по раз лунало над самотньою пустелею, а якось він побачив їх аж трьох — вони втекли йому з дороги.

Ще одна ніч; уранці, міркуючи розважливіш, він розв'язав шкіряну шворку, що нею засупонював лосячу торбинку. З неї полився жовтий потік зернистого золотого піску й самородків. Він розділив золото надвоє: одну половину, зав'язавши її в шмат укривала, заховав біля примітивного кам'яного виступу, а другу згріб назад у торбинку. Він уже почав рвати своє останнє укривало, щоб замотувати ноги. Але рушниці він ще не кинув, бо в сховищі на Дізі лежали набої.

День видався туманний, і того ж таки дня в ньому знову прокинувся голод. Він страшенно ослаб, йому паморочилася голова, іноді так, що аж зовсім в очах темніло. Тепер він уже не раз спотикався і падав. Одного разу він звалився просто на куріпчине гніздо. Там було четверо пташенят, що вилупилися, може, напередодні — кожної з цих живих, тремких грудочок ледве стало б на один зуб; він з'їв їх жадібно, вкидаючи в рот живцем, вони хрупали в нього на зубах, немов яєчні шкаралупи. Мати куріпка криком кричала, літаючи навколо нього. Вимахуючи рушницею наче кийком, він спробував прибити її, але вона спритно відпурхувала на безпечну відстань. Тоді він почав жбурляти камінцями й перебив їй крило. Куріпка кинулась навітки, тріпочучи здоровим крилом і волочачи перебите, а він погнався за нею.

Пташенята тільки роздражнили його апетит. Він незграбно підстрибував, кульгаючи на хвору ногу, жбурляв на куріпку камінці й час від часу хрипко кричав, а то похмуро йшов мовчки, падав, терпляче зводився на ноги й протирав рукою очі, коли відчував, що підступає млість.

Погоня за куріпкою завела його на болото в долині, і тут на вогкому мохові він угледеві людські сліди. Сліди були не його, це він бачив.

Мабуть, це Білові. Але зупинятись було ніколи, бо куріпка тікала далі. Спершу він спіймає її, а потім вернеться і роздивиться.

Він загнав куріпку, але й сам вибився з сил. Вона лежала на боці, важко дихаючи, він теж лежав на боці, віддихуючись, кроків за десять від неї, не годен підповзти ближче. А коли він відсапався, пташина теж відпочила й метнулась убік, тільки-но він простягнув руку. Гони почалися знову. Але тут споночіло, і куріпка втекла. Спіткнувшись з притоми, він упав під вагою клумака і розбив об камінь щоку. Довгий час він лежав нерухомо, потім повернувся на бік, накрутив годинника та так і спочивав до ранку.

День знов був туманний. Половина останнього вкривала пішла на стрілки завивати ноги. Білів слід йому не пощастило відшукати. Та це вже нічого не важило. Голод владно гнав його вперед. А що... що коли Біл теж заблудився? Опівдні він відчув, що нести клумак йому несила. Він знову розділив золото, цього разу висипав половину просто на землю. Трохи згодом він викинув і решту, залишивши при собі укривало, бляшане відерце й рушницю.

Його почали мучити галюцинації. Він чомусь був певний, що в рушниці ще є один патрон — просто він його не помітив. І він знав, що патронник пустий. Але омана тривала. Він годинами боровся з нею, врешті відкрив затвор — патронник з'яв порожнечою. Його охопило гірке розчарування, так ніби він і справді сподівався знайти там патрон.

Він продибуляв ще з півгодини, і знову його поїняла оманлива думка. Знову він відгонив її, та вона вперто не відступала, аж поки він у відчаї ще раз одкрив затвор, аби пересвідчитись, що патрона таки немає. Іноді його думки блукали десь далеко-далеко, дивні примхливі образи точили його мозок, мов ті шашлі, а він знай ішов усе вперед, як автомат. Але такі виправи тривали недовго, — муки голоду щоразу повертали розум до дійсності. Одного разу він прийшов до тями від фантастичного видовища. Він ледве не зомлів і заточився, як п'яний, насилу втримавшись на ногах. Перед ним стояв кінь. Він очам своїм не вірив. Їх заволокло густою імлою, яку пронизували блискотливі цяточки. Він почав несамовито терти очі й урешті побачив, що то не кінь, а здоровий бурий ведмідь. Звір роздивлявся його з ворожою цікавістю.

Чоловік уже підніс був рушницю, але зразу ж і згадав, що її не заряджено. Опустивши її, він витяг з оздоблених бісером піхов мисливського ножа. Перед ним було м'ясо і життя. Провів пальцем по лезу. Лезо було гостре. Вістря теж гостре. Зараз він кинеться на ведмедя і вб'є його. Але серце застерезливо стукотнуло, потім шалено підскочило й дрібно-дрібно затріпотіло, голову стягло мов обручем, мозок оповила млість.

Одчайдушну хоробрість змило хвилиною страху. А що, коли звір нападе на нього, слабосилого? Він хутко випростався, щоб прибрати показного вигляду, міцніше затис у руці ножа і подивився просто у вічі ведмедеві. Ведмідь ступив незграбно вперед, став на задні лапи й вичікувально рикнув. Якби чоловік побіг, ведмідь погнався б за ним, але чоловік не втік. Осмілілий зі страху, він теж загарчав, дико, люто, вкладаючи в це гарчання весь свій страх, як невіддільний від життя, переплетений з найглибшими його коріннями.

Ведмідь одступив убік, погрозливо рикаючи: він і сам злякався цієї загадкової істоти, що стояла прямо й не боялась його. Та чоловік не рухався. Він стояв і далі, як статуя, поки небезпека минула, і лише тоді, не годен більше стримати дрожі, осів на вогкий мох.

Він зібрався на силах і пішов далі, мордуючись новим страхом. Це був уже не страх перед голодним економ, тепер він боявся вмерти наглою смертю ще до того, як тривалий голод до решти вб'є в ньому прагнення до життя. Повсюди були вовки. Звідусіль долинали їхнє виття, і саме повітря так просякло небезпекою, аж він мимоволі підняв руки, щоб відштовхнути її від себе, немов полотнище напнутого вітром намету.

Час від часу вовки по двоє-троє перебігали йому дорогу. Але його вони минали. По-перше, їх було замало, а поза тим, вони могли безкарно вполювати собі оленя, який не чинить опору, а ця дивна істота, що ходить на двох ногах, ще стане дряпатись і кусатись.

Надвечір він натрапив на кістки, розкидані там, де вовки загризли свою жертву. Годину тому це було живе оленя, що мекало й вибрикувало. Він споглядав дочиста обгризені, блискучі кісті, досі рожеві, бо в їхніх клітинах ще не згасло життя. А може, станеться так, що перш ніж споночіє, з нього теж залишиться купа кісток? Оце тобі життя! Марна, перебіжна мить. Тільки живий відчуває біль, по смерті

болю немає. Вмерти — це заснути. Настає кінець, відпочинок. Чом же тоді він не бажає вмерти?

Та він не довго розводив філософію. Він присів навкарачки посеред моху, вхопив кістку в зуби і почав висмоктувати рештки життя, що ледве рожевіли. Солодкуватий присмак м'яса, ледь відчутний, плинний, як спогад, доводив його до нестями. Він стиснув щелепи скільки сили, щоб розгризти кістку. Іноді ламалася кістка, а іноді його зуб. Тоді він став розбивати кістки каменем, товк їх на друзки й ковтав. У поспіху він влучав себе по пальцях і навіть встигав дивуватись, чому це вони майже не болять, коли по них ударити.

Настали жаскі дні зі снігом та дощем. Він уже не зважав на час, коли спинявся на ночівлю і коли вирушав у дорогу. Ішов він як удень, так і вночі. Відпочивав там, де падав, і насилу плентався вперед, коли в ньому знов спалахувало притьмяніле життя. Своєю волею він уже не боровся. Це просто життя в ньому не хотіло вмерти й гнало його вперед. Він не страждав. Нерви його притупіли, заціпили, уява сповнилась моторошними видивами й солодкими мріями.

Він ненаситно жував і смоктав розтовчені кістки оленяти, що їх повизбирував до останньої і забрав з собою. Більше він не переходив через горби й вододіли, а механічно простував берегом річки, що текла широкою розлогою долиною. Але він не бачив ані річки, ані долини. Він бачив самі лише видива. Його душа й тіло пленталися поряд і водночас очужілі одне одному, така тонка була нитка, що з'єднувала їх.

Він прийшов до тям, лежачи горілиць на кам'яному виступі. Гріло яскраве сонце. Десь удаліні мекали оленята. З пам'яті виникали неясні спогади про дощ, вітер і сніг, але як довго стояла негода — два дні чи два тижні, — він не знав.

Якусь часину він лежав нерухомо, сонце пестило його ніжними променями й напоювало теплом змучене тіло. Гарний день, подумав він. Може, пощастить визначити, де північ, а де південь.

З болісним зусиллям він перевернувся на бік. Унизу повільно текла широка річка. На свій подив, він бачив її уперше. Він поволі стежив за її течією, дивився, як вона звивається між похмурими, голими горбами, ще похмурішими, голішими й нижчими за всі ті горби, що досі він бачив. Поволі, байдуже, без усякого хвилювання, з абиякою цікавістю супроводив він поглядом дивну річку аж до обр'ю і побачив, що вона вливається в осяйне, блискотливе море. Але й те не схвилювало його.

Дивна річ, подумав він, чи то мариться, чи це міраж — мабуть, це таки марення, витвір хворої уяви. Ще дужче він упевнився в цьому, побачивши корабель на якорі серед блискотливого моря. Він заплющив очі на хвилику і розплющив їх знову. Дивно, що видиво не щезало. А проте й не дивно. Він знав, що в серці цього пустельного краю немає ні моря, ні кораблів, так само як немає жодного патрона в його порожній рушниці.

Позаду почулось якесь сопіння — хтось наче зітхнув чи кашлянув. Дуже повільно, бо був украй виснажений і зовсім закоцюб, перевернувся він на другий бік. Поблизу він нічого не побачив і терпляче став чекати. Знов почулося сопіння й бухикання — між двома визубленими каменями, не далі як за двадцять кроків од себе він угледів вовчу голову. Гострі вуха не стирчали догори, як у інших вовків; очі були тьмаві й налиті кров'ю, голова понурилася. Звір безперестану кліпав од яскравого сонця. Він чи не був хворий. За мить він знову засопів і бухикнув.

Оце в усякому разі не омана, подумав чоловік і перевернувся на другий бік, щоб побачити, який насправді той світ, що його досі застувала мара. Однак море так само сяяло вдалині, і на ньому чітко вирізнявся корабель. А може, це таки справжнє? Він довгенько лежав, заплющив ши очі, і думав. Урешті, йому все стало ясно. Він ішов на північний схід, у протилежний бік від річки Діз, і потрапив у долину річки Копермайн. Оця широка й повільна ріка і є Копермайн, іскристе море — Льодовитий океан, а корабель — китобійне судно, що запливло на схід, дуже далеко на схід від гирла річки Маккензі. Воно стоїть на якорі в затоці Коронації. Він пригадав карту Компанії Гудзонової затоки, яку колись бачив, і все стало ясно й зрозуміло.

Він сів і почав міркувати про те, що слід зробити найперше. Постоли з укривал протерлися наскрізь, ноги стали суцільною раною. Останнє укривало він подрав дощенту. Рушницю й ножа загубив. Шапка теж пропала, і разом з нею — сірники, сховані за обідком, але пучечок сірників за пазухою в кісеті, загорнутий у промащений папір, зберігся сухий. Чоловік глянув на годинника. Він показував одинадцять і ще цокав. Мабуть, він його коли-не-коли накручував.

Він був спокійний і мислив ясно. Хоч він і охляв до краю, проте болю не відчував. їсти не хотілося. Думка про їжу була йому навіть неприємна, і до всього, що він робив, його спонукав лише розум. Він

одірвав штанини до самих колін і обмотав ними ноги. Якимсь дивом він не загубив бляшаного відерця. Треба випити окропу, перш ніж вирушати в страх яку тяжку — він це відчував — подорож до корабля.

Рухи його були повільні. Він трясся, неначе паралітик. Хотів був назбирати моху, але, хоч як силкувався, не зміг звестись на ноги. Він пробував знову й знову і врешті поліз рачки. Одного разу він підповз до хворого вовка, і той неохоче відсунувся, спроквола облизуючись. Язик його ледве згинався і був не червоний, як у здорової тварини, а жовтуватого-рудий, покритий напівзагуслим слизом.

Випивши з кварту окропу, він знайшов у собі силу звестись на рівні ноги й навіть іти, тобто ледь переставляти ноги, як присмертна людина. Мало не щохвилини йому доводилося відпочивати. Він ступав нетвердо й невпевнено, так само нетвердо й невпевнено плентався його слідами вовк; коли настала ніч і густа темрява загасила сяйво моря, чоловік зрозумів, що скоротив відстань до нього хіба на чотири милі.

Всю ніч він чув бухикання хворого вовка і час від часу мекання оленят. Навколо буяло життя, але життя повне сил і здоров'я, і він розумів: хворий вовк іде слідом за хворою людиною, мавши надію, що та вмере раніше. Вранці, розплющивши очі, він побачив, що звір не зводить з нього тоскного, голодного погляду. Вовк стояв понурившись, підібравши хвоста, мов миршавий, прибитий горем пес. Він тремтів на пронизливому ранковому вітрі й понуро вишкірився, коли чоловік обізвався до нього хрипким шепотом.

Зійшло яскраве сонце, і весь ранок він шкандибав, зашпортуючись і падаючи, до корабля, що виднів на іскристому морі. Погода стояла чудова — в північних широтах настало коротке бабине літо. Воно могло тривати тиждень, а могло скінчитись і завтра або позавтра.

Пополудні він натрапив на слід. Це був слід іншої людини, що вже не йшла, а повзла навкарачки. Він подумав, що це, може, Білів слід, але подумав спроквола, байдуже. Тепер його ніщо не цікавило. Він уже нічого не відчував і не хвилювався. Він став несприйнятливий до болю. Шлунок і нерви заснули. Але життя, яке ще жевріло в ньому, гнало його вперед. Він зовсім виснажився, проте життя в ньому відмовлялось помирати. І тому, що воно відмовлялось умирати, він ще їв болотяні ягоди й пічкурів, пив окріп і сторожко поглядав на хворого вовка.

Він пішов слідами людини, що лізла навкарачки, і незабаром дістався місця, де вони урвалися, — на мокрому мохові лежали свіжообгризені кістки, а навколо видніли сліди вовчих лап. Тут же валялась торбинка з лосячої шкіри, достоту така, як і в нього, подерта гострими іклами. Він спромігся підняти торбинку, хоч її вага була майже надсильна для його слабких рук. Біл ніс її до останку. Ха-ха! Ох і посміється ж він з Біла! Він виживе і донесе торбинку до корабля на іскристім морі. Сміх його звучав хрипко й страшно, мов вороняче крикання, і хворий вовк почав тоскно йому підвивати. Чоловік одразу змовк. Як же він посміється з Біла, коли це Біл, коли ці рожевувато-білі чистенькі кості і є Біл!

Він одвернувся. Що ж, нехай Біл покинув його, але він не візьме золота, не смоктатиме Білових кісток. А Біл зробив би так, якби опинився на його місці, думав він, плентаючись далі.

Йому трапилась калюжа. Він нахилився подивитись, чи немає там пічкурів, і раптом відсахнувся, мов ужалений. Він побачив у воді своє обличчя. Воно було таке моторошне, що його чуттєвість ожила і він злякався. В калюжі плавали три пічкурі, але води там було так багато, що він не міг її вичерпати. Він спробував зловити їх бляшаним відерцем, та незабаром облишив ці спроби. Він боявся, що впаде від слабосилля в калюжу й утопиться. Через те ж таки він не важився попливти річкою верхи на одній з багатьох колод, що їх поприбивало до піщаних обмілин.

Того дня він скоротив відстань між собою і кораблем на три милі; наступного — ще на дві.

Тепер він повз навкарачки, як Біл. Під кінець п'ятого дня до корабля лишалося миль із сім, та він уже був неспроможний проповзти за день і милі. Бабине літо все тривало, а він то ліз навкарачки, то непритомнів, а вовк усе плентався слідом за ним, кашляючи і хриплячи. Його коліна стали суцільною раною, як і ноги; хоч він обмотав їх клаптями, що видер з сорочки, кривава смуга тяглася за ним по каменях та мохові. Якось, оглянувшись, він побачив, що вовк пожадливо вилизує слід, і зрозумів, який його чекає кінець, якщо... якщо він сам не вб'є вовка. І почалась одвічна страшна трагедія боротьби за існування: хвора людина повзла, хворий вовк шкутильгав за нею — дві вмирущі істоти волоклися через пустелю, чигаючи на життя одна одної.

Якби це був здоровий вовк, чоловік, може, й змирився б зі своєю долею, але стати поживою такої відразливої тварини, майже здохлятини... — сама тільки думка про те сповнювала його огидою. Йому було бридко. Він знову почав марити; галюцинації туманили розум, і світлі проміжки дедалі рідшали й коротшали.

Якось він прочувався від хрипіння біля самого вуха. Вовк незграбно метнувся назад, не втримався на ногах і впав з безсилля. Картина була кумедна, але він не сміявся. Він навіть не злякався. Йому вже було до всього байдуже. Проте думка на мить прояснилася, і він лежав, міркуючи. До корабля лишилось яких чотири милі. Він протер затуманені очі: його обриси чітко вимальовувались вдалині, і човник під білим вітрилом розрізав хвилі, що яскрили на сонці. Але йому ніколи не подолати останніх чотирьох миль. Він це знав і міркував про це спокійно. Він знав, що не проповзе й півмилі. І все ж йому хотілося жити. Було б просто безглуздо вмерти, витерпівши такі муки. Доля хотіла від нього аж надто багато. І, вмираючи, він відмовився скоритися смерті. Може, це було й божевілля, але, потрапивши в лабету смерті, він кинув їй виклик і відмовився помирати.

Він заплющив очі і доклав усіх сил, щоб зосередитись. Вирішив будь-що відігнати млість, яка заливала його єство, наче хвилі припливу. Ця убивча млість, неначе море, підіймаючись усе вище й вище, поступово затоплювала свідомість. Іноді він поринав із головою і, відчайдушно борсаючись, силкувався виринути з забуття, але якась дивовижна сила будила його волю і допомагала йому випірнути на поверхню.

Він лежав нерухомо на спині і дослухався до хрипкого дихання хворого вовка, який підступав до нього ближче й ближче. Воно ставало дедалі чутніше, час тягнувся нескінченно довго, а він не ворушився. Ось вовк засопів йому біля самого вуха. Шорсткий сухий язик тернув його по щоці, немов шліхтувальний папір. Він миттю випростав руки — принаймні хотів їх випростати. Пальці зімкнулись, мов пазури, але нічого не схопили. Для швидких упевнених рухів потрібна сила, а йому саме сили й бракувало.

Вовкове терпіння було незмірне, однак саме незмірне було терпіння й людини. Півдня він пролежав нерухомо, борючись із запамороченням, чигаючи на звіра, який хотів ним поживитися і яким він жадав поживитися сам. Вряди-годи через нього перекочувались

хвилі млості, він бачив довгі сни, але увесь час, і снівши і не снівши, він чекав, що почує хрипке дихання і його лизне шорсткий язик.

Дихання він не почув, але спроквола збудився зі сну, відчувши, як шорсткий язик торкнув його руку. Він чекав. Ікла злегка стиснулись, потім здавили руку дужче, вовк зібрав усю свою снагу, намагаючись устроювати зуби в поживу, якої так довго чекав. Але й людина чекала довго: рука здавила вовчу щелепу. І поки вовк кволо пручався, а рука кволо тримала його за щелепу, друга рука поволі простягнулась і схопила звіра. Хвилини через п'ять чоловік усією своєю вагою навалився на вовка. Але рукам бракувало сили задушити його. Тоді він притиснувся обличчям до вовчої горлянки, намагаючись її прокусити. Рот забився шерстю. Минуло півгодини, і чоловік відчув, як у горло потік теплий струмочок. Кров зовсім йому не смакувала. Він ковтав її, немов розтоплений свинець, насилу долаючи огиду. Потім він перекинувся на спину й заснув.

На китобійнім судні «Бедфорд» було кілька вчених — учасників наукової експедиції. З палуби вони зауважили на березі якусь дивну істоту. Вона повзла до води. Годі було визначити що то за звір, отож як справжні природники вони сіли у вельбот і попливли до берега роздивитися зблизька. То була й справді жива істота, в якій важко було впізнати людину. Вона була сліпа, безтямна і звивалась на піску, немов велетенський хробак. Вона звивалась марно, майже не посуваючись уперед, але була вперта — корчилась, крутилася і за годину пролазила футів із двадцять.

Через три тижні, лежачи на койці в каюті «Бедфорда», зі сльозами, що котилися по запалих щоках, чоловік розповів, хто він такий та що йому довелося зазнати. Він також мимрив щось про матір, про сонячну південну Каліфорнію, про будиночок посеред помаранчевого гаю, обсаджений квітами.

Збігло ще кілька днів. Він уже сидів за столом у кают-компанії і обідав з ученими й корабельними офіцерами. Він ніяк не міг надивитися на таку силу-силенну їжі і спостерігав з тривогою, як вона зникає в чужих ротах. Він проводив поглядом кожний шматок, і на його обличчі проступав вираз глибокого жалю. Він був при своєму розумі, але проймався ненавистю до людей, котрі сиділи за столом. Його не облишав страх, що не вистачить харчів. Він розпитував кока,

юнга, капітана про запаси продуктів. Вони безліч разів заспокоювали його, однак їм не вірив і нишком заглядав у комору, щоб пересвідчитись на власні очі.

Люди помітили, що він гладшає. Він товстішав з кожним днем. Учені похитували головами й висували різні теорії. Вони зменшили йому пайку, а проте він усе круглішав, і особливо виріс у нього живіт.

Матроси посміхались. Вони знали, в чім річ. І коли вчені почали стежити за ним, то теж невдовзі дізнались. Вони побачили, як після сніданку він пробрався крадькома на бак і, мов жебрак, простяг руку до матроса. Матрос посміхнувся і дав йому шматок морського сухаря. Чоловік пожадливо схопив сухар, подививсь на нього, як на те золото, і сховав за пазуху. Таку ж милостиню приймав він і од інших матросів.

Вчені нічого не сказали й дали йому спокій. Але вони обстежили нишком його койку. В ній найшлося повно сухарів, матрац був напханий сухарями, в кожному закутку були сухарі. І все ж чоловік мався при своєму розумі. Просто він уживав запобіжних заходів на випадок голоднечі, та й годі. Вчені сказали, що це минеться; воно й справді минулося, перш ніж «Бедфорд» кинув якір у бухті Сан-Франциско.

1. о. Рангел.
2. Джуно.
3. Сітка.
4. Гейнс.
5. Дая.
6. Скагвей.
7. Сніговий перевал.
8. оз. Бенет.
9. оз. Теслін.
10. м. Білого Коня.
11. оз. Ле-Барж.
12. Хуталінква.
13. р. Великий Лосось.
14. р. Малий Лосось.
15. р. Пеллі.
16. Мейо.
17. Біла річка.
18. р. Стюарт.
19. р. Макквещен.
20. р. Шістдесятя Миля.
21. р. Сорокова Миля.
22. р. Індіана.
23. Бонанза.
24. Клондайк-Сіті.
25. р. Клондайк.
26. Доусон.
27. Форт Сподівань.
28. Серкл-Сіті.
29. Фербенкс.
30. Танана.
31. Бетла.
32. Місія Святого хреста.
33. Сент-Майкл.
34. Ном.
35. о. Нюнівак.
36. Датч-Гарбор.
37. Гора Мак-Кінлі.
38. Анкорідж.
39. Валдез.
40. Якутат.
41. Форт Доброї Надії.

СИН ВОВКА

оловік рідко цінує жінку як слід, аж поки втратить її. Він не помічає в домівці затишного тепла, що його створює жінка, та як тільки воно зникає, в житті його робиться порожнеча, і він тиняється сновидою, сам не знаючи, чого йому бракує. Якщо його товариші не досвідченіші за нього, то вони лиш недовірливо похитають головою й дадуть йому міцних ліків. Але туга не зникає, а зростає дедалі більше. Чоловік втрачає цікавість до всього, що його оточує, стає похмурий, сумний. Однак коли порожнеча вже аж надто присідає, тоді його раптом осяває здогад.

Коли таке трапляється на Юконі, чоловік лагодить собі човна, якщо це діється влітку, а як узимку, запрягає собак — і рушає на південь. Через кілька місяців, якщо він одержимий Північчю, він вертається з дружиною, що відтепер має поділяти з ним любов до цієї холодної країни та її лихі нестатки. Це ще один доказ природженого чоловічого егоїзму. Тут до речі пригадати історію Відлюдька Макензі, що сталася за тих давніх часів, коли Клондайку^[2] ще не витолочили оті чечачо^[3], які ринули сюди повіддю, коли він був тільки місцем, де гарно дуже ловився лосось.

З першого погляду було знати, що Відлюдько Макензі належав до піонерів Півночі. На його обличчя поклали тавро двадцять п'ять років безнастанної боротьби з природою в її найдикіших проявах. Найбільше далися йому взнаки два останні роки, згаяні на пошуки золота біля самого Полярного кола. Коли його опосіла тужлива порожнеча, він не здивувався, бо був практична людина й бачив, як інших чоловіків захоплювала така сама недуга. Але він нічим не виявив своєї хвороби — тільки став іще заповзятіше працювати. Запомігшись спорядженням у рахунок майбутнього здобутку, він ціле літо воювався з комарами й промивав пісок у пониззі річки Стюарт.

Потім зготовив пліт з добрячих колод і спустив його Юконом аж до Сорокової Милі, а там поставив з того дерева гарну хатину. Вона мала такий привабливий, затишний вигляд, що багато хто хотів заговаришувати з ним і оселитися в тій хатині. Але він розвіяв їхні надії на диво короткими й промовистими словами і закупив у факторії подвійний запас харчів.

Як уже зазначалося, Відлюдько Макензі був практична людина. Коли він чого-небудь хотів, то звичайно домагався того, і то якомога в найлегший спосіб. Хоч він не страхався тяжкої праці та злиднів, а проте не мав охоти мандрувати шістсот миль кригою з собаками, далі плисти дві тисячі миль океаном та ще десь із тисячу миль добиратися до рідного краю, — і все лиш задля того, щоб знайти собі дружину. Життя занадто коротке. Тому він запряг своїх собак, прив'язав до санок досить незвичний вантаж і вирушив до гірського кряжу, що на його західних схилах бере свій початок річка Танана.

Мандрівець із нього був витривалий, а його собаки мали славу найшвидших, найдужчих і найневибагливіших на всьому Юконі. За три тижні він уже прибув до табору племені стіксів, що жило у верхів'ї Танани. Стіксів здивувала його відвага, бо вони мали лиху славу: вбивали білих людей за таку дурничку, як гостра сокира або зламана рушниця. Але Відлюдько Макензі прийшов до них сам, і в його способі поводитися була чарівна суміш покірливості, панібратства, самовладання й нахабства. Треба бути дуже спритним і добре знати психологію дикунів, щоб користуватися такою різноманітною зброєю. Але він був досвідчений майстер у цій справі, знав, коли треба поступатися, а коли гнівно вергати блискавки й громи.

Найперше він привітався з ватагом Тлінг-Тінегом і вшанував його подарунками — кількома фунтами чорного чаю й тютюну, тим здобувши у нього прихильність і ласку. Потім зазнайомився з хлопцями й дівчатами, а ввечері влаштував їм потlach^[4]. На снігу втоптаню продовгуватий майданчик на сто футів завдовжки й на двадцять п'ять упоперек. Посередині розклали довгасте вогнище, а з обох боків сніг застелили ялиновим гіллям. Усе плем'я висипало з вігвамів, і щось із сто горлянок завело на честь гостя індіанську пісню.

За ці два роки Відлюдько Макензі навчився індіанської мови — запам'ятав декілька сотень слів, опанував горлові звуки, важкі звороти, будову речень, шанобливі епітети та сполучники. Отож він,

наслідуючи індіан, звернувся до них з промовою, сповненою предковичної поезії, примітивного красномовства та метафоричних викрутасів. Тлінг-Тінег і шаман відповіли в такому ж стилі, а тоді він роздав дрібні подарунки чоловікам, співав разом з ними пісень і показав себе майстерним гравцем у їхній улюбленій грі в п'ятдесят два кілочки.

Індіани курили його тютюн і були дуже задоволені. Але парубки поводитися задержувато, вихвалялися своєю відвагою і з натяків беззубих бабів та дівочого хихотіння не важко було здогадатися чому. Вони бачили на віку не багато білих людей, Вовчих синів, але й ті вже дечого їх навчили.

Відлюдько Макензі, дарма що здавався безпечним, добре все те помітив. А тому, загорнувшись у спальні хутра, він знову все обміркував, обміркував дуже докладно і не одну люльку викурив, складаючи план, як діяти. Із усіх дівчат тільки одна припала йому до вподоби, і неабих-то, а Заринська, ватагова дочка. Риси її, уся постава найбільше відповідали уявленням білої людини про жіночу вроду — вона була майже аномалія серед інших дівчат свого племені. Він здобуде ту дівчину, одружиться з нею і зватиме її... авжеж, зватиме Гертрудою! Зваживши так, він повернувся набік і заснув — справжній син раси переможців.

Завдання було важке і вимагало терплячості й багато праці, але Відлюдько Макензі діяв хитро, безтурбоття його збивало з пантелику індіан. Він не забув показати чоловікам, який він гарний стрілець і спритний мисливець, і весь табір славив його, як він застрелив лося з відстані шестисот оленячих шкур. Він вихваляв себе й не шкодував тютюну. Так само вшанував і шамана; він розумів, що той чарівник має вплив серед народу, а тому хотів запевнити собі його допомогу. Але той високий зверхник відчував свою могутність і не дав улеститися подарунками. Тоді Макензі не вагаючись вписав його до числа майбутніх ворогів своїх.

Хоч і не траплялося йому нагоди поговорити з Заринскою, але Макензі весь час крадькома поглядав на неї, даючи на здогад, який у нього намір. Вона, звісно, зрозуміла його добре, але, кокетуючи, оточувала себе гуртом жінок щоразу, як чоловіків не було поблизу і Макензі міг би підступитися. Проте він не поспішав: знав, що вона

мимохить думає про нього, то нехай подумає ще кілька день, це лише йому на руку.

Нарешті, одного вечора, уважаючи, що прийшла пора, він зненацька залишив курне ватаго-ве житло й попростував до сусіднього вігваму. Як звичайно, Заринська сиділа посеред жінок та дівчат; усі вони шили мокасини й цяткували одяг намистинами. Жінки зустріли Макензі сміхом та жартами про нього й Заринську. Але він не став панькатися з ними; виштовхнув одну по одній з вігваму на сніг, і вони поспішилися по всьому таборі розповісти, що сталося.

Він переконливо розповів дівчині про свій намір її мовою, бо вона не знала його мови, і години за дві зібрався йти.

— Отже, Заринська піде до житла білого чоловіка? Гаразд! А я піду поговорю з твоїм батьком, бо він, може, не згоден. Я дам йому багато подарунків, але хай не вимагає зайвого. А коли він скаже ні? Нічого! Заринська все одно піде до житла білого чоловіка.

Він уже підніс шкуратяну завісу, щоб вийти надвір, аж дівчина стиха покликала його назад. Вона вклякнула на долівку, застелену ведмежими шкурами, — обличчя її сяяло так, як тільки сяє в правдивої Євиної дочки, — і соромливо розстебнула його важкого пояса. Він спантеличено глянув на неї і підозріло нашорошив вуха, наслухаючись до кожного шурхоту знадвору. Але те, що вона робила далі, розвіяло його сумнів, і він потішено всміхнувся. Вона вийняла зі своєї робочої торбини піхви з лосевої шкіри, гаптовані яскравими химерними візерунками, потім витягла його великого мисливського ножа, оглянула шанобливо гостре лезо, доторкнулася до нього пальцем і встромила в нові піхви. Потім пересунула їх уздовж пояса на звичайне місце з лівого боку.

Справжнісінька тобі сцена з стародавніх часів: дама та її лицар! Макензі підвів дівчину на ноги й торкнувся вусами її червоних уст — для неї то були незвичні, чужі пестоці, пестоці Вовчі. То зустрілися доба каменю з добою заліза.

Коли Відлюдько Макензі, з великим згортком під пахвою, відхилив запинало Тлінг-Тінегового вігваму, в таборі аж гуло. Діти сновигали під ногами, зносячи сухе дерево на потлач, дедалі голосніше гомоніли жінки, похмурі парубки стояли купками й про щось змовлялися, з шаманового вігваму лунали зловісні звуки замовин.

Ватаг був сам зі своєю дружиною, яка дивилася перед себе тьмяним поглядом, але Макензі здогадався, що тут про все вже знають. Тим-то він не гаючись приступив до діла, висунувши на видноту вишиті намистом піхви — признаку своїх заручин.

— О Тлінг-Тінегу, могутній володарю стіксів і земель на Танані, пане лососів, ведмедів, лосів і оленів! Білого чоловіка привела до тебе велика мета. Багато місяців його хатина порожня, а він самотній. Його серце знудилося в тиші, засумувало за жінкою, що сиділа б біля нього в хатині й зустрічала його теплим багаттям і доброю стравою, коли він вертатиме з полювання. Йому вчувалися дивні речі: тупотіння дитячих мокасинів^[5] і гомін дитячих голосів. А якось уночі він мав сон: до нього прийшов Крук — батько твій і батько всіх стіксів. І Крук так промовляв до самотнього білого чоловіка: «Взувай мокасини, ставай на лижви, поклади на санки харчів на багато снів і подарунків для ватага Тлінг-Тінега, бо ти повинен повернути в той бік, де навесні сонце має звичай ховатися за край землі, і податися до країни, де полює могутній ватаг. Там ти віддаси великі свої подарунки, і Тлінг-Тінег, мій син, стане тобі за батька. В його вігвамі є дівчина, я вдихнув у неї подих життя для тебе. Ту дівчину візьмеш собі за дружину». Отак сказав великий Крук. Тому я кладу дарунки до ніг твоїх, тому я й прийшов узяти твою дочку.

Старий ватаг загорнувся в хутро, свідомий своєї царської величі, і з відповіддю не спішився. Тим часом до вігваму прошмигнув хлопчисько, переказав, що ватага кличуть на раду старшини, і зразу ж зник.

— О білий чоловіче, якого ми назвали Пострахом лосів, а ще звемо Вовком і Вовчим сином! Ми знаємо, що ти походиш від могутнього племені, і були горді вітати тебе за гостя на потлачі, проте лосось не пара моржеві, так само Крук не пара Вовкові.

— Неправда! — крикнув Макензі. — Я бачив Крукових дочок у Вовчих таборах — у Мортімера, в Треджідга й у Бернебі; вони прийшли до їхніх вігвамів два кригоплави тому. І я чув ще й про інших, хоча на власні очі їх не бачив.

— Ти правду кажеш, сину мій, але то погана злука, все одно що спарувати воду з піском або сніжинку з сонцем. А ти, бува, не зустрічав Мейсона та його скво^[6]? Ні? Він перший з Вовків прийшов

десять кригоплавів тому. І з ним був велетень, гнучкий, як лоза, і дужий, як ведмідь, а серце мав, як літній місяць уповні. Його...

— Та це ж Мелмют Кід! — перебив Макензі, пізнаючи з опису добре відому в північних краях постать.

— Так, це він, велетень. Але чи не бачив ти Мейсонової скво? Вона була рідна сестра Заринщина.

— Ні, ватаже, але я чув про неї. Мейсон... далеко, далеко на півночі ялина, снігом і роками обтяжена, роздавила його. Та його кохання було велике, й він мав багато золота. Жінка взяла золото, взяла сина, що чоловік їй залишив, і подалася в довгу мандрівку, а через безліч снів прибула до землі, де й узимку світить сонце. Там вона живе й досі. Там немає ані кусючого морозу, ані снігу, там улітку опівночі не світить сонце і нема темряви в зимові полудні.

Прийшов другий посланець кликати ватага на раду й перепинив їхню мову. Макензі, виштовхуючи його в сніг, скинув оком надвір і помітив, що перед вогнищем похитуються постаті, почув ритмічний спів чоловічих басів і зрозумів, що то шаман роздмухує гнів свого народу. Не можна було гаятись далі. Він знов обернувся до ватага.

— Слухай! Я хочу взяти твою дочку. А ось глянь! Тютюн, чай, багато мірок цукру, теплі укривала, хустки гарні й великі; а оце справжня рушниця й багато куль до неї та пороху.

— Ні, — відповів старий, перемагаючи спокусу, що охопила його на вигляд таких скарбів, розкладених перед ним. — Он там зібрався мій люд, і він не хоче, щоб я віддавав тобі дочку.

— Але ж ти — ватаг.

— Проте юнаки лютують, що Вовки забирають наших дівчат, і їм нема з ким дружитися.

— Слухай, о Тлінг-Тінегу! Ще ніч не обернеться в день, як Вовк пожене своїх собак до Східних гір і ще далі, аж до країни Юкону. І Заринська буде протоптувати стежку його собакам.

— А може, ніч не дійде й половини, як мої юнаки кинуть Вовкове м'ясо собакам, а кістки його лежатимуть під снігом, аж доки весняне сонце розтопить той сніг.

Це була погроза у відповідь на погрозу. Бронзове обличчя Відлюдькове спалахнуло. Він підвищив голос. Ватагова дружина, що досі сиділа байдужа, спробувала підлізти до виходу. Спів надворі

раптом урвався, стало чути гомін багатьох голосів. Макензі брутально штовхнув стару назад на хутряну постіль.

— Знову я звертаюся до тебе, слухай, о Тлінг-Тінегу! Вовк умре, міцно зціпивши зуби, і разом з ним заснуть десять найдужчих чоловіків з твого племені — а вони тобі потрібні, бо полювання тільки-но почалося і за кілька місяців доведеться вже й рибу ловити. Та й знов же, яка тобі користь із того, що я помру? Я знаю звичай твого народу: з мого добра тобі дістанеться невелика частка. Віддай мені дочку свою, і все це добро буде твоє. Однаково ж сюди прийдуть мої брати, їх багато, і вони невситимі, і Крукові дочки родитимуть дітей у Вовчих вігвамах. Мій народ більший, ніж твій. Так судилося. Віддаси мені дочку, і все буде гаразд.

Надворі зарипів сніг під мокасінами. Макензі звів у рушниці курка й розстебнув кобури обох револьверів.

— Погодься, ватаясе!

— Але ж мій народ скаже «ні»!

— Погодься, і це добро буде твоє. А з твоїм народом я сам упораюся.

— Нехай буде так, як Вовк хоче. Я візьму подарунки, але пам'ятай, що я попереджав тебе.

Макензі віддав ватагові всі подарунки, не забувши поставити на запобіжника рушницю, та ще й докинув неймовірно строкату шовкову хустку. Ту мить з'явився шаман з кількома юнаками, але Макензі відважно проштовхався між ними й вийшов.

— Збирайся! — кинув він коротко Заринсці, проходячи повз її вігвам, і поспішився запрягти своїх собак. За кілька хвилин він прийшов на раду, ведучи за собою запряг; дівчина йшла поряд. Він вибрав собі місце на горішньому кінці подовгастого майданчика поруч з ватагом. Заринску він поставив ліворуч, на крок позад себе, як і годилося стояти жінці. А до того ж у таку хвилину, коли можна сподіватися всякого лиха, добре, щоб хтось боронив тебе ззаду.

Обабіч вогнища сиділи навпочіпки чоловіки й співали стародавньої індіанської пісні. Милозвучності в ній не було: якийсь чудний уривчастий ритм і настирливі повтори. Радше можна було назвати її жахливою. На нижньому кінці перед шаманом танцювало обрядовий танець з десятеро жінок. І він гнівно картав тих, що не цілком віддавалися виконанню обряду. Огорнені важкими чорними

розпатланими косами, що спадали їм аж до стану, вони звільна похитувалися взад і вперед, чуйно відгукуючись на безнастанну зміну ритму.

То було дивне видовисько, чистий анахронізм. На Півдні дев'ятнадцятий вік доходив уже останнього десятиріччя, а тут ще процвітала первісна людина, що лиш на п'ядь відійшла від печерної, забутий уламок стародавнього світу. Бурі вовкодави сиділи серед своїх у шкури зодягнених господарів або гризлися за місце коло вогню, світло багаття відбивалося на їхніх налитих кров'ю очах і на заслинених іклах. Ліси в примарному білому савані спали, байдужі до того, що діялося. Біла Тиша, на мить відступивши до узлісся, здавалося, знов насувала; зорі танцювали, високо стрибаючи по небу в своїх осяйних шатах.

Відлюдько Макензі невиразно усвідомлював дику величність тієї картини, коли поглядом перебігав по завинених у хутро рядах, шукаючи, кого нема. На хвилину він спинився на немовляті, що ссало оголені материні груди. Було нижче сорока — щось близько сімдесяти з чимось градусів морозу. Він згадав тендітних жінок своєї раси й понуро всміхнувся. А проте одна з таких ніжних жінок народила його, обдарувавши великою спадщиною — спадщиною, що дозволяла йому і його братам панувати над суходолом і морем, над тваринами й людьми по всій землі. Один проти сотні, серед полярної зими, далеко від своїх, він відчув голос тієї спадщини: прагнення влади, любов до небезпек і шал боротьби, в якій він має вмерти або перемогти.

Співи й танці припинились, і шаман дав волю своєму запальному красномовству. Не досить ясними порівняннями з індіанської міфології він хитро виливав на легковірних слухачів. А говорити був він мастак. Крука — втілення творчих засад — він протиставив Вовкові — Макензі, затаврувавши його, як утілення руїнницької засади боротьби. І та боротьба не тільки духовна, борються й люди — кожен за свого тотема^[7]. Вони діти Джелхса — Крука, носія прометеєвого вогню, а Макензі — син Вовка, тобто диявола. Домагання замиритися в цій споконвічній війні, віддати своїх дочок найзапеклішому ворогові — це ж страшна зрада, святокрадство. Шаман без ощадку сипав гострими словами й порівняннями, аби тільки споганити Макензі, того шпигуна — пролазу й чортового посланця. В юрбі індіан почувся притлумлений рев, а шаман повів далі:

— Так, братове, Джелхс — усесильний! Чи ж не він приніс нам вогонь небесний, щоб ми могли зігрітися? Чи ж не він витяг із печер сонце, місяць та зірки, щоб було нам видно? Чи ж не він навчив нас боротися з духами голоду й морозу? Але тепер Джелхс розгнівався на своїх дітей, їх зосталася жменька, й він їм не допоможе. Бо вони забули за нього, робили злі вчинки, йшли лихими шляхами й пустили ворогів у свої оселі, посадовили їх біля своїх багать. І Крук сумує, що його діти такі непутящі; але якщо вони схаменуться й повернуться до нього, він вийде з мороку й допоможе їм. О браття! Вогнедавець ознайомив свою волю шаманові — тепер слухайте її ви. Нехай юнаки відведуть дівчат у свої вігвами, а самі накинуться на Вовка, і нехай їхня ненависть не слабне! Тоді їхні жінки стануть плідні, і з нащадків їхніх виросте могутній народ! І Крук виведе великі племена їхніх батьків і дітей з Півночі, і вони битимуться з Вовками, аж поки ті обернуться в попіл торішнього багаття. І Крукові сини знову запанують над усією країною! Так звістує вам Джелхс, Крук.

На це віщування близького пришествя месії індіани хрипко завили, скочивши на ноги. Макензі вийняв великі пальці з рукавиць і чекав. Усі стали викликати Лиса й не замовкли, аж доки вийшов наперед один молодий парубок і почав промовляти:

— Браття! Шаман сказав мудре слово. Вовки беруть наших жінок, і нам нема кому народжувати дітей. Нас лишилася жменька. Вовки забрали в нас теплі хутра, а нам за них дали злого духа, що живе в пляшках, і одержу, зроблену не з бобрових чи рисячих шкур, а з трави. Вона не гріє, і наші чоловіки помирають з чудних хвороб. Я, Лис, не маю дружини, а чому? Двічі ті дівчата, що були мені до сподоби, пішли до Вовчого табору. Тепер я знов наскладав хутра з бобрів, лосів та оленів, щоб ним здобути ласки в Тлінг-Тінега й одружитися з його дочкою Заринскою. Але вона вже стоїть на лижвах, щоб утоптувати стежку Вовковим собакам. Я кажу не тільки за себе самого. Те саме, що я, зробив і Ведмідь. Він теж радий бути батьком її дітей і назбирав задля цього багато хутра. Я кажу за всіх молодих мисливців, що ще не мають дружин. Вовки завше голодні. Завше вони беруть краще м'ясо на полюванні. А Крукам лишаються покидьки.

Онечки сидить Гукла, — мовив далі він і безжально показав на дівчину-каліку. — В неї ноги зігнуті, як березові перетинки в човні.

Вона не може ані дрова збирати, ані зносити впольовану здобич. Чи ж Вовки її вибрали?

— Правда! Правда! — загукали індіани.

— А онде Мойрі. Злий дух перекосив їй очі. Навіть діти лякаються, як побачать її; кажуть, що сам ведмідь уступається їй з дороги. То вибрали її Вовки?

Знов грізно залунали схвальні вигуки.

— Там сидить Пішет. Вона не чує моєї мови. Вона ніколи не чує пташиного співу, голосу свого чоловіка, щебету своєї дитини. Вона перебуває в Білій Тиші. Хіба Вовки хоч глянули на неї? Ні! Вони беруть найкращу дичину, а нам лишається послід. Браття, так далі не повинно бути! Не пустимо більше Вовків до нашого вогнища. Час настав.

Пурпурове, зелене й жовте полум'я північного саява запалило небо від обрію до обрію. А Лис, підвівши голову і руки знявши, дійшов найвищої нестями:

— Гляньте! Духи наших батьків повстали, і цієї ночі великі події стануться!

Він відступив, і мисливці виштовхнули наперед ще одного засоромленого юнака. Цей був на голову вищий за інших, а голі груди ніби навмисне дражнили мороз. Юнак не знав, як почати, й переступав з ноги на ногу. Слова не йшли у нього з вуст, і він ще більше бентежився. На обличчя йому лячно було глянути: певне, колись його понівечило якимось нещадної сили ударом. Нарешті він луснув себе кулаком у груди, що загули, як бубон, і голос його заgrimів, як прибій у печері на березі океану.

— Я Ведмідь, Срібне Вістря, й син Срібного Вістря. Ще коли в мене голос був дзвінкий, як у дівчини, я вбивав рись, лося й оленя; коли він загучав, як крик росомахи в пастці, я перейшов Південні гори й забив трьох чоловіків з Білої річки, коли ж він став такий, як рев річки Чінука, я зустрів ведмедя грізлі й не вступився йому з дороги.

Він замовк і торкнувся рукою страшних шрамів на обличчі.

— Я не такий красномовний, як Лис. Мій язик замерз, як ота річка. Я не вмію просторікувати. В мене мало слів. Лис сказав, що цієї ночі великі події стануться. Мова плине з його язика, як весняні струмки, але він не щедрий на вчинки. Цієї ночі я битимуся з Вовком. Я заб'ю його, й Заринска сидітиме коло мого багаття. Так сказав Ведмідь.

Навкруги Відлюдька Макензі знявся пекельний галас, але він не поступався. Розуміючи, що на малій відстані рушницею не скористаєшся, він непомітно пересунув наперед обидва револьвери, щоб вони були наповхаті, і тримав рукавиці тільки на кінчиках пальців. Він знав, що нема надії на рятунок, коли нападуться на нього всі разом, проте ладен був померти, як і похвалявся, міцно зціпивши зуби на горлі у ворога. Але Ведмідь зупинив своїх товаришів, одштовхуючи найпалкіших страшним кулаком. Коли галас почав затихати, Макензі глянув на Заринску. Вона була чудова: нахилилася вперед на своїх лижвах, уста ледь розтулені, ніздрі тремтять — немов тигриця, що готується стрибнути. У великих чорних очах її, спрямованих на одноплемінців, світився страх і виклик. Вона була така напружена, що й дихати забула. Так і скам'яніла, притиснувши одну руку до грудей, а другою міцно тримаючи батога. Та тільки-но Макензі глянув на неї, її трохи полегшало. Тіло її розпружилося, вона випросталась і відповіла йому поглядом, сповненим безмірного кохання.

Тлінг-Тінег спробував говорити, але гамір заглушив йому голос. Тоді Макензі виступив наперед. Лис роззявив був рота й хотів щось крикнути, але Макензі так люто поглянув на нього, що він одсахнувся і крик той застряг йому в горлі. Його невдачу зустрінуто реготом; тепер індіяни втихомирились і стали слухати.

— Брати! Білий чоловік, якого ви прозвали Вовком, прийшов до вас зі щирими словами. Він не брехун, як ескімос, він правду каже. Прийшов, як друг, як той, хто хотів би стати вам за брата. Але ваші чоловіки сказали своє, і час лагідних слів минув. Перш за все я хочу повідати вам, що в шамана брехливий язик, що він не правдивий пророк, і звістка, яку він оголосив, то не слово Вогненосця. Його вуха глухі на голос Крука, він з власної голови тче хитрі вигадки, а вас бере за дурнів. Він не має жодної сили. Коли вам доводилося вбивати собак і їсти, коли ви напихали собі шлунки невичиненими шкурами й шматками з мокасин, коли помирали старі чоловіки й старі жінки, коли помирали діти коло висохлих материних грудей, коли землю вашу огорнув морок і ви гинули, як лосось без води, коли вас опав голод, то чи послав шаман щастя вашим ловцям? Чи напхав він м'ясом черева ваші? Кажу вам ще раз — шаман не має жодної сили. Дивіться, я плюю йому межі очі!

Люди, хоча й жахнулися на таке блюзнірство, та не заревли. Деякі жінки полякалися, але чоловіки схвильовано чекали чуда. Всі дивилися на шамана й Макензі. Жрець зрозумів, що настала переломна хвилина, відчув, що його влада хитається, і хотів був озватися, але Макензі, люто дивлячись на нього, звів кулака й підступив ближче. І шаман злякався. Макензі зневажливо зареготався й повів далі:

— Ну й що? Чи вразило мене громом? Чи спалила мене блискавка? Чи попадали зорі з неба й роздушили мене? Тьху! Про цього пса я вже не буду говорити. Тепер скажу про свій народ, наймогутніший з усіх народів, що панує в цілому світі. Спочатку ми полюємо поодиноці, от як я полюю. Потім ми полюємо зграями. Нарешті, як стадо оленів, проходимо по всій землі. Ті, кого ми беремо до своїх осель, живуть, а хто не хоче — гине. Заринска — гарна дівчина, повна життя й сили, з неї буде добра Вовча мати. Ви можете вбити мене, та все ж вона буде Вовчою матір'ю, бо моїх братів багато, і зони прийдуть слідами моїх собак. Слушайте, який закон у Вовків: коли хто позбавить життя одного Вовка, то за це головою накладуть десятеро. Багато племен уже заплатили таку ціну, а багато ще платитимуть.

А тепер я поговорю з Лисом і Ведмедем. Здається, їм до вподоби дівчина. Так? Але ж гляньте, я купив її. Тлінг-Тінег спирається на мою рушницю. Інші дари за дівчину лежать біля його багаття. Однак я буду чесний з ними. Лисові сухо в роті від довгої промови, і я дам йому п'ять великих папуш тютюну. Нехай йому рот зволожиться, щоб він міг досхочу галасувати на раді. Ведмедя я дуже поважаю і дам йому два укривала, борошна двадцять мірочок і тютюну вдвоє більше проти Лиса, а якщо він піде зі мною через Східні гори, то я дам йому таку саму рушницю, як Тлінг-Тінегові. А якщо він не хоче? Добре! Вовк уже втомився говорити. Він тільки ще раз нагадає вам закон: коли хто позбавить життя одного Вовка, то за це головою накладуть десятеро.

Макензі усміхнувся й відійшов на своє місце, але на серці йому було неспокійно. Стояла ще темна ніч. Дівчина підійшла до нього й похапцем розповіла, до яких хитрощів удається Ведмідь у бійці на ножах. І Макензі уважно її вислухав.

Отже, вони будуть битися. Зараз десятки мокасинів розширили майданчик біля вогнища. Багато мовилося про шаманову поразку. Дехто казав, що він лише не захтів показувати своєї сили, але інші згадували минулі випадки й згоджувалися з Вовком. Ведмідь вийшов

на середину майданчика, вийнявши з піхов мисливського ножа російської роботи. Лис зауважив, що

Макензі має револьвери; тоді той зняв пояса й надів на Заринску і так само звирив їй і рушницю свою. Дівчина похитала головою — мовляв, вона не вміє стріляти, бо ж рідко доводилося жінці мати в руках такі коштовні речі.

— Тоді, якщо небезпека надійде до мене ззаду, голосно гукни: «Мій мужу!» Ні, отак: «Мій мужу!»

Він засміявся, коли вона проказувала незнайомі англійські слова, вщипнув її за щоку й увійшов у коло. Не лише зростом і поставою переважав його Ведмідь, але й Ведмедів ніж був довший на добрих два дюйми. Відлюдькові Макензі траплялося вже на своєму віку ставати віч-на-віч із супротивником, отож він знав, що перед ним стоїть справжній чоловік. Однак він аж стрепенувся, побачивши блискучу крицю, і в жилах швидше запульсувала гаряча кров його предків.

Не раз заганяв Ведмідь Відлюдька то до краю вогнища, то в глибокий сніг, але потім, ступінь по ступневі, наче вправний боксер, він знову вертався насеред поля. Ніхто не захочував його, тимчасом як супротивника підбадьорювали хвалою, порадами, осторогами. Але Макензі міцніше стискав зуби, коли дзвеніли ножі, черкаючи один об одного, і, свідомий своєї сили, натискав або боронився цілком спокійно. Спочатку він почував жаль до свого супротивника, але той жаль зник перед первісним інстинктом самооборони, а потому цей інстинкт перетворився на жадобу вбивства. Десять тисяч років цивілізації спали з нього, і він став печерним чоловіком, що б'ється за самицю.

Двічі він штрикнув Ведмеда, одскочивши непошкоджений, але втретє не уткнувся, і вони зітнулися: кожен вільною рукою вхопив за озброєну руку ворога. Тоді тільки Макензі відчув страшенну силу свого супротивника. Його м'язи болісно напружились, аж вузлами взялися, жили мало не рвалися з натуги, а вістря з російської криці полискувало ближче й ближче. Він спробував відірватися від супротивника, але цим тільки нашкодив собі. Коло людей, у хутра затушкованих, усе вужчало; кожен прагнув побачити останній удар. Та враз Макензі спритно відхилився трохи набік і вдарив свого супротивника головою. Ведмідь мимоволі похитнувся й утратив рівновагу, а Макензі швидко підставив йому ногу і, подавшись уперед

усією своєю вагою, турнув супротивника за коло глядачів у глибокий сніг. Ведмідь виборсався зі снігу й кинувся назад на бойовище.

— О мій мужу! — голос Зарински задзвенів, попереджаючи про небезпеку.

На звук спущеної тятиви Макензі пригнувся до землі, й стріла з кістяним вістрям пролетіла над ним, влучила Ведмедеві в груди, і той з розгону впав на нього. Але за мить Макензі скочив на ноги. Ведмідь лежав нерухомо, а по той бік вогнища стояв шаман і накладав другу стрілу.

Макензі схопив важкого ножа за кінчик леза і рвучко метнув його. Ніж, блискавкою майнувши над багаттям, аж по самий держак вгородився в горло шаманові. Той захитався і впав у жар на вогнище.

Клац! Клац! — Лис ухопив рушницю Тлінг-Тінегову і даремне намагався загнати набій у цівку, але, почувши, як зареготався Макензі, випустив її.

— Виходить, Лис ще не навчився гратися цією цяцькою? Він ще жінка. Ходи сюди! Я тебе навчу.

Лис вагався.

— Ходи, кажу!

Лис підступив невпевнено, як набитий собака.

— Ось так і так. І все! — Набій став на своє місце і, звівши курка, Макензі приклав рушницю до плеча.

— Лис сказав, що цеї ночі відбудуться великі події, і сказав правду. Великі події відбулися, та Лисова в них участь була нікчемна. Чи Лис і досі хоче взяти Заринску до свого намету? Хоче піти слідом за шаманом і Ведмедем? Ні? Гаразд!

Макензі зневажливо відвернувся й витяг ножа шаманові з горла.

— Може, хто інший з молодих мисливців цього хоче? Якщо є такі, то Вовк кластиме їх по двоє й по троє, доки не лишиться жодного. Немає? Гаразд. Тлінг-Тінегу, я дарую тобі цю рушницю вдруге. Якщо тобі доведеться мандрувати на Юкон, то пам'ятай, що там завжди буде для тебе місце й багато їжі біля Вовкового багаття. Ніч уже, бачу, обертається на день. Я йду, але можу вернутися. Тож не забудьте про Вовчий закон!

Макензі підступив до Зарински, а індіяти дивилися на нього, наче на якусь надприродну істоту. Дівчина стала на чолі запрягу, й собаки

рушили. За кілька хвилин їх поглинув примарний ліс. Макензі стояв непорушно, потім і собі нап'яв лижви, щоб іти за ними.

— А Вовк забув про п'ять великих папуш? Макензі сердито обернувся до Лиса, але раптом йому стало смішно.

— Я дам тобі одну маленьку папушу.

— Це вже як сам Вовк знає, — покірно мовив Лис, простягаючи руку.

У ДАЛЕКІЙ КРАЇНІ

Оли людина мандрує в далеку країну, їй доводиться забувати чимало з того, до чого вона звикла, і пристосовуватися до нових життєвих обставин. Вона мусить відмовитись від колишніх ідеалів, зректись колишніх богів, а часто й переробити закони моралі, що досі керували її поведінкою. Тому, хто має протейвську^[8] здатність принатурюватися, новина такої зміни може навіть бути за джерело втіхи; але тому, хто вже затвердів у звичках, присвоєних змалку, гніт іншого оточення — нестерпучий; він страждає тілом і душою серед нових обмежень і ніяк не годен їх збагнути. Це страждання раз у раз дається взнаки, штовхає людину на злочини й призводить до всілякого лиха. Тому, хто не може призвичаїтись до нових умов життя, краще повернути до своєї країни; якщо він загається, то неодмінно загине.

Людина, що скидається вигод старої цивілізації заради юної дикості і первісної простоти Півночі, може сподіватися талану обернено пропорційно до кількості та якості своїх безнадійно вкорінених звичок. Вона незабаром виявить, коли взагалі на щось здатна, що матеріальні вигоди важать менше. Легко змінити добірні страви на грубу їжу, зграбні шкуратяні черевики на м'які безформні мокасини, пухову постіль — на снігову. Але дуже важко навчитися належно ставитись до всіх речей, і особливо до своїх товаришів. Чемність звичайного життя така людина мусить змінити на альтруїзм^[9], поступливість і терпимість. Так, і тільки так може вона здобути коштовну перлину — справжню дружбу. Не конче казати: «Дякую», — вона мусить довести свою вдячність вчинками. Радше б мовити, вона мусить заступити слово — вчинком, а букву — духом.

Як тільки чутка про арктичне золото дзвоном пішла по всьому світі й принада Півночі захопила серця людей, Картер Везербі покинув своє тепленьке місце в конторі, переписав половину заощаджень на жінку, а

за решту купив усе потрібне до подорожі. З натури він не був романтик, комерційна неволя задавила в ньому всі високі поривання, — просто він утомився від буденної мотанини й хотів раз добряче ризикнути, сподіваючись, звісно, на відповідні прибутки. Він так само, як багато інших дурнів, понехтував старими, випробуваними дорогами, що ними піонери Півночі мандрували вже років з двадцять, і поспішив навесні до Едмонтону, де, на своє нещастя, прилучився до одного гурту шукачів золота.

Власне, нічого надзвичайного не було в тій компанії. Метою її, так само, як і всіх інших гуртів, був Клондайк. Але шлях, що ним вона поклала собі йти до тієї мети, забивав дух навіть найодважнішим тубільцям, які змалку звикли до лихих примх Північного Заходу. Здивував той шлях навіть Жака Батіста, сина індіанки з племені чіпева й заволоки^[10] француза (його перший крик пролунав у вігвамі з оленьчих шкур на північ од шістдесят п'ятої паралелі, і його вгамовували смачною куклюю з сирого сала). Хоча він і найнявся за провідника й згодився довести їх аж до вічного льоду, але зловісно хитав головою, коли в нього питали поради.

А нещаслива зірка Персі Касферта, мабуть, саме тоді сходила, бо він теж прилучився до цієї компанії аргонавтів^[11]. Він був звичайна собі людина, мав солідний рахунок у банку і таку ж саму солідну освіту, а цим багато сказано. Йому не було жодної рації вплутуватися в ту авантюру, аніякісінької, якщо не брати на увагу його надмірної сентиментальності. Помилково вважав він її за справжню романтику та нахил до пригод. Інші люди теж не раз припускалися такої помилки і потім гірко за неї розплачувалися.

Перший подих весни застав гурт на Лосевій річці; скоро зійшла крига, мандрівці рушили вниз, за течією. То була імпозантна флотилія, бо й спорядження мали багато та й провадив її цілий загін лихої слави метисів^[12] з жінками й дітьми. День у день насаджувалися вони на човнах і каное^[13], воювали з комарами та іншою комашнею або ж пріли та лаялися, тягаючи човни волоком. Тяжка праця розкриває людську душу аж до самої глибини;! не встигли вони поминути озера Атабаску, як кожен із того гурту виявив свою правдиву натуру.

Картер Везербі й Персі Касферт обидва були буркуни й ледарі. Кожен з них більше скаржився на різні невігоди, ніж увесь гурт укупі. Ані разу не запропонували вони своїх послуг, хоч у таборі було повно

всякої дрібної роботи. Чи то малося відро води принести, чи зайвий оберемок дров нарубати, чи посуд перемити та перетерти, чи щось пошукати серед речей — зараз ті нікчемні паростки цивілізації знаходили в себе звихи або нариви, що їх треба було негайно лікувати. Вони перші лягали спати, коли ще була сила нескінченої роботи; останні вставали вранці, коли вже всю роботу перед дорогою попорано, а сніданок ще не починався. Вони перші сідали їсти, проте були останні, коли доводилося готувати страву. Перші загарбували кращі шматки й останні помічали, що захопили чужу пайку. Гребучи веслами, вони примудрялися лиш черкати воду, а човен плив собі за течією. Вони гадали, що ніхто того не завважує, але товариші лаяли їх нишком і щодалі більше ненавиділи, а Жак Батіст одверто глузував з них і проклинав з ранку до вечора. Але Жак Батіст не був джентльмен.

Коло Великого Невільничого озера вони закупили собак із Гудзонової затоки, і човни ще глибше занурилися в воду під тягарем сушеної риби й пемікана^[14]. Та все одно бистрі води Маккензі легко понесли їх до просторів Безплідної Землі. Дорогою вони обстежували кожен струмок, що давав хоч якусь надію, але золота мара тікала від них далі й далі на північ. Біля Великого Ведмежого озера, пригнічені звичайним страхом перед невідомими землями, провідники почали тікати. А у Форті Доброї Надії останні з них і найвідважніші повернули свої човни проти небезпечної течії, згинаючись під опором кодоли^[15].

Зостався самий Жак Батіст. Хіба ж він не пообіцяв мандрувати аж до вічного льоду?

Тепер вони дедалі частіше зверталися до брехливих карт, що їх накреслено здебільше на підставі чуток. Знали, що треба поспішати, бо вже минуло літнє сонцестояння й насувала арктична зима. Обійшовши понад берегом затоку, де Маккензі вливалася в Льодовитий океан, вони повернули до гирла річки Літл-Піл. Потім почалася тяжка дорога проти води, і обидва ледарі поводитися ще гірше, ніж досі. Мусили тягти човни на кодолах, штовхати жердинами й переносити через пороги та переправи, — цих тортур було досить, щоб викликати в одного глибоку огиду до ризикованих учинків, а другому промовисто показати, чим насправді є пригодницька романтика. Одного разу вони збунтувались, але коли Жак Батіст почав їх лаяти останніми словами, вони принишкли, мов хробаки. Тоді метис

налупцював їх обох і побитих та скривавлених поставив до праці. Уперше в житті їм довелося відчути тверду руку.

Залишивши свої човни коло верховин річки Літл-Піл, вони згаяли решту літа на те, щоб здолати вододіл між Маккензі та Вест-Ретом. Невеликий струмок Вест-Рет був притокою річки Поркюпайн, що впадала до Юкону там, де цей великий водний шлях Півночі перетинав Полярне коло. Але вони програли в перегонах із зимою: якось їхні плоти застрягли серед товстого шереху^[16], і довелося похапцем вивантажувати все добро на берег. Тої ночі річка кілька разів замерзала й скресала; другого ранку мороз скував її зимовим сном.

— Мабуть, звідси тільки яких чотириста миль до Юкону, — зважив Слоупер, виміряючи нігтем великого пальця масштаб на карті.

Нарада, що на ній обидва ледарі тільки нарікали й охкали, вже доходила до кінця.

— Тут був пост Гудзонової затоки, але то давно, не тепер, — сказав Жак Батіст.

Його батько, що служив у Хутряній компанії, колись бував у цих краях і відморозив собі два пальці на ногах.

— Здурів, чи що? — вигукнув хтось із гурту. — Невже більше не буде білих людей?

— Не буде, — впевнено мовив Слоупер. — Проте від Юкону до Доусона всього п'ятсот миль, а звідси близько тисячі.

Везербі й Касферт застогнали в один голос:

— Скільки ще доведеться їхати, Батісте?

Метис на хвилину замислився.

— Якщо працюватимем, як чорти, й ніхто не викручуватиметься від роботи — то десять, двадцять, сорок, п'ятдесят день. А з цими дітьми (він показав на лежнів) нічого певного не знати. Може, тоді аж доїдемо, як пекло замерзне, а може, й ніколи.

Всі відклали лижви й мокасини, що їх наготовляли. Хтось покликав відсутнього товариша, і той з'явився на порозі старої хатини, коло якої вони стояли табором. Та хатина була такою самою загадкою, як і всі інші сліди людини на безмежних просторах Півночі. Не відомо було, коли й хто її збудував. Дві могили біля входу з високими крем'яними горбиками, може, ховали в собі таємницю тих колишніх мандрівців. Але чия ж рука наклала каміння?

Настала ждана мить. Жак Батіст кинув налагоджувати упряж і прив'язав неслухняного собаку до кілка, заткнутого в сніг. Кухар, мовчки протестуючи проти перерви в роботі, всипав жменю бекону в горщик, де варилися боби, і теж нашорошив вуха. Слоупер підвівся на ноги. Його постать кумедно контрастувала с обома ледарями, на вигляд цілком здоровими. Він був жовтий і виснажений, бо прибився сюди з якоїсь малярійної ями в Південній Америці, але не втратив охоти до мандрів і міг ще працювати, як інші. Важив він, разом із своїм важким мисливським ножем, мабуть, яких дев'яносто фунтів, а сивувате волосся свідчило, що молодощі його вже минули. Везербі або Касферт мали вдсятеро сильніші, аніж у нього, пружні молоді м'язи, а проте їм годі було за ним встигнути. Цілий день Слоупер підбивав дужчих за себе товаришів на тисячомильну подорож, таку страшну й жорстоку, що її ледве може уявити собі людина. В ньому втілилася невтомність його раси, а одвічна тевтонська упертість^[17], поєднана з кмітливістю й жвавистю янкі, змушувала його тіло коритися духові.

— Всі, хто згоден їхати собаками, як тільки замерзне річка, нехай скажуть — згода.

— Згода! — пролунало вісім голосів. Ті голоси потім не раз проклинали свою долю, долаючи сотні миль тяжкої дороги.

— Хто не згоден?

— Я! — вперше ледарі з'єдналися без жодних компромісів задля особистої вигоди.

— То як же ми зробимо? — спитав Везербі зухвало.

— Більшість, хай вирішує більшість! — загукала решта гурту.

— Я знаю, що наша подорож може не вдатися, коли ви не поїдете, — сказав солодко Слоупер, — але гадаю, як ми добре постараємося, то якось уже дамо собі раду без вас. Що ви на це скажете, хлопці?

Зібрані гучно привітали таку ухвалу.

— Але стривайте, — несміливо почав Касферт, — що ж мені робити?

— Може, поїдеш з нами?

— Ні...

— Ну, то чорт з тобою, роби, що хочеш, яке нам діло!

— Порадсья зі своїм слинявим приятелем, — запропонував валькуватий дакотянин, показуючи на Везербі. — Я певен, що коли

треба буде куховарити або збирати паливо, він дасть тобі добру пораду.

— Отже, на цьому й станемо! — закінчив Слоупер. — Ми рушаємо завтра і спинимось табором за п'ять миль, щоб перевірити, чи все до ладу, та згадати, чи не забули ми тут чого.

Санки рипіли підкованими крицею полозами, собаки надривалися в упряжі, що в ній їм судилося й згинути. Жак Батіст спинився поруч Слоупера глянути востаннє на хатину. З юконського димаря ледь курилося. Обидва ледарі стояли на порозі й дивилися, як рушив гурт.

Слоупер поклав руку метисові на плече.

— Ти чув коли-небудь про кількенійських котів, Жаку?

Той покрутив головою.

— Ну то слухай, хлопче. Колись кількенійські коти затіяли бійку і билися доти, доки від них не лишилося й сліду: ні шкури, ні шерсті, ні пазурів. Ці двоє не люблять працювати. І не будуть працювати. Це вже напевне. Вони залишаються самі в хатині на цілу зиму — дуже довгу, темну зиму. От я й згадав про кількенійських котів.

Француз у Батісті здвигнув плечима, але індієнин у ньому промовчав. Однак порух то був красномовний, він таїв у собі пророцтво.

Спочатку в маленькій хатині все йшло гаразд. Неприємні глузи товаришів зробили Везербі й Касферта свідомими обопільної відповідальності, що впала на них. Окрім того, роботи було не так багато на двох здорових чоловіків. А відсутність над ними жорстокої руки, тобто бульдога-метиса, ще й додала їм охоти. Спершу кожен намагався випередити другого, і вони виконували дрібну роботу так пильно, що коли б це побачили їхні товариші, які тепер знемагали на Довгому Шляху, то й очі витріщили б з дива.

Клопіт був їм абиякий. З трьох боків хатину оточував ліс, а в ньому палива було невичерпний запас. За п'ять ярдів од дверей текла річка Поркюпайн, і досить тільки прорубати в її зимових шатах ополонку, як маєш джерело кришталево чистої і аж боляче холодної води. Але невдовзі й ці нехитрі обов'язки їм набридли. Ополонка щоразу замерзала, і доводилося довго цюкати кригу сокирою. Невідомі будівники поклали в бічні стіни зрубу довші колоди і спорудили позад хатини комору. Там золотошукачі склали частину своїх припасів.

Харчів у коморі виявилося втричі більше, ніж годні були з'їсти тих двоє людей, що мали там жити. Але більшість тієї живності могла додати снаги й зміцнити м'язи, зате не лоскотала смаку. Правда, цукру там було аж надто для двох звичайних чоловіків, але ці двоє були сливе як діти. Вони швидко переконалися, який смачний окріп, добряче підсолоджений цукром, і щедро поливали густим білим сиропом оладки з яблук і намочували в ньому сухарі. Далі ще й кава, чай, і особливо сушені овочі, дуже багато потребували цукру. А то дуже небезпечна річ, коли двоє людей, цілком залежних одне від одного, заходять у сварку.

Везербі любив розводитись про політику, а Касферт, що звик стригти купони^[18] й ніколи не цікавився громадським добробутом, або нехтував цю тему, або потішав себе різними ущипливими увагами. Але клерк був занадто тупий, щоб оцінити вишукані дотепи, і даремна витрата порошу дратувала Касферта. Він звик сліпити людей своїм блискучим красномовством і мучився через брак слухачів. Для нього то була особиста образа, і він складав вину за це на свого пришелепуватого товариша.

Вони не мали нічого спільного, нічого, що б їх ріднило, — тільки те, що доводилося жити вкупі. Везербі був клерк і за ціле життя не знав нічого, крім своєї канцелярії. Касферт був магістр мистецтв, маляр-аматор, та ще й пробував хисту в письменстві. Один був чоловік нижчого ґатунку, який вважав себе за джентльмена, а другий був джентльмен і знав, що він джентльмен. З цього видно, що можна бути джентльменом і не мати бодай найменшого почуття товариськості. Клерк був вульгарний і розпусний, а той — естет, і клеркові безкінечні розповіді про любовні пригоди, здебільша вигадані, впливали на надчутливого артиста, як сморід з каналізаційної канами. Він мав клерка за брудну, некультурну худобину, що їй місце в гною зі свиньми, і казав йому це в вічі; а той у відповідь звав його лемішкою й хрунем. Везербі нізащо в світі не міг би сказати, що означає «хрунь», але тим словом він осягав свою мету, а це, врешті, головне в житті.

Перебріхуючи на кожній третій ноті, Везербі годинами співав таких пісеньок, як «Бостонський волоцюга», «Вродливий юнга», а Касферт аж плакав з лютості і, не мігши довше терпіти, тікав надвір. Але рятунку не було й там. На морозі довго не вибудеш, а в хатині завбільшки десять на дванадцять ярдів, де стояли нари й груба, стіл та

інші речі, двом було тісно. Вже сама присутність одного була особиста образа для другого, і вони понуро мовчали, щораз упертіше й довше. У такі хвилини вони намагалися зовсім не помічати один одного, хоч зрідка то той, то інший скося зиркав на сусіда й зневажливо кривив губи. І кожний про себе дивувався, як це Господь Бог міг створити того другого.

Роботи було мало, й час спливав страшенно повільно. Від цього вони, звичайно, дедалі ледачіли. Врешті вони стали мляві, наче сонні мухи, і не хотіли виконувати бодай найменшої роботи. Одного ранку Везербі, знаючи, що його черга варити сніданок, виліз із-під коців і, поки його товариш ще хріп, засвітив каганця та розпалив у грубі. Вода в казанках замерзла, і в хатині не було чим умитися. Але він не став чекати, поки вода відтане, а брудними руками порізав на шматочки бекон і заходився знехотя готувати тісто. Касферт прокинувся й тихцем стежив за ним. Його обурило неохайність Везербі, вони страшенно полаялися й поклали надалі варити кожен окремо. За тиждень і Касферт знехтував ранішнє вмивання, хоч це не завадило йому з'їсти зі смаком сніданок, що він собі зготував. Везербі зловтішно всміхнувся. Згодом вони цілком занехаяли дурну звичку вмиватися щоранку.

Коли запас цукру та інших ласощів почав меншати, то кожен з них, боячись, щоб другий не з'їв більше за нього, став просто обжиратися. Це вадило не тільки ласощам, а й людям. Без свіжої городини й без руху кров їхня захиріла і тіло вкрила огидна, червоняста висипка. Але вони не хотіли помічати тієї остороги. Потім у них почали пухнути м'язи й суглоби, тіло почорніло, а рот, ясна й губи неначе вкрилися густою сметаною. Нещастя не зближувало їх, навпаки, кожен зловтішно слідкував, як з'являлися, в другого признаки скорбуту^[19].

їм стало байдуже, що вони брудні і втратили всяку пристойність. Хатина зробилася як хлів, постелі ніколи не перестелялися, ялинове гілля на них ніколи не мінялося. А все ж вони мусили вилізати з-під коців, хоч як їм того й не хотілося, бо мороз був невблаганний і груба вимагала багато палива. Волосся на голові в них закуддалося, обличчя позаростали, а одяга їхня викликала б огиду навіть у ганчірника. Але вони про це не дбали. Вони були хворі, чужі очі їх не бачили, та й ворухитися було дуже боляче.

До всього того додалося ще нове лихо — страх Півночі. Той страх — постійний супутник Великого Холоду й Великої Тиші, витвір

грудневого мороку, що западає, коли сонце остаточно ховається за південний обрій. Він впливав на них різно — відповідно до вдачі кожного. Везербі зробився дуже забобонний, безперестану думав про тих, що спали в забутих могилах, і йому почало здаватися, ніби душі їхні воскресли. Вони переслідували його, приходили в снах з крижаного холоду могили, залазили до нього під коци й розказували йому про свою працю й муку, якої натерпілися, ще як були живі. Везербі здригався від їхнього липкого дотику, але вони тулилися ще ближче замороженими тілами, а як починали нашіптувати йому на вухо зловісні пророкування, він голосно кричав з ляку. Касферт не розумів, що діється з Везербі, бо вони вже не розмовляли, і, прокинувшись від того крику, хапався за револьвера. Потім сидів на своїй постелі, нервово тремтячи й націливши зброю на непритомного Везербі. Касферт думав, що той божеволіє, і став боятися за своє життя.

Його власна недуга не прибрала такої конкретної форми. Невідомий будівник, що склав хатину колода по колоді, поставив на даху флюгера. Касферт зауважив, що він завжди показує на південь, і одного разу, розсердившись на таку впертість, повернув його на схід. Він пильно стежив за флюгером, але ніколи ані найменший вітерець не поворушив його. Тоді він повернув його на північ і запрягся, що не торкнеться до нього, аж доки повіє вітер. Але повітря лякало Касферта своїм неземним спокоєм, і він часто вставав уночі, щоб подивитися, чи не повернувся флюгер, — навіть десять поділок задовольнили б його! Але ні, флюгер лишався над ним незмінний, як доля. Поступово той флюгер став для Касферта фетишем^[20]. Часами простував він у якийсь похмурий край стежкою, що її вказував флюгер, і душу його поймав жах. Він перебував у невидимому й невідомому, знемагав під тягарем вічності. Все на Півночі гнітить — брак життя й руху, темрява, безмежний спокій дрімливої землі, примарна тиша, де навіть биття серця здається блюзнірством, урочистий ліс, що неначе ховає щось жахливе, незбагненне, чого не можна ані висловити, ані думкою осягти.

Світ, що його він так недавно покинув, світ, де метушилися народи й довершувались великі справи, здавався йому дуже далеким. Виринали часами спогади — спогади про торги, галереї, людні вулиці, туалети, громадські обов'язки, про добрих друзів та гарних жінок, що

їх він колись знав, — але то були наче невиразні спогади про життя, яким він жив багато століть тому на якійсь іншій планеті. Реальністю була тільки оця фантазмагорія. Стоячи під флюгером, дивлячись на північне небо, він не міг собі уявити, що південна країна справді існує, що цю хвилину вона вирує життям і рухом. Нема Півдня, нема людей, що родяться, живуть, женяться чи виходять заміж. За блідою лінією обрію стелилися широкі пустелі, а за ними пустелі ще безмежніші. Нема сонячних країн, насичених пахощами квіток. То все лише давні сни про рай. Сонячний Захід і запашний Схід, усміхнені Аркадії^[21] та благословенні острови розкошів...

— Ха-ха! — Сміх розітнув порожнечу і вразив його незвичним згуком. Не було більше сонця. Був тільки мертвий, холодний і темний всесвіт, а він єдиний його житець. А Везербі? В такі хвилини Везербі не існував. То був Калібан^[22], потворний привид, прикутий до нього назавжди, кара за якийсь забутий злочин.

Він жив поряд смерті і серед мертвих, пригнічений почуттям власного нікчемства, розчавлений байдужою владою дрімливих віків. Навколишня величність жахала його. Вона була в усьому, крім нього, — в цілковитій непорушності, в безвітрі, в безмежності снігових просторів, у високості неба й глибині тиші. А той флюгер — коли б він хоч ворухнувся! Хоч би грім ударив або спалахнув полум'ям ліс! Хоч би небо згорнулося сувоєм і засурмили труби судного дня — хоч що-небудь! Що-небудь! Але ні, не ворухилося ніщо. Все огорнула тиша, й страх Півночі холодними пальцями стискав йому серце.

Якось він, немов новий Робінзон Крузо, надібав на березі річки слід — легенький відтик трусикової лапки на м'якому снігу. То було велике відкриття. Отже, й на Півночі є життя! Він піде по сліду, буде дивитися на нього й тішитись. Касферт забув про свої пухлі ноги і, збентежений, побрів глибоким снігом. Короткий полудневий присмерк згас, і ліс поглинув його. Але він усе шукав, аж поки знесилено упав на сніг. Тоді він застогнав і прокляв своє божевілля, бо вже знав, що той слід тільки примарився йому. Пізно вночі він дотягся рачки до хатини; щоки йому повідморожувалися, а ноги якось дивно зацімпилися. Везербі не допоміг йому, тільки зловтішно вишкірив зуби. Касферт колов собі голкою пальці на ногах і розморожував їх коло печі. За тиждень з'явилася мертвиця^[23].

Тим часом клерк мав свій клопіт. Мерці тепер частіш виходили зі своїх могил, рідко лишаючи його самого, чи то він спав, чи ні. Він уже чекав і жахався їхнього приходу, а минаючи могилу, завжди здригався. Одної ночі вони прийшли до нього вві сні й поволокли з хати на якусь роботу. Він отямився серед кам'яних могил і, охоплений жахом, мов навіжений, помчав до хатини. Та, мабуть, він пролежав надворі якийсь час, бо й у нього повідморожувалися ноги й щоки.

Часами від настирливого товариства мерців Везербі просто скаженів і кидався по хатині, вимахуючи в повітрі сокирою та розбиваючи все, що трапляло під руку. Під час тих баталій з привидами Касферт ховався під свої коци й слідкував за божевільним, звівши на револьвері гачок, ладний застрелити його, якщо він підійде занадто близько. Але якось, опритомнівши після такого нападу, клерк помітив націленого револьвера. В нього народилася підозра, і з тої пори він теж почав боятися за своє життя. Відтоді вони потай стали стежити один за одним, і кожен з острахом озирався, коли другий проходив у нього поза спиною. Той страх обернувся на манію, що не кидала їх навіть у сні. Через отой свій спільний страх вони, не вмовляючись, цілу ніч не гасили каганця, а лягаючи спати, пильнували, щоб у ньому вистачило лою. Досить було одному ворухнутися, як прокидався й другий, і не раз після того вони мовчки стикалися настороженими поглядами, а самі тремтіли під укривалами, тримаючи пальця на револьверних гачках.

Страх Півночі, психічне напруження й нищівна хвороба — все це так на них вплинуло, що вони втратили людську подобу й прибрали вигляду зацькованих звірів. Відморожені щоки й

носи почорніли. Відморожені пальці на ногах відпадали суглоб по суглобові. Кожен рух завдавав болю, але груба була ненажерлива й посилала бідолах на нові тортури. Щодень вимагала вона їжі — справдешнього фунта м'яса^[24], і вони рачкували до лісу по паливо. Якось, отак плазуючи й збираючи сухий хмиз, вони, один одного не бачивши, забилися з різних боків у той самий чагарник. Враз зітнулися віч-на-віч дві страшні, наче мертві, голови. Хвороба так змінила їх, що вони не впізнали один одного. Заверещавши, вони чимдуж пошкандибали геть на своїх покалічених куксах^[25], а за хвилину, попадавши коло хатніх дверей, дряпалися й кусалися, мов дикі звірі, поки не зрозуміли своєї помилки.

Часом вони приходили до тьми й одної такої хвилини поділили нарівно між собою цукор — той головний призвід до їхніх суперечок. Поклали в коморі окремі торбинки й пильно гляділи їх, бо цукру зосталося лиш по кілька шклянок, а вони не довіряли один одному. Але якось Касферт помилився. Ледве дибавши, знемагаючи з болю, що йому аж голова паморочилася й темніло в очах, доплентався він до комори з кухликком у руках і помилково набрав цукру з торбинки Везербі.

Це сталося в перших днях січня. Сонце перейшло за свій найнижчий пруг і тепер опівдні кидало смужки розкішного жовтого світла на північне небо. Другого дня після помилки з цукром Касферт почувався не такий хворий і був у кращому гуморі. Як наблизився полудень і посвітлішало, він виволікся надвір, щоб натішитися хвилиною загравою, що була йому за вістуна сонця. Везербі теж почувався трохи краще й собі пошкандибав за ним. Вони посідали на сніг під нерухомим флюгером і стали чекати.

Навколо них була тиша смерті. В інших краях, коли природа так завмирає, в ній відчутна прихована нетерплячка, сподіванка, що ось-ось якийсь голосок розпочне знов перервану пісню. Не так на Півночі. Тих двоє людей неначе вічно жили в тому примарному спокої. Вони не могли пригадати жодної мелодії минулого й не могли уявити собі згуків прийдешнього. Та неземна тиша була споконвіку — байдуже мовчання вічності.

Вони невідривно дивилися на північ. А позад них, за високими горами на півдні, невидиме сонце доходило зеніту на іншому, не такому, як тут, небі. Самотні споглядачі величної картини, вони спостерігали, як поволі займалася облудна зоря. Бліде полум'я дедалі яснішало, мінячись червонясто-жовтою, кармазиною й шафрановою барвами. Зоря стала така яскрава, аж Касферт подумав, що за нею йде сонце. Станеться чудо, сонце зійде на півночі! І враз, немов одним помахом, усе змінилося. Небо знебарвилось, світило згасло. Обидва вони зітхнули, і в зітханні тому чулося ридання. Але що це? В повітрі засяяв іскристий іній, а на снігу в північний бік досить чітко вимальовувався флюгер. Тінь! Тінь! Був якраз полудень. Вони хутко повернули голови на південь. Понад ланцюгом снігових гір визирнув краєчок золотого сонця, всміхнувся до них на мить і зник.

Вони презирнулися, і на очі їм набігли сльози. Якась дивна лагідність зійшла на них. Вони відчували непереможний потяг один до одного. Вертається сонце. Воно буде з ними завтра, позавтра і всі дальші дні. Ті одвідини чимраз довшатимуть, а настане такий час, коли воно залишиться на небі і вдень і вночі, не заходячи за обрій. Не буде більше темряви. Зламаються зимові крижані кайдани; будуть віяти вітри, у відповідь шумітимуть ліси. Земля купатиметься в благословенному сонячному сяйві, і відновиться життя. Вони стріпнуть із себе цей жахливий сон і, взявшись за руки, помандрують назад на Південь. Мимохіть вони подалися вперед, і їхні руки в рукавицях зустрілися — нещасні, покалічені руки, спухлі й покручені.

Але справдитись тій надії доля не судила. Північ є Північ, і людськими душами там керують дивні закони, що їх годі збагнути тим, хто не мандрував далекими краями.

За годину після того Касферт поставив у грубу сковорідку із млинцями й почав міркувати, чи зможуть хірурги вилікувати йому ноги, коли він повернеться додому. Рідний край тепер не здавався вже таким далеким. Везербі порався чогось у коморі. Зненацька він вибухнув цілим вихором прокльонів і так само зненацька замовк. Він помітив, що в нього вкрадено цукор. Однак справа могла б скінчитися інакше, коли б двоє мерців не вийшли з-під каміння й не заткнули йому так раптово пельки. Вони вивели його тихенько з комори, і він забув її зачинити. Настала пора звершення; мало збутися те пророцтво, що вони нашіптували йому в снах. Тихо-тихесенько вони привели його до купи дров і дали йому в руки сокиру. Потім допомогли відчинити двері до хатини і, мабуть, зачинили їх за ним — принаймні він чув, як двері грюкнули і як клацнула клямка. І він знав, що вони чекають за дверима, чекають, щоб він виконав свій обов'язок.

— Картере! Гей, Картере!

Персі Касферт жахнувся, глянувши на клеркове обличчя, і швидко відгородився від нього столом.

Картер Везербі наближався, не поспішаючи і не хвилюючись. Не було на його обличчі ані жалю, ані гніву, а радше вираз спокійної зосередженості, як у людини, що має виконати певну роботу й береться до неї методично.

— Слухайте, в чому річ?

Клерк поступився назад, щоб не дати йому втекти до дверей, але не розтулив уст.

— Та ну ж бо, Картере. Стійте-но! Майте ж глузд...

Магістр мистецтв гарячково міркував, що робити. А тоді спритним кружним рухом метнувся до ліжка, де лежав його сміт-і-весон^[26]. Не спускаючи з ока божевільного, він подався назад до лави, стискаючи зброю.

— Картере!

Порох блиснув просто Везербі в обличчя, але він замахнувся своєю зброєю й скочив уперед. Сокира глибоко в'їлася в хребет коло крижів, і Персі Касферт відчув, що йому зовсім одібрано нижню частину тіла. А клерк тяжко звалився на нього й почав стискати за горло кволими пальцями. Удар сокирою примусив Касферта випустити револьвера, і, хапаючи повітря, він наосліп лапав рукою по коці. Потім загадав про іншу зброю, простяг руку до клеркового пояса, де стримів у піхвах ніж, і вони міцно зчепилися в смертельних обіймах.

Персі Касферт відчув, що слабне. Нижньою частиною тіла він не володав. Везербі душив його вагою свого тіла й прикував до одного місця, немов ведмедя, що попався в пастку. Хатину сповнило знайомим духом, і він знав, що то горять млинці. Та байдуже, нехай горять! Усе одно він ніколи більше не їстиме їх. А в коморі є ще шість мірочок його цукру — коли б знаття, то він не був би такий ощадний останніми днями. Чи ворухнеться коли-небудь флюгер? Може, він саме тепер обертається. Чого б і ні? Адже визирнуло сьогодні сонце! Він зараз піде й подивиться. Ні, не можна поворухнутися. Він не знав, що клерк такий важкий.

Як швидко холоне хатина! Вогонь, мабуть, згас. Стає дедалі холодніше. Вже, певне, нижче нуля, і двері обмерзають зсередини. Він цього не бачить, але знає з досвіду, бо відчуває, як поступово падає температура. Нижній завіс, либонь, уже білий. Чи дізнаються коли люди, що тут сталося? Як поставляться до цього його приятелі? Мабуть, прочитають про це за філіжанкою кави, а потім погомонять десь у клубі. Він добре уявляє собі ту розмову: «Бідолаха Касферт, — скажуть, — зрештою він був непоганий хлопець». Касферт усміхнувся на їхню хвалу й подумки став шукати турецьку лазню. На вулицях така сама юрба, як і давніш. Дивно, що ніхто не помічає його мокасинів з лосячої шкіри й подраних німецьких шкарпеток. Найняти б візника. А

після лазні не зле поголитися. Ні, перше наїстися. Картоплі з печеною й городини — яке все свіже! А що ж це таке? Мед у стільниках, рідкий бурштин! Але навіщо ж так багато? Ха-ха! Він нізачо не з'їсть усього. Почистити, чи що? Ну, звичайно! Він ставить ногу на скриньку. Чистій вражено дивиться на нього. Тоді він згадує про свої лосячі мокасини й поспіхом іде геть.

Гурр! Це напевне флюгер крутиться. Ні, просто дзвенить у вухах. Дзвенить у вухах, та й годі. Паморозь, мабуть, уже перейшла за клямку. А може, відкрила й верхнього завіса. На стелі, в щілинах між колодами, законопачених мохом, висипають маленькі морозяні цятки. Як помалу вони ростуть! Ні, не дуже й помалу. Осьдечки одна нова, а там друга. Дві... три... Чотири... Так швидко тепер з'являються, що й не полічити. Онде дві зрослися, і третя прилучилася до них. От уже й немає цятки. Вони всі зійшлися до купи й укрили стелю немов полотном.

Ну що ж, він не сам. Як архангел Гавриїл порушить колись північну тишу, вони стануть обоє поруч перед великим престолом. І Бог їх розсудить, Бог їх розсудить!

Персі Касферт заплющив очі й заснув.

ЗА ТОГО, ХТО В ДОРОЗІ

ажу тобі, лий!

— Слухай-но, Кіде, а чи не здається тобі, що воно вийде надто міцне? Віскі й спирт — цього вже задосить, а коли ще й бренді, перець та...

— Лий, кажу тобі! Хто з нас готує пунш: ти чи я? — І Мелмют Кід, певний своєї правоти, всміхнувся крізь клуби пари. — Коли б ти перебув тут стільки років, як довелося мені, хлопче, та живився б самими кролячими слідами й лососиною, то, далебі, втямив би, що Різдво до нас приходить лише раз на рік. А Різдво без пуншу — однаково, що золота копальня без золотої жили.

— Атож! Присягаюся, Кід каже щирісіньку правду! — підтримав його здоровило Джім Бел-ден. Він завітав до них на Різдво з своєї ділянки на Мейзі-Мей. Всім було добре відомо, що останні два місяці він харчувався самою олениною. — Сподіваюся, ти ще не забув, яке питво ми виготовляли колись для племені танана, га?

— Звісно, не забув. Хлопці, я певен, що й ви реготалися б з того, як п'яні-п'янезні тубільці лупцюють одне одного — і все через якусь дурнячу закваску з цукру й квасного тіста. Тебе ще не було тоді тут, — звернувся Мелмют Кід до Стен лі Принса, молодого гірничого інженера, що приїхав сюди тільки два роки тому. — Розумієш — жодної білої жінки в усій країні, а Мейсонові закортіло одружитися. Батько Рут був ватаг племені танана і зтявся, що не віддасть йому дочки нізащо, та й усе плем'я зтялося. Ну, що ти вдієш? От саме тоді я й витратив свій останній фунт цукру; і то був виріб найвищого гатунку!

Через ціле своє життя не утяв я кращої штуки! Щоб ви бачили, як вони гналися за нами понад річкою і далі — через перевіз!

— А як же індіанка? — зацікавився Луї Савой, сухорлявий француз із Канади; він уже чув дещо про ту відчайдушну вихватку іще минулої зими на Сороковій Милі.

Тоді Мелмют Кід, що зроду був неабиякий мастак розповідати, почав переказувати не-прикрашену історію справжнього північного Лохинвара^[27]. Його слухали, затамувавши дух, і багатьом з тих північних шукачів пригод розповідь його дійшла до живого: серце їм стискалося з туги за сонячними пасовиськами Півдня, де життя обіцяло далеко більше, ніж оця марна й нескінченна боротьба з холодом та смертю.

— Ми перекинулися через Юкон саме перед початком льодоплаву, — вів далі Мелмют Кід, — а індіани, наші переслідники, відстали на чверть години. Оце нас і врятувало; за хвилину крига скресла, і переслідувачі залишилися на тому березі річки. Коли ж вони, нарешті, дісталися до Нуклукіето — увесь пост уже чекав на них. А як їх звінчали, спитайте отця Рубо — він шлюб їм давав.

Священик вийняв на мить люльку з рота і, натомість відповіді, всміхнувся з батьківською благодусністю, а всі — і протестанти, і католики — водноруч заплескали в долоні.

— Здорово! — згукнув Луї Савой, якого, здається, захопила романтичність тієї пригоди. — Оце індіаночка! Та й Мейсон молодчага! Здорово, сто чортів!

Тільки-но перші цинові кухлі з пуншем обійшли круг столу, Бетлз Невгамовний схопився на рівні ноги і завів своєї улюбленої застольної пісні:

Се Генрі Ворд Бічер^[28], здається мені,
І школи недільної учителі
П'ють сік сасафрас, мов воду;
Та свій я заставляю вік, —
Якщо вони п'ють сік,
То сік із забороненого плоду.
Ой сік із забороненого плоду.

Увесь гурт гультаїв, підхоплюючи пісню, загорлав:

Ой сік із забороненого плоду!
Та свій я заставляю вік, —
Якщо вони п'ють сік,
То сік із забороненого плоду!

Пекельна суміш Мелмюта Кіда почала вже діяти; цих обметаних людей зовсім розібрало, і пішли в них круг столу різні дотепи, та жарти, та пісні, та розмаїті оповідки про колишні пригоди. Хоч прибули вони сюди з різних країн, але пили за кожного й за всіх укупі. Англієць Принс підніс тоста на честь «дядька Сема, скороспілого немовляти Нового Світу»; янкі Бетлз пив за «королеву — най її Бог береже!»; а француз Савой і німецький підприємець Майєрс чаркувалися за Ельзас та Лотарингію.

По тому Мелмют Кід підвівся, тримаючи кухоль у руці, і поглянув на віконце, затулене промащеним папером, що його вкривав шар паморозі принаймні на три пальці завтовшки.

— Вип'ємо за того, хто в дорозі цієї ночі; нехай йому стане харчів; хай його собаки не підіб'ються; хай сірники в нього не відвологнуть!

«Лясь! Лясь!» — почули вони раптом знайомі згуки пуги^[29], до них донеслося пронизливе виття Мелмютового запрягу, а згодом долинув і рип санок, що тільки-но під'їхали до хатини. Розмова урвалася, всі чекали на чиюсь появу.

— Знати, не новак! Спершу піклується своїми собаками, а потому вже про себе дбає, — прошепотів Мелмют Кід Принсові, коли до них долинуло клацання щелеп, люте гарчання одних собак та жалібне скигління інших; маючи досвідчені вуха, вони відразу збагнули, що незнайомиць годує своїх собак і відганяє їхніх, щоб не заважали тим їсти.

Нарешті почувся сподіваний стук, різкий та впевнений, — і незнайомиць увійшов. Засліплений світлом, він на мить спинився у дверях, і всі присутні мали добру нагоду роздивитися на нього якнайкраще. Це була виразна постать, дуже мальовнича в своєму північному вбранні з вовни та хутра. Гість був шість футів і два чи три дюйми заввишки, мав пропорційно широкі плечі й могутні груди, чисто виголене обличчя, що розчервонілося від морозу, запушені памороззю брови та довгі вії. Зсунувши на потилицю малахая^[30] з вовчого хутра, він стояв, схожий на крижаного короля, що виринув з

темряви ночі. За вишиваний бісером пояс, застебнений поверх макіно^[31], було застромлено два великі кольти й мисливський ніж, у руках, крім неминучого батога, він тримав великокаліберну гвинтівку найновішого зразка. Незнайомець ступив кілька кроків; незважаючи на те, що хода його була впевнена й пружна, кожний бачив, як тяжко він утомився.

Всі ніяково мовчали, але його тепле: «Ну, як ся маєте, хлопці?» — швидко повернуло всім веселий настрій, і Мелмют Кід потиснув незнайомцеві руку. Хоч вони ніколи й не стрічалися, але чували один про одного, а через те й не марнували часу на взаємні оглядини. Прибульця зараз з усіма познайомили і, перш ніж він устиг пояснити свою раптову появу такої години, його примусили випити кухоль пуншу.

— Чи давно тут проїхали санки з трьома чоловіками й вісьмома собаками у запрягу? — спитався він.

— Може, зо два дні тому. Ви женетеся за ними?

— Так, то мій запряг. Вкрали його в мене з-перед самісінького носа, кляті злодюги! Два дні я вже виграв, захоплю їх на найближчому перегоні.

— Гадаєте, вони так вам і дадуться? — спитав Белден, щоб підтримати розмову, доки Мелмют Кід порався, готуючи каву та підсмажуючи кавалки бекону й шмат оленього м'яса.

Незнайомець багатозначно поплескав рукою о своїх револьверах.

— Коли ви виїхали з Доусона?

— О дванадцятій.

— Учора вночі? — запитав Белден, не сумніваючись у відповіді.

— Сьогодні.

Здивований шепіт перебіг навколо. Та й було чого! Стояла саме північ, а проїхати сімдесят п'ять миль тяжкої дороги замерзлою річкою за якихось дванадцять годин — то не жарт!

Скоро почали балакати зовсім про інші речі; розмова точилася більше навколо спогадів про дитинство. А поки зголоднілий незнайомець їв ті прості страви, Мелмют Кід уважно вивчав його обличчя. Кідові впало в око, що те обличчя привабне, чесне й відкрите, і він уподобав його відразу. Воно було ще зовсім молоде, проте його вже добре покарбували надмірна праця й життєві турботи. Лагідні блакитні очі подорожнього, веселі під час розмови, могли вилискувати

крицею, коли йому доводилося діяти, а надто, коли йшлося до бучі^[32]. Важкі щелепи й квадратове підборіддя виявляли невтримну завзятість і невгамовність. Та хоч мав він усі ознаки сильної вдачі, а проте в ньому відчувалась якась м'якість, сливе жіноча, що свідчило за його чутливу натуру.

— Отак ми й побралися з моєю старою, — закінчив Белден захопливу розповідь про своє женихання: — «Ось і ми, татку», — мовила вона. «Бачу, забирайся під три чорти!» — кинув він їй, а тоді до мене: «А ти, Джіме, скидай мерщій свій святковий одяг, — до обід треба зорати чималий шмат з тих сорока акрів». А по тому знов до неї: «А ти, Сел, гайда мити начиння!» Я вже був зрадів; а він те помітив та як гримне: «Ти ще тут?!» — я так і дременув у сарай.

— На вас, либонь, діти чекають у Штатах? — поцікавився подорожній.

— Ні, Сел померла, не народивши жодної дитини. Через те я й тут.

Белден почав замислено запалювати люльку, але вона ніяк не закурювалася; зрештою, він пожвавішав і запитав:

— А ви, чоловіче, одружені?

Замість відповіді той відкрив свого годинника, знявши його з ремінця, що правив за ланцюжок, і віддав Белденові. Белден підніс каганця, критично роздивився на внутрішній бік покритки і, схвально буркнувши собі під носа якесь прокляття, передав годинника Луї Савоєві. З численними «Здорово!», «Сто чортів!» той простягнув його, нарешті, Принсові; і всі помітили, що руки йому тремтять, а в очах спалахнула надзвичайна ніжність. Так переходив з одних до других мозолястих рук годинник, що до його покритки було приліплено фотографію жінки тієї лагідної, прихилитої вдачі, яка приваблює таких чоловіків; на руках вона тримала дитину. Тих із присутніх, хто ще не бачив цього дива, аж з'їдала цікавість; а ті, хто вже на нього роздивився, замовкли і замислилися. Цим бувальцям ні голодування, ні спалахи скорбуту, ані нагла смерть від чиєїсь кулі десь у полі чи під час поведі — не дивина було. Але це мініатюрне зображення незнайомої жінки з дитиною немов самих їх поробило жінками та дітлахами.

— Я ще не бачив мого малюка; вона пише, що це хлопчик, має вже два роки, — мовив подорожній, коли йому повернули його скарб. На якусь мить він зупинив свій погляд на ньому, потім закрив футляра й

відвернувся, та не досить швидко, щоб приховати сльози, які набігли йому на очі.

Мелмют Кід підвів його до нар і запропонував відпочити.

— Збудіть мене рівно о четвертій, глядіть, — рівно о четвертій! — були його останні слова, і по хвилі він уже спав глибоким сном украй знесиленої людини.

— Грім мене побий — молодець, сміливий хлопець! — заявив Принс. — Три години сну, промчавши сімдесят п'ять миль на собаках, а потім ізнов у дорогу! Хто він такий, Кіде?

— Джек Вестондейл. Він прибув сюди три роки тому; та тільки й слави у нього, що працює як той віл, а щастя не має. Я його ніколи не стрівав, але Ситка Чарлі розповідав мені про нього.

— Не солодко йому повелось! Мати таку милу молоду дружину і жити нарізно! Мусить у такому молодому віці застрягнути у цій від Бога забутій норі, де кожен рік викреслює з твого життя два.

— Упертий він до дідька! Двічі йому поталанило добре заробити на своїй ділянці, й обидва рази він усе втратив.

Тут розмову перепинив неймовірний галас, якого зняв Бетлз, бо враження від появи чужинця і фотографії вже почало примеркати. І скоро тяжкі роки одноманітного існування та виснажливої праці було забуто в буйній забаві. Лише Мелмют Кід, здавалося, не міг поринути у загальні веселощі, він увесь час стривожено поглядав на свого годинника. Та нагло він підвівся, надягнув рукавиці й боброву шапку і, вийшовши з хати, почав нишпорити в комірчині.

Він не міг дочекатися призначеного часу і збудив свого гостя на п'ятнадцять хвилин раніше.

Молодий велетень зовсім заляк, і довелося довгенько його розтирати, щоб поставити на ноги. Заточуючись від болю, насилу вийшов він з хатини; його собак було вже впряжено й усе наготовлено до від'їзду. Всі зичили йому щасливої дороги та якнайшвидше впіймати втікачів, доки панотець Рубо, похапцем поблагословивши його, не чкурнув мерщій до хати; то й не диво, бо не вельми приємно стояти на морозі, що доходив до сімдесяти чотирьох градусів нижче нуля, та ще й з голими вухами й руками.

Мелмют Кід вивів Вестондейла на дорогу і там, сердечно потиснувши руку, напутив його такими словами:

— Ви знайдете сто фунтів лососевої ікри у ваших санках. Собакам стане цих харчів на певний час: це однаково, що сто п'ятдесят фунтів риби. В Пеллі ви не купите собачих харчів, а ви, мабуть, на це покладали надію.

Подорожній здригнувся, очі йому блиснули, але він не перебивав.

— Жодної унції їжі не зможете ви дістати ні для собак, ані для себе, аж доки доїдете до П'яти Пальців, а це майже за двісті миль звідси. Стережіться тонкої криги на річці Тридцята Миля; і обов'язково зверніть навпростець, не доїжджаючи Ле-Баржу, — в такий спосіб ви значно скоротите собі шлях.

— Звідки ви довідались? Невже ж поголошка летить поперед мене?

— Я нічого не знаю, та й не хочу нічого знати. Але той запряг, що ви за ним женетеся, ніколи ваш не був. Ситка Чарлі продав його тим людям минулої весни. А втім, він казав мені, що ви порядна людина, і я вірю йому. Я побачив ваше обличчя; мені воно до вподоби. І я побачив... — сто чортів, та не проливайте ви солоної водички з очей! — і я побачив вашу дружину, і... — тут Кід скинув рукавиці й витяг торбинку з золотим піском.

— Ні, цього мені не треба. — І сльози замерзли Вестондейлові на щоках, коли він конвульсивно стиснув руку Мелмюта Кіда.

— То не жалуйте собак: перерізуйте посторонки, скоро котра з собак упаде; купуйте нові, і хай вам здається, що вони дешеві, хоч би за них правили й по десять доларів фунт. Ви можете придбати їх у П'яти Пальцях, у Малому Лососі та Хуталінкві. Та вважайте, не промочіть ноги, — порадив Кід наостанку. — їдьте, поки мороз двадцять п'ять градусів; а тільки-но постуденіє і температура впаде нижче — розкладіть багаття та перемініть шкарпетки.

Не змигнулося й п'ятнадцяти хвилин, як дзвіночки сповістили, що прибули нові подорожні. Двері відчинилися, й увійшов офіцер королівської кінної поліції Північно-Західної території з двома метисами, погоничами собак. Так само, як і Вестондейл, вони були добре озброєні, і знати було по них, що дуже потомилися. Метиси, здавалось, на те й народилися, щоб тут подорожувати; вони змалку при звичаїлися до місцевих умов і легко все зносили, але молодий полісмен здорожився до краю. Одначе вперта запеклість, властива його

расі, допомагала йому триматися на ногах і гнатися доти, доки він не впаде на дорозі.

— Коли вирушив звідси Вестондейл? — спитав він. — Адже ж він зупинявся тут, еге ж?

Запитання було зайве, бо сліди на снігу напрочуд виразно промовляли самі за себе.

Мелмют Кід скинув очима на Белдена, і той, збагнувши, в чому річ, відповів ухильно:

— Та вже часу минуло чимало.

— Ти не крути, чоловіче, кажи прямо, — застережливо мовив полісмен.

— Здається, він вам дуже потрібний. А що він там накоїв у вас у Доусоні?

— Пограбував Гаррі Мак-Фарленда на сорок тисяч, обміняв золото в конторі Тихоокеанської компанії на чек у Сіетлі і спокійнісінько одержить ці гроші за чеком, якщо ми його не переймемо. Коли він звідси вирушив?

Кожен намагався за прикладом Мелмюта Кіда затаїти свої почуття, і молодий полісмен побачив навколо себе лише байдужі, мов дерев'яні, обличчя.

Звернувши до Принса, полісмен запитав його вдруге. Хоч Принсові й було дуже ніяково брехати, дивлячись у відкрите й серйозне обличчя свого земляка, однак він промимрив щось невиразне про стан дороги.

І раптом полісмен помітив панотця Рубо; панотець не може брехати.

— Чверть години тому, — відповів священик. — Але він відпочивав тут чотири години і його собаки також.

— П'ятнадцять хвилин, як вирушив звідси, та ще й набравшись сили! Боже мій єдиний!

Бідний хлопець заточився, мало не знепритомнівши від утоми й розчарування, і щось пробелькотів про те, що вони домчали сюди з Доусона за десять годин та про змучених до краю собак.

Мелмют Кід примусив його випити кухоль пуншу; тоді полісмен пішов до дверей, наказавши погоничам іти за ним. Але тепло й жаданий відпочинок надто приваблювали їх, і вони опиралися з усієї сили. Кід розумів їхню французьку говірку і напружено прислухався до розмови.

Вони божилися, що собаки геть пристали; що Сиваша й Бабетту доведеться пристрелити на першій же милі; що й з рештою собак справа кепська і що всім не завадило б відпочити.

— Позичите мені п'ятьох собак? — звернувся полісмен до Мелмюта Кіда.

Кід крутнув головою.

— Я вам негайно випишу чек на ім'я капітана Констентайна на п'ять тисяч — ось мої документи. Я маю повноваження діяти за власним розсудом.

Знову мовчазна відмова.

— Тоді я реквізую їх ім'ям королеви.

Скептично посміхаючись, Кід кинув погляд на свій добре встаткований арсенал, і англієць, відчувши власне безсилля, повернув до дверей. Але погоничі все ще сперечалися, і він люто накинувся на них, узиваючи їх бабами та жалюгідними цуциками. Смагляве обличчя старшого метиса спалахнуло — він скипів гнівом, підвівся і коротко, але виразно пообіцяв, що спочатку зажене на смерть ватажка запрягу, а по тому з насолодою покине його самого в снігу.

Молодий полісмен — для цього йому треба було напружити всю свою волю — рішуче попрямував до дверей, удаючи бадьорість, якої, власне, в нього вже не було. Всі присутні зрозуміли це й оцінили його горде завзяття; проте він не зміг приховати гримаси нестерпного болю, що перебігала йому по обличчю.

Намерзлі, вкриті інеєм собаки поскручувалися на снігу, і майже неможливо було присилувати їх підвестися на ноги. Бідні тварини скавуліли під немилосердним ляцанням батогів, бо погоничі були люті й жорстокі; і тільки після того, як перерізали посторонки ватажка Бабетти, спромоглися вони зрушити санки й податися далі дорогою.

— Негідник і брехун!

— Сто чортів! Бодай йому пуття не було!

— Злодіюка!

— Гірший навіть за індіанця! Цілком очевидно було, що всі вони обурені:

по-перше, тим, що їх пошито в дурні; а по-друге, тим, що порушено етику Півночі, де чесність людини вважається за найголовніший її скарб.

— А ми ще допомогли тій наволочі! Коли б знати наперед, що він накоїв!

Очі всіх присутніх докірливо вп'ялися в Мелмюта Кіда, що вийшов з кутка, де він улаштував якнайвигідніше Бабетту, і мовчки розлив рештки пуншу по кухлях, щоб востаннє випити його всім колом.

— Сьогодні холодна ніч, хлопці, люта, холодна ніч! — так здалеку почав він вести свою оборону. — Вам усім доводилося бувати в дорозі в таку погоду, і ви розумієте, що це означає. Не бийте собаки, як вона впаде, — її вже на ноги не підняти. Ви заслухали тільки одну сторону. Ніколи ще не їла з нами з одного казанка й не вкривалася одним уктивалом з вами чи зі мною людина, чесніша за Джека Вестондейла. Минулої осені він віддав усі свої заощадження — сорок тисяч — Джо Кастрелові, щоб той за нього вклав ті гроші в якесь прибуткове діло в Канаді. Нині він був би мільйонер. А знаєте, що втнув Кастрел, поки Вестондейл залишався в Серкл-Сіті, доглядаючи свого компаньйона, хворого на скорбут? Пішов до Мак-Фарленда грати в карти і протринькав там усе чисто. Наступного дня його знайшли мертвого в снігу. А бідолаха Джек лагодився поїхати цієї зими до дружини й сина, якого він ще й рази не бачив. Уважайте: він узяв саме стільки, скільки програв Кастрел — сорок тисяч. І він таки поїхав. Що ж ви тепер скажете?

Кід перебіг очима своїх суддів, що стояли навколо, помітив, як полагідніли їм обличчя, і тоді підніс угору свого кухля.

— То вип'ємо ж за того, хто в дорозі цієї ночі; нехай йому стане харчів; хай його собаки не підіб'ються; хай сірники в нього не відвологнуть. Поможи йому, Боже! Хай йому завже добре ведеться, а...

— Кінній поліції — сором і ганьба! — скрикнув Бетлз, і порожні кухлі брязнули об стіл.

ПІВНІЧНА ОДІССЕЯ

I

анки виспівували свою одвічну жалібну пісню, порипувала збруя, дзеленчали дзвіночки на передових собаках; але люди й собаки натомились і не озивалися. Вони їхали здалеку, та й дорога була тяжка, бо недавно випав сніг, і полозки санок, навантажених лосиною, замерзлою, як кремінь, чіплялися до м'якого снігу й приростали до нього, немов живі. Вже темніло, але того вечора мандрівники не мали наміру отаборятися.

Сніг тихо падав у нерухомому повітрі — не лапатий, а дрібненький, візерунчастими кришталіками. Було дуже тепло, всього десять градусів морозу, і люди не куталися. Майєрс і Бетлз попіднімали вгору навушники, а Мелмют Кід зняв навіть рукавиці.

Собаки натомилися ще з полудня, але тепер наче набралися нової сили. Найчуйніші з них почали непокоїтися: нетерпляче шарпали сторонки, додаючи ходи, нюхали повітря й нашорошували вуха. Вони сердилися на своїх не таких прудких товаришів і підганяли їх, крадькома кусаючи за стегна. А ті, після такої кари, ширили далі той неспокій. Нарешті ватажок у передніх санках радісно заскавчав, ще нижче стелячись по снігу та налягаючи на нашійника. Решта намагалася не відставати від нього. Взяли в добру роботу сторонки, понатягали шлеї; санки щодуху помчали вперед, а люди, тримаючись за стернові жердини, й собі поспішилися, щоб не попасти під полозки. Вденішню втому наче рукою зняло. Вони бадьоро погейкували на собак, і ті у відповідь радісно гавкали. Гомінким чвалом вони котили крізь темряву, дедалі густішу.

— Гей! Гей! — гукав кожний по черзі, коли його санки круто звертали з дороги, схилиючись набік, мов вітрильні судна в бурю.

І ось залишилось ярдів сто до освітлених шибок з проолієного паперу, що обіцяли мандрівникам хатній затишок, стугін юконської груби й казанок, у якому парує чай. Однак у хатині хтось, видно, вже був. Із півсотні собачих голосів загарчало зухвалим хором, і стільки ж волохатих тіл кинулося на кудлачів, що тягли передні санки. Двері відчинилися, чоловік у червоному плащі північно-західної поліції вийшов, грузнучи по коліна в снігу, і втихомирив розлючених собак, спокійно й незлобливо молотячи їх товстим пужалном. Після того він поздоровкався з прибульцями за руку. Таким чином Мелмюта Кіда в його власній оселі привітав чужинець.

Стенлі Принс, що мав зустріти його і відповідав за спогадану юконську грубку та гарячий чай, клопотався біля гостей. їх там було щось із дванадцятєро, збіговисько різномастого люду, але всі вони слугували королеві: хто пильнував, щоб не порушено її законів, а хто перевозив її пошту. Вони були різної національності, але однакове життя утворило з них виразний тип людей — сухорлявих, дужих і витривалих, з бронзовими від сонця обличчями і спокійним, ясним, рішучим поглядом. Вони їздили собаками, що належали королеві, сповняли страхом серця її ворогів, їли її мізерний харч і були щасливі. Багато вони бачили на своєму віку: життя їхнє було сповнене пригод і подвигів, але самі вони того не помічали.

Тут вони були неначе в себе вдома. Двоє простяглося на лежанці Мелмюта Кіда, співаючи тих пісень, що співали їхні предки-французи ще тоді, як уперше прибули до Північно-Західного краю й поодружувалися з індіанками. На Бетлзовій лежанці було таке саме — троє чи четверо здорових провідників залізли під коци, слухаючи оповідання свого товариша, що служив у флотилії Вулзлі^[33] під час облоги Хартума. А коли той утомився, то якийсь ковбой почав розказувати про палаци королів, лордів і леді, що він їх бачив, як Буфало Біл^[34] подорожував по європейських столицях. У кутку двоє метисів — давні товариші по зброї — лагодили упряж і згадували ті часи, коли Північний Захід палав у повстаннях, а Луї Р'ель^[35] був королем.

Всі так і сипали брутальними жартами й ще брутальнішими дотепами; і про незвичайні пригоди на шляхах та річках розповідали наче про буденні собі речі, що за них варто згадати тільки і задля смішного слівця або якого кумедного випадку. Принса чарували ці не

увінчані славою В герої, що бачили, як творилася історія, і ставились до величезного й романтичного як до звичайних буднів. Він аж надто щедро пригощав їх своїм коштовним тютюном, а у винагороду за таку щедрість спадали заіржавлені кайдани з пам'яті і воскресали забуті одіссеї.

Коли розмови скінчилися, а подорожні, востаннє натоптавши люльки, заходились розв'язувати свої спальні мішки, Принс удався до свого приятеля по докладніші відомості про гостей.

— Ну, хто такий ковбой, ти знаєш, — мовив Мелмют Кід, стягаючи мокасини, — і легко пізнати британську кров у тому, що спить з ним на лежанці. Щодо решти, то вони всі нащадки *coureurs du bois*^[36], і сам бог знає, з ким ще змішалася їхня кров. Тих двоє, що вмостилися біля дверей, то чистокровні *bois brules*^[37]. Про того юнака, підперезаного вовняним шарфом, — зверни увагу, які в нього брови та нижня щелепа, — можна напевне сказати, що в курному наметі його матері гостював шотландець. А той вродливий хлопець, що підкладає під голову шинелю, — француз-метис. Ти чув, яка в нього вимова? Йому не дуже подобаються ті двоє індіан, що лягли близько нього. Бачиш, коли метиси повстали під проводом Р'еля, індіяни їх не підтримали, і з того часу вони одні одних не любляють.

— Ну, а хто той похмурий парубок біля грубки? Я ладен присягнути, що він не вміє говорити по-англійському, бо за цілий вечір і рота не розтулив.

— Помиляєшся! Він знає англійську досить добре. Ти не слідкував за його поглядом, коли він слухав? А я слідкував. Либонь, у нього тут немає земляків. Коли вони розмовляли своєю говіркою, то видно було, що він не розуміє. Я й сам не доберу, що він за один. Давай дізнаємося. Підкинь-но зо дві гілляки до грубки! — голосно звелів Мелмют Кід, дивлячись просто на незнайомця. Той одразу послухався.

— В нього десь утовкли дисципліну, — зауважив стиха Принс.

Мелмют Кід кивнув головою, зняв шкарпетки й подався до грубки поміж людьми, що полягали на долівці. Там він повісив їх серед двох десятків таких самих мокрих узувок.

— Коли ви сподіваєтесь дістатися до Доусона? — спитав він навмання.

Перш ніж відповісти, чоловік пильно дивився на нього якусь хвилину.

— Кажуть, туди сімдесят п'ять миль. Так? То десь днів за два.

В його мові було ледь помітно якийсь акцент, але він не затинався й не підшукував слів.

— Ви вже бували тут раніше?

— Ні.

— А на Північно-Західній території?

— Бував.

— Народилися там?

— Ні.

— Ну, то звідки ж ви, до дідька? Ви не з них. — Мелмют Кід показав рукою на погоничів Д на двох поліцаїв, що лежали на Приисовій постелі. — Звідки ви? Я вже бачив такі обличчя, як ваше, хоч і не можу пригадати, де саме.

— Я вас знаю. — зненацька мовив чоловік, зразу уриваючи потік Кідових питань.

— Як? Бачили мене коли-небудь?

— Ні, але вашого приятеля, священника в Пестиліку, давно вже. Він питав, чи я знаю Мелмюта Кіда. Він дав мені харчів. Я ненадовго там спинявся. Він вам ніколи не розповідав про мене?

— Ага! То ви той чолов'яга, що проміняв видрячі шкурки на собак?

Чоловік кивнув головою, витрусив люльку і, загорнувшись у хутра, дав зрозуміти, що не хоче розмовляти далі.

Мелмют Кід загасив лойового каганця й заліз під коци до Принса.

— Ну що? Хто він?

— Не знаю, відкрутився від мене й заховався, як слимак у скойку. Але тебе він може зацікавити. Я чув про нього. Вісім років тому він здивував усіх на узбережжі. Щось таємниче, справді. Він прибув з півночі у найлютіші морози і мчав так, неначе за ним чорти гналися. Це було за кілька тисяч миль звідсіля, коло самого Берингового моря. Ніхто не знав, звідки він їхав, але видно було, що здалека. Коли він брав харчі у шведа-місіонера в затоці Головіна, то вже був страшенно виснажений. А потім ми чули, що він спитав про дорогу на південь. Він залишив узбережжя й гайнув просто через Нортонovu протоку. Була жахлива година, снігові бурі й люті вітри, але він уцілів, хоч тисяча інших на його місці загинули б. До форту Сент-Майкла він не втрапив, однак дістався до Пестиліка — з двома тільки собаками і ледь живий з голоду.

Він так поспішав далі, що панотець Рубо постачив йому харчів, але собак не міг дати, бо сам чекав лише мого приїзду, аби вирушити в дорогу. Той Уліс^[38] був занадто досвідчений, щоб податись далі без собак, і крутився у тій околиці кілька днів. Він мав на санках купу добре видублених видрячих шукрок — знаєш, з тої морської видри, що цінується на вагу золота. Там-таки, в Пестиліку, знайшовся один старий Шейлок з російських купців, у нього собак було до біса. Отож вони не довго торгувалися, і коли той дивак рушив на південь, то мав добрий собачий запряг. А Шейлок, звісно, одержав видрячі шкурки. Я їх бачив, вони були чудові. Ми вирахували, що собаки коштували йому по п'ятсот доларів. І не думай, що наш Уліс не знався на ціні морських видр; хоч родом він був індіанець, з його скупі мови одразу видно було, що йому доводилося жити серед білих людей.

Після того, як з моря спала крига, прийшла звістка з острова Ньюівак, що він заїздив туди по їжу. Потім він невідомо куди дівся і оце вперше за вісім років об'явився знову. Але де він був? І що робив? І чого звідти прийшов? Він — індіанець, невідь-де волочився, а проте відчутно, що знає дисципліну, як не кожен з його раси. Оце тобі, Принсе, ще одна північна таємниця, спробуй-но розгадай.

— Красенько дякую, в мене й так їх багато, — відповів Принс.

Мелмют Кід уже солодко спав, а молодий грничий інженер усе дивився в густу темряву, якимось дивно зворушений. Коли ж він врешті заснув, то мозок його працював далі, і він блукав невідомою білою пустелею, насаджувався з собаками на нескінченних шляхах і бачив людей, що жили, працювали й умирали, як і личить справжнім людям.

Другого ранку, ще вдосвіта, погоничі й поліцаї вирушили до Доусона. Однак влада, що пильнувала інтересів її величності й керувала долею підданців королеви, не дала поштарям довго спочивати; за тиждень вони з'явилися на річці Стюарт, тяжко навантажені листами, що їх треба було приставити до Солоної Води. Щоправда, їхніх собак замінили на свіжих; але ж на те вони й собаки.

Люди сподівалися, що хоч ледь перепочинуть; крім того, Клондайк став новим осередком Півночі, і вони хотіли бодай трошки приглянутися до Золотого Міста, де золотий пісок точився, як вода, а зали до танців аж гули від безугавної гульні. Але й цього разу вони сушили свої шкарпетки й курили вечорами люльки так само смачно, як і в давнішні свої приїзди, хоч один чи двоє відчайдушних марили про

дезертирство й про те, як би перейти через недосліджені Скелясті гори на схід, а звідти долиною Маккензі дістатися до рідних своїх місць, у країну племені чіпева. Двоє чи троє надумали вернутися саме тією дорогою додому, коли скінчиться термін служби, і почали тепер-таки складати план подорожі, наперед тішачись із небезпечної мандрівки так, як містянин утішався б з того, як то він у неділю погуляє в лісі.

Той чоловік, що мав колись видрячі хутра, був якийсь дуже неспокійний і не втручався в розмову. Нарешті він одвів Мелмюта Кіда набік і стиха почав йому щось говорити. Принс зацікавлено поглядав на них і ще дужче здивувався, як вони понадягали шапки й рукавиці та вийшли з хатини. Коли вони вернулися, Мелмют Кід поставив на столі вагу, одважив шістдесят унцій золота й висипав чужинцеві в торбину. Тоді до них прилучився начальник погоничів, і з ним вони залагодили якусь справу. Другого дня валка рушила проти води річкою, а той, що мав видрячі хутра, взяв кілька фунтів харчів і подався назад до Доусона.

— Я вже й сам не знаю, що думати, — сказав Мелмют Кід, як Принс почав його розпитувати. — Бідолаха через щось хотів звільнитися від служби. Здається, що з якоїсь дуже важливої причини, хоч він і не захотів сказати, з якої саме. Бачиш, у них, як у війську: він записався на два роки, і щоб піти раніше зі служби, треба відкупитися. Дезертувати йому не випадає, бо тоді він мусив би тікати звідси, а він конче хоче лишитись тут. Каже, що в Доусоні ще думав звільнитися, але не мав ні цента, і ніхто його тут не знає, тільки зі мною одним і перемовився він кількома словами. Він поговорив з окружним губернатором, і той погодився відпустити його, коли він розстарається в мене грошей, — звичайно, в борг. Сказав, що поверне за рік і, коли я захочу, дасть мені нагоду забагатіти. Сам він не бачив того золота, але напевне знає, що воно є.

А як він мене блавав! Коли ми вийшли надвір, він мало не плакав. Просив, молив, упав на сніг, і мені довелося його підводити. Говорив, як божевільний. Присягався, що роками прямував до цієї мети і не витримає би, коли б тепер не осягнув її. Я питав у нього, що ж то за мета, але він не захотів сказати. Мовив тільки, що його можуть послати в інше місце, і тоді він вернеться до Доусона аж за два роки, а то вже буде запізно. Зроду я не бачив, щоб хтось так побивався. А коли я згодився позичити йому, то знову мусив підводити його з снігу.

«Вважайте, що це наче моя пайка до спілки», — кажу йому, даючи золото. Так, думаєш, він пристав на таке? Де там! Присягався, буцімто віддасть мені все, що знайде, що зробить з мене такого багатія, що мені й не марилося, і ще всякі дурниці молів. А, звичайно ж, як людина приймає когось до спілки, то потім не хоче віддати навіть половину здобичі! Ні, тут, Принсе, щось криється. Ось згадаєш моє слово: ми ще почуємо про нього, якщо він лишиться в цій країні.

— А як ні?

— Тоді буде мені наука за мою добрість, і я втрачу шістдесят унцій.

Настали довгі ночі, а з ними й морози. Сонце почало свою споконвічну гру в піжмурки вздовж снігової лінії обрїю на Півдні, а про Мелмютового боржника все не було чуток. Коли це одного понурого ранку на початку січня перед його хатиною на річці Стюарт спинилося кілька навантажених санок, запряжених собаками. То був власник видрячих хутр, а з ним чоловік із тієї породи, що боги вже майже забули, як її й творити.

Коли в тих краях заходила мова про щасність, сміливість чи про казкові здобутки золота, то завжди згадували Акселя Гундерсона; як біля таборових вогнищ оповідали про силу, мужність і відвагу, то ніколи не забували про нього. А коли, бувало, розмова пригасала, то, щоб її поновити, досить було згадати про жінку, що ніколи не розлучалася з ним.

Як уже сказано, боги, творячи Акселя Гундерсона, згадали свій призабутий хист і виліпили його на взірець тих людей, що родилися, коли світ був ще молодий. Сім футів на зріст, груди, шия, руки й ноги, як у велетня. Лижви в нього були на добрий ярд довші, ніж у інших людей, а то б вони не витримали тих триста фунтів кісток та м'язів у мальовничій одежі ельдорадського короля. Його грубо витесане обличчя з волохатими бровами, з тяжкими щелепами і ясно-блакитними незмигненними очима промовляло за те, що він визнає лише один закон — закон сили. Лискуче, жовте, як достигле зерно, волосся, притрушене морозом, ясніло, мов день серед ночі, спадаючи на кожух із ведмежого хутра.

У Гундерсонові наче було щось від прадавніх мореплавців, коли він перевальцем ішов поперед собак вузькою стежкою, а потім пужалном стукав у Кідові двері так лунко, як, мабуть, колись вікінг^[39], під час

розбишацької виправи на Південь, гунав у замкові ворота, вимагаючи, щоб його впустили.

Принс, закачавши рукава, місив своїми жіночими руками висхоже тісто на хліб, інколи зиркаючи на трьох гостей, бо ж такі люди, певне, ще ніколи не сходилися разом під одним дахом. Чужинець, якого Мелмют Кід прозвав Улісом, і досі цікавив Принса, але найбільше його вабили до себе Аксель Гундерсон та його дружина. Вона, видно, втомилася від цілоденної подорожі, бо вже зніжилась у вигідних помешканнях з того часу, як її чоловік заволодів скарбами крижаної пустелі. Тож вона прихилилась до чоловікових широких грудей відпочити, мов тендітна квітка до муру, і спроквола відповідала на добродушні жарти Мелмюта Кіда. Побіжний погляд її глибоких темних очей якимось дивно хвилював Принсову кров, бо Принс був чоловік, здоровий чоловік, і протягом багатьох місяців майже не бачив жінок. Вона була старша за нього, та ще й до того індіанка, однак відрізнялася від усіх тубільних жінок, що з ними Принсові довелося стикатися. Вона багато подорожувала, побувала, як він побачив з розмови, і в його країні і знала все те, що знали жінки його раси, але ще й багато іншого, чого ті й зроду не відали. Вона вміла зварити обід з висушеної на сонці риби або послати постіль у снігу, але тепер болісно дражнила їх, докладно оповідаючи про обіди з багатьох страв, і розпалювала їм апетит згадкою про різні ласощі, що їхній смак вони вже майже забули. Вона знала звичаї лося, ведмедя й маленького блакитного песця та диких земноводних мешканців північних морів; розуміла таємниці лісів і потоків й читала, як розгорнену книгу, сліди, що їх люди, птахи й звірі залишали на тоненькій сніговій корі; але тепер Принс зауважив, що її очі лукаво блиснули, коли вона глянула на правила для нічліжників у хатині. Ті правила склав невгамовний Бетлз у ті часи, коли в ньому грала молода кров; вони відзначалися дещо грубуватим гумором. Принс завжди повертав їх до стіни, коли мали прийти дами; але хто б подумав, що ця тубілка... Та що, тепер уже запізно.

Отже, така була дружина Акселя Гундерсона, що ім'я та слава її облетіли всю Північну Країну разом з ім'ям та славою її чоловіка.

За столом Мелмют Кід, як давній приятель, під'юджував її; Принс, струснувши з себе соромливість першого знайомства, і собі прилучився до нього. Але вона добре боронилася в нерівній боротьбі, а

її чоловік, що не був меткий на розум, тільки схвально усміхався. Він дуже нею пишався: кожним своїм поглядом і рухом виявляв, як багато важить вона йому в житті. Той, що мав видрячі хутра, їв мовчки, забутий серед веселої бесіди; він підвівся з-за столу далеко раніше, ніж інші скінчили їсти, і вийшов до собак. Однак його товариші й собі швидко понадягали рукавиці й парки та пішли слідом за ним.

Вже багато днів не йшов сніг, і санки їхали втоптанною юкопською дорогою так легко, ніби по блискучій кризі. Уліс провадив перші санки; з другими йшли Принс та Гундерсонова жінка; а Мелмют Кід з білявим велетнем провадили треті.

— Ми йдемо навмання, Кіде, — сказав він, — але, я думаю, все буде гаразд. Сам він там ніколи не був, але оповідає цікаві речі і має карту, що про неї я чув іще, як був у країні Кутней, кілька років тому. Мені хотілося, щоб ти пішов разом з нами, та він якийсь чудний, заприсягався, що все покине, коли ще хто-небудь вплутається. Але скоро тільки я вернуся, ти матимеш найкращу займанку побіля моєї. А як почне рости місто, ти теж увійдеш зі мною в пай. Ні-ні! — вигукнув він, коли Кід хотів його перебити. — Я взявся до такого діла, що тут потрібно дві голови. Бо коли все справдиться, то це буде другий Крипл-Крік^[40]. Чуєш? Другий Крипл-Крік! То не золотий пісок, а кварцова жила, і коли ми працюватимем як слід, то витягнемо її всю... мільйони й мільйони. Я вже чув про ту місцину, і ти теж. Ми збудуємо місто... тисячі робітників... добрі водяні шляхи... пароплавні лінії... великий фрахтовий торг... мілководні судна біля верхів'я річки... може, прокладемо залізницю... Побудуємо тартаки, електростанцію... матимемо власний банк... комерційне товариство, синдикат... Чуєш?! Почекай-но, хай тільки я вернуся!

Санки спинилися там, де дорога перетинала гирло річки Стюарт. Широка просторінь безкрайого крижаного моря простяглася в далечінь до невідомого сходу. Мандрівці повідв'язували від санок плетені лижви, Аксель Гундерсон стиснув руку Кідові та Принсові й рушив уперед. Його широкі лижви на добрих пів'ярда поринали в пухкому снігові, втоптуючи стежку, щоб собаки не грузли.

Дружина його йшла за останніми санками; видно було, що вона добре вміла давати собі раду з незграбними лижвами. Тишу порушили веселі прощальні вигуки; собаки завищали; той, що мав видрячі хутра, почастував батогом неслухняного ватажка.

За годину валка вже скидалася на чорний олівець, що повільно повз по великому аркушеві паперу.

II

Минуло чимало тижнів. Якось увечері Мелмют Кід і Принс узялися розв'язувати шахові задачі з відірваного аркушика якогось давнього часопису. Кід саме повернувся зі своїх володінь на Бонанзі й відпочивав, готуючись до полювання на лосів. Принс теж перебув на річках та в подорожах майже цілу зиму і тепер прагнув хоч тиждень поманіжитись у теплій хатині.

— Заступися чорним конем і нападай на короля. Ні, так не вийде. Дивись, далі треба...

— Нащо посувати пішака на дві клітини? Його можна збити, бо ж тура тут нічого не вдіє.

— Стривай! З цього боку не захищено...

— Ні, тут захищено! Ходи! Побачиш, що вийде.

Задача була цікава. В двері хтось постукав уже вдруге, і аж тоді Мелмют Кід сказав: «Заходьте!» Двері відчинилися, і до кімнати, заточуючись, щось уступило. Принс тільки глянув і зразу скочив на ноги. Жах, що відбився йому в очах, примусив Мелмюта Кіда озирнутися, і він теж злякався, хоч йому доводилося не одне бачити на віку. Якась дивна істота наосліп дибала до них. Принс почав одступати, аж поки намацав на стіні цвяха, де висів його сміт-і-весон.

— Боже, хто це? — стиха спитав він Мелмюта Кіда.

— Не знаю. Хтось обморожений і голодний, — відповів Кід, і собі відсуваючись у другий бік. — Гляди, може, він божевільний, — застеріг він Принса, причинивши двері.

Страхітлива істота наблизилася до столу. Ясне світло лойового каганця вдарило їй у вічі, і вона забелькотіла старечим голосом — мабуть, з радощів. Потім раптом він — бо то таки був чоловік, — одхилився назад, підтягнув свої шкуратяні штани й почав співати тої пісні, що співають матроси, крутячи коловорот, коли морський вітер реве їм у вуха:

За водою плине корабель наш.
Нумо, хлопці, враз!
Хочеш знати, хто за капітана?
Нумо, хлопці, враз!
Сам Джонатан Джоне із Кароліни,
Нумо, хлопці, враз!..

Раптом він урвав спів, загарчав по-вовчому, кинувся до полиці з м'ясом, і не встигли вони й отямитись, як він роздирав зубами шмат сирого бекону. Почалася завзята боротьба між ним і Мелмютом Кідом, але божевільна міць покинула його так само раптово, як і з'явилась, і він віддав здобич. Мелмют Кід удвох з Принсом посадовили його на стілець, але він безсило перехилився на стіл. Кілька крапель віскі повернуло йому снагу, і він набрав ложкою цукру з цукорниці, що її поставив перед ним Мелмют Кід. Коли він уже трохи загодив свій апетит, Принс, здригаючись, подав йому кухлик слабкого бульйону.

В погляді прибульця світилося похмуре божевілля, що за кожним ковтком то спалахувало, то згасало. Обличчя його, худе й виснажене, мало скидалося на людське. Мороз, видко, не раз дошкуляв йому, накладаючи нові рани на давніші, не зовсім ще загоєні струпи. Суха шкарубка шкіра потріскалася, і звідти прозирало живе м'ясо. Шкуратяна його одяга була брудна й подерта на лахміття, а хутро з одного боку обсмалилося й прогоріло; очевидячки, він лежав десь просто на жару.

Мелмют Кід показав на те місце, де видублену на сонці шкуру було вирізано стьожками — страшна познака голоду.

— Хто ви такий? — спитав Кід, чітко вимовляючи слово по слові.

Чоловік наче нічого не чув.

— Звідки ви прийшли?

— «За водою плине корабель наш», — заспівав чоловік у відповідь тремтячим голосом.

— Напевне, бідолаха приплив на судні, — сказав Кід і струсонув ним, сподіваючись привести його до тями.

Але чоловік скрикнув, — певно, з болю, — і схопився рукою за бік. Тоді поволі підвівся, спираючись на стіл.

— Вона сміялася з мене... а в очах її була ненависть... вона... не хотіла... йти...

Голос його завмер, і він знову став хилитися, та Мелмют Кід схопив його за руку й вигукнув:

— Хто? Хто не хтів іти?

— Вона, Унга. Вона сміялася й хотіла мене вбити, вдарила ось так.

А потім...

— Ну?

— А потім...

— Що ж потім?

— А потім він лежав на снігу, тихо-тихо, довго лежав. Він ще й досі нерухомо... в снігу...

Кід і Принс безпорадно презирнулися.

— Хто лежав на снігу?

— Вона, Унга. Вона зненависно подивилася на мене, а тоді...

— Ну? Що?

— А тоді взяла ножа, отак — раз, раз... Вона була квола. Я йшов дуже помалу. А там багато золота, в тому місці, дуже багато золота.

— Де Унга?

Мелмют Кід подумав, що вона, може, вмирала десь за милю від них. Він несамовито тряс бідолаху й допитувався:

— Де Унга? Хто така Унга?

— Вона там... на снігу...

— Кажі ж бо! — Кід міцно стиснув його за руку.

— І я лишився б там... на снігу... але... мені... треба... віддати борг. Тяжко... було нести... та я мушу... віддати... віддати борг... я... мушу...

Незладне белькотіння стихло, він понишпорив у кишені й витяг торбинку з оленьчої шкіри.

— Борг... віддати... п'ять фунтів... золота... я позичив у Мелмюта... Кіда... я...

Знесилена голова впала на стіл, і Мелмют Кід уже не зміг її підвести.

— Це Уліс, — сказав Кід спокійно й кинув гамана з золотим піском на стіл. — Певно, Акселеві Гундерсону та його дружині кінець. Ану, відкриймо його добре. Він індіянин, то, либонь, викишкається, а тоді розповість нам про все.

Коли вони розрізали на ньому одяжу, то побачили з правого боку на грудях дві незагоєні рани від ножа.

III

— Я оповім за все, як умію, але ви зрозумієте. Почну з самого початку: розкажу про себе й про неї, а вже тоді про нього.

Той, що мав видрячі хутра, присунувся до грубки, як то роблять люди, що довго не бачили вогню і бояться, аби той Прометеїв дар раптом не зник. Мелмют Кід поправив каганця й поставив його так, щоб світло падало оповідачеві на обличчя. Принс примостився на лежанці й наготувався слухати.

— Я Наас, ватаг і ватагів син, народжений між заходом і сходом сонця на бурхливих хвилях, в уміякові^[41] мого батька. Цілу ніч чоловіки сиділи на веслах, а жінки вичерпували воду, що заливала нас. Ми змагалися з бурею. Солоні бризки замерзали на материних грудях, і врешті життя її сплигло разом з припливом. А я, я приточив свій голос до вітру, до бурі, і вижив. Наша оселя була на Акатані...

— Де? — перепитав Мелмют Кід.

— На Акатані, в Алеутії. Акатан за Чигніком, за Кардалаком, за Унімаком. От я й кажу, наша оселя була на Акатані, що лежить серед моря, на самому краю світу. У солоному морі ми ловили рибу, тюленів та видр; наші хижки тулилися одна до одної на скелястій смузі між лісом та жовтим узбережжям, де лежали наші каяки. Нас було небагато, і світ нам був дуже малий. Десь на сході лежали чужі землі, острови такі самі, як і Акатан. Ми думали, що весь світ складається з островів, а про інше й гадки не мали.

Я був не такий, як інші люди нашого племені. В піску на березі валялися погнуті балки й поколені хвилями дошки з великого човна. Мій люд ніколи не будував таких човнів. І я пригадую, що на верховині острова, звідки видно було океан на три боки, росла сосна, гладенька, рівна й висока. Такі сосни більше ніде не росли. Кажали, що колись у тому місці висадилися двоє людей, довго сиділи, дивлячись на захід сонця. Вони припливли з-за моря тим ото човном, що уламки з нього лежали на піску. Ті люди були білі, як ви, а кволі, як бувають діти, коли тюлені зникають і мисливці вертаються з полювання без здобичі. Я чув про все це від старих чоловіків, і жінок, а вони від своїх батьків. Спочатку тим білим чужинцям не подобалися наші звичаї, але потім

вони звикли до них, зміцніли від риби й товщу і стали жорстокі. Вони збудували собі окремі хижі й узяли собі за дружин найкращих наших жінок, і згодом у них народилися діти. Так народився й той, хто мав стати батьком батька мого батька.

Я вже казав, що був не такий, як інші наші люди, бо мав у жилах могутню кров білого чоловіка, що прибув з-за моря. Кажуть, що колись, до приходу тих людей, у нас були інакші закони. Ті люди були люті та сварливі й билися нашими чоловіками, доки вже не лишилося нікого, хто б зважився змагатися з ними. Тоді вони поставали ватагами, понищили наші стародавні закони й дали нам нові, і відтоді вже чоловік був сином свого батька, а не матері, як за нашим давнім звичаєм. Ще вони поклали, щоб першому синові припадало все добро по батькові, а його брати й сестри мусили самі собі давати раду. І ще багато інших законів настановили.

Вони показали нам, як краще ловити рибу й убивати ведмедів, що їх була сила-силенна по лісах, навчили нас зберігати запаси на голодний час. І все це було добре.

Одначе, коли вони поробилися ватагами і вже не було людей, що опиралися б їхньому гнівові, ті чужі білі люди почали змагатися поміж себе. І той, чия кров тече в мені, коротким списом на тюленів прохромив тіло іншого. Ту боротьбу далі провадили їхні діти, а потім діти їхніх дітей; і зродилася страшенна зненависть між ними, і злочини звершувано аж до моїх часів, поки врешті в кожному роді лишилося тільки по одному нащадкові, що мав передати далі кров тих, хто загинув. З нашого роду залишився я, а з роду того другого чоловіка була лише дівчина Унга, що жила зі своєю матір'ю. Її батько і мій батько не вернулися одного вечора з рибальства, а коли згодом їх викинув на берег великий приплив, вони й мертві міцно вчепилися один в одного.

Дивлячись на них, люди вражено хитали головами, а старі казали, що боротьба відновиться, коли в Унги й у мене народяться діти. Вони казали мені про це, коли я ще був хлопчиком, і врешті я пойняв віри їхнім словам і став дивитися на Унгу, як на ворога, що має стати матір'ю дітей, які змагатимуться з моїми дітьми. Я думав про це день у день, а ставши юнаком, спитав, чому так мусить бути. І мені відповіли: «Ми не знаємо, але так чинили наші предки». Я дивувався, чому ще не народжені діти приречені вести далі боротьбу тих, що вже повмирали,

і не бачив у цьому ніякої слушності. Але люди казали, що так мусить статися, а я ж був тільки підліток.

Ще вони казали, що мені треба поспішити, аби рід мій був старший і вбився в силу раніше, ніж її. То було легко зробити, бо я стояв на чолі племені і з поваги до подвигів і законів моїх батьків та завдяки моему багатству люди шанували мене. Кожна дівчина пішла б за мене, але я не знаходив жодної собі до вподоби. А старі люди й матері, що мали дочок, радили мені поспішати-ся, бо вже тоді траплялися мисливці, ладні дати Унжиній матері великий викуп; мої діти мали б загинути, якби її діти вирости раніше.

Я все не знаходив собі дівчини. Аж якось увечері вертався я з рибальства. Сонце стояло низько й світило мені просто в вічі, віяв вітер, а каяки переганялися з білими хвилями. Раптом Унжин каяк став мене випереджати, і вона глянула мені в обличчя. Нічною хмарою маяло її чорне волосся, на щоках блищали бризки. Як я сказав, сонце світило просто в вічі, і я був ще юнак, але враз мені все стало ясно: я зрозумів, що то поклик крові.

Вона випередила мене, а тоді, двічі махнувши веслами, обернулася та як поглянула — так тільки Унга вміла поглянути, — і знову я відчув, що то поклик крові. Люди загукали, коли ми проскочили між їхніми неповороткими ум'яками й залишили їх далеко позаду. Вона гребла швидко, і хоч моє серце було, як нап'яте вітрило, я її не догнав. Вітер дужчав, море вкрилося білою піною, а каяки наші, стрибаючи, як тюлені, мчали золотою сонячною стежкою.

Наас пригнувся на стільці, як весляр, неначе він знову мчав у перегонах. Може, десь за грубою йому ввижався розгойданий каяк і розмаяне Унжине волосся. У вухах йому співав голос вітру, а ніздрі вбирали свіжий дух солі.

— Вона пристала до берега і, сміючись, побігла піском угору до матеріної хати. І велика думка зродилася в мені тієї ночі — думка, гідна того, хто стояв на чолі всього акатанського люду. І от, коли зійшов місяць, я подався до хатини її матері й подивився на добро Яш-Нуша, складене купою біля дверей, — добро Яш-Нуша, хороброго мисливця, що хотів стати батьком Унжи-них дітей. Багато інших юнаків складали там своє добро, а потім забирали назад; і кожен юнак накладав добра більше, ніж його попередник.

Я засміявся до місяця й зірок і пішов до своєї оселі, де лежало моє добро. І мені довелося багато разів переносити його, доки моя купа стала вища за Яш-Нушеву на цілу долоню. Там була риба, сушена на сонці й вуджена, сорок солохатих тюленьчих шкур, і двадцять котикових хутр, і кожна шкура зав'язана вгорі й повна товщу, і десять ведмежих шкур: тих ведмедів я сам повбивав у лісах, коли вони навесні виходили з барлогів. Було там і намисто, й ковдри, і червоні тканини, що їх я навимінював у людей, які жили на сході й які теж вимінjali їх у того народу, що жив ще далі на схід. І я поглянув на Яш-Нушеву купу й засміявся; бо я був ватагом на Акатані і мав більше добра, ніж інші юнаки, і мої батьки чинили подвиги, дали закони й залишили своє ім'я в пам'яті народу на віки вічні.

Як настав ранок, я подався на берег, скося позираючи на хатину Унжиної матері. Мої дари лежали й далі так, як я їх залишив. А жінки всміхалися й хитро перешіптувались. Я здивувався: адже ніхто ще не давав такого викупу. Тієї ночі я знову доклав різного добра, і серед усього — каяка з гарно видублених шкур, що ніколи ще не плавав по морю. Але на ранок усе й далі лежало купою на глум людям. Мати Унжина була хитра, і я розгнівався за той сором, що вона завдала мені перед усім моїм народом. Уночі я приніс ще багато добра, і купа стала величезна. Притяг я й свого уміяка, що сам був вартий двадцяти каяків. А на ранок викуп зник. Тоді я приготував усе до весілля, і на потlach — пригоститися й дістати подарунок — прибули навіть люди, що жили далеко на сході. Унга була старша за мене на чотири сонця, коли рахувати роки по-нашому. Я тільки став юнаком, але був ватаг і ватагів син — тому на мій вік не зважали.

Нараз в океані показалися вітрила якогось корабля, що більшав з кожним подихом вітру. На кораблі, видно, була дірка, бо люди метушилися й завзято працювали біля помпи. На носі стояв височенний чоловік, дивився, як міряють глибину води, й командував гучним голосом. Очі їв нього були блакитні, наче глибокі води, а голова заросла гривою, як у морського лева. Волосся він мав жовте, мов солома південного збіжжя або манільське прядиво, що з нього мореплавці плетуть линви.

Останніми роками ми не раз бачили кораблі здалека, але то був перший, що підплив до акатанського берега. Бенкет припинився, жінки з дітьми повтікали до хат, а ми, чоловіки, схопили луки та списи.

Проте, як ніс корабля черкнувся дна коло берега, чужинці не звернули на нас жодної уваги, заклопотані власною роботою. Коли вода спала, вони нахилили шхуну й заходилися латати велику дірку в дні. Тоді жінки повилазили з хат, і ми знову сіли бенкетували.

Як почався приплив, мореплавці стягли Шхуну на глибоку воду і прийшли до нас. Вони принесли подарунки й були з нами приязні. Тому я звільнив їм місце і від щирого серця обдарував їх, як і решту гостей, адже я справляв весілля і був ватаг на Акатані. Прийшов і той, з гривною, як у морського лева, такий високий і дужий, аж здавалося, наче земля трясеться від його ходи. Він довго й уперто дивився на Унгу, склавши руки — ось так, — і сидів на весіллі, доки зайшло сонце і з'явилися зорі. Тоді він повернувся на свій корабель. Після того я взяв Унгу за руку й повів до своєї хатини. І всі співали й сміялися, а жінки, своїм жіночим звичаєм, казали лукаві речі, як і личить у таких випадках. Та ми на те не вважали. Потім гості, залишивши нас на самоті, порозходилися додому.

Ще не завмер останній гомін, як у дверях вродився проводар мореплавців. Він приніс із собою чорні пляшки, ми випили і звеселилися. Бачите, я був юнак і все своє життя жив на краю світу. Отож кров у мене стала як вогонь, а душа легка, як піна, що летить із хвиль на скелі. Унга тихо сиділа в кутку на хутрах, широко розплющивши очі зі страху. А той, з гривною, як у морського лева, дивився на неї вперто й довго. Потім увійшли його люди з пакунками краму, і він розіклав переді мною стільки добра, скільки не бувало на всьому Акатані. Там були рушниці великі й малі, порох, кулі й набої, блискучі сокири й сталеві ножі, хитромудре знаряддя й дивовижні речі, що я таких ніколи й не бачив. Як він показав мені на мигах, що все те — моє, я подумав, що тільки велика людина може бути така щедра; однак він ще показав мені, що Унга повинна піти з ним на корабель. Ви розумієте? Унга повинна піти за ним на його корабель! Кров моїх батьків раптом запалала в мені, і я кинувся на нього зі списом. Але дух, що сидів у пляшках, украв силу з моїх рук, і той, що з гривною, взяв мене за шию — отак — і вдарив головою об стіну. І я став кволий, як немовля, і ноги підігнулися піді мною. Він поволік Унгу до дверей, а вона кричала й чіплялася за все, що було в хаті. Потім він узяв її на свої дужі руки, і коли вона почала рвати його жовте волосся, він забулькав, як великий тюлень-самець до самиці.

Я доповз до берега і став скликати свій люд, але ніхто не з'являвся. Тільки Яш-Нуш був справжній чоловік, та вони вдарили його веслом по голові, і він упав долілиць у пісок — і більше не ворухнувся. А чужинці, співаючи, нап'яли вітрила й рушили за вітром.

Люди казали, що воно й добре, бо не буде більше родових звад на Акатані; але я мовчав, чекав тільки, доки місяць стане повний. А тоді поклав риби й товщу до свого каяка й поплив на схід. Дорогою я зустрічав багато островів і багато народів, і сам, живши край світу, зрозумів, який він великий. Я розмовляв на мигах, але ніхто не бачив ні шхуни, ні чоловіка з гривною, як у морського лева, всі лиш показували далі й далі на схід. Я спав, де трапиться, їв незвичну їжу, бачив чудні обличчя. Багато хто сміявся з мене, вважав за божевільного, але часом старі люди повертали моє обличчя до світла й благословляли мене, а молодим жінкам набігали сльози на очі, коли вони розпитували про чужий корабель, про Унгу та про людей з моря.

Отак через бурхливі моря й крізь великі бурі дістався я до Уналяски. Там стояли дві шхуни, але не було тої, що я шукав. І я подався далі на схід, а світ робився все більший, однак ніхто не чув про корабель ані на острові Унамоку, ані на Кадіяку й Атоніяку.

Якось прибув я до скелястої країни, де люди видовбували великі нори в горах. Там стояла шхуна, але не моя, і люди вантажили на неї той камінь, що видовбували. Я думав, що то забавка, бо ж каміння скрізь можна знайти; але вони нагодували мене й приставили до роботи. Коли шхуна осіла глибоко в воду, капітан дав мені грошей і звелів іти собі. Однак я спитав, якою дорогою він поїде, і він показав на південь. Я пояснив йому на мигах, що хотів би їхати з ним; спочатку він засміявся, а потім залишив на шхуні, бо йому бракувало людей. Там я навчився говорити по-їхньому, лазити по снасті, поратися з вітрилами в раптових бурях і чергувати біля стерна. Та це й не диво, бо в жилах моїх батьків текла кров людей з моря.

Я гадав, що тепер легко буде знайти того, кого я шукав, коли вже дістався до людей його племені. Як ми підпливли, врешті, до землі й добулися протокою в порт, я сподівався побачити багато шхун, — ну, стільки, як у мене пальців на руках. Але кораблів виявилось просто без лік, і вони стояли збиті до купи, як риба, а пристань тяглася на кілька миль, і коли я пішов поміж ними, щоб розпитати про чоловіка з

лев'ячою гривною, з мене сміялися й відповідали різними мовами. І я зрозумів, що люди зійшлися туди з різних кінців світу.

Тоді я подався до міста і вдивлявся в обличчя кожного чоловіка. Але їх було як тріски, що плавом пливе вздовж берегів, і всіх їх я не міг передивитися. Галас приголомшив мене так, що я нічого не чув і голова паморочилася від метушні. Так ішов я все далі та далі, через країни, де в теплому сонячному світлі бриніли пісні, а на ланах досягав багатий урожай, через великі міста, повні брехливих, немов жінки, чоловіків з серцями, чорними від жадоби золота. А тим часом мій акатанський люд полював, ловив рибу і був щасливий, гадаючи, що світ малий.

Але того погляду, що на мене кинула Унга, вертаючися з рибальства, не міг я забути, і я знав, що колись таки знайду її. Вона ступала тихими стежками у вечірньому сутінку або йшла за мною родючими полями, мокрими від ранішньої роси, а очі її світилися обіцянкою того, що могла дати лише одна жінка — Унга.

Я перейшов тисячу міст. Одні люди були ласкаві й давали мені їсти, інші сміялися з мене, а ще інші лаяли. Та я держав язика на припоні, йшов чужими дорогами й дивився на чужі дива. Часом я, що був ватаг і ватагів син, працював на людей брутальних у розмові і твердих, мов криця, що вичавлювали золото з поту й страждання ближніх своїх. Та ніде я не довідався нічогісінько про те, чого шукав, аж поки вернувся до моря, як тюлень до рідних скель. Але то був інший порт у іншій, північній, країні, і там уже ходили чутки про жовтоволосого мореплавця, і я довідався, що він мисливець на тюленів і що в той час він був далеко в океані.

Я найнявся на котикову шхуну з ледачими сивашами та й поплив за ним шляхом, що не залишав сліду, на північ, де тоді саме найбільше полювали. Ми пробули на морі не один важкий місяць, питали на багатьох кораблях і чули багато про дикі вчинки того, кого я шукав; але самого його не здибали ніде. Ми заїхали далеко на північ, аж до Прибилових островів, убивали котиків цілими чередами на березі й переносили їх ще теплих на корабель, аж доки все засмальцювалося й закривавилося так, що ніхто не міг устояти на палубі. Потім за нами гнався пароплав і стріляв на нас із великих гармат. Та ми нап'яли всі вітрила, море вимило хвилями палубу, й ми загубилися в тумані.

Казали, що тоді, як ми, перелякані, втікали від переслідувачів, той жовтоволосий морський розбійник пристав до Прибилових островів, пішов просто до факторії і, доки частина його людей тримала службовців компанії, решта навантажила десять тисяч невироблених шкур із солільні. То лиш чутки, але я їм вірю, бо хоч за свої блукання ні разу не стрів його, проте північні моря лунали оповідями про його жорстокість і відвагу, аж поки три народи, що мають там землі, почали ловити його своїми кораблями. Чув я й про Унгу, бо капітани голосно вихваляли її. Вона завжди була з ним. Казали, що вона перейняла звичаї його народу й була щаслива. Та я знав краще — знав, що її серце поривається назад до свого народу, до жовтого акатанського берега.

І от по довгому часі я повернувся до порту, що править за ворота в море, і там довідався, що жовтоволосий подався через великий океан полювати на котиків до берегів теплих земель, які лежать на південь від російських морів. Тоді я, вже справжнім моряком будучи, сів на корабель разом з людьми його племені й теж вирушив полювати на котиків. До тих нових місць попливло мало кораблів, але ми зайняли велику зграю котиків і цілу весну гнали її на північ. Коли важкі кітні самиці попрямували до російського моря, наші люди злякалися й стали ремствувати. Бо стояв густий туман, і човни щодня губилися в ньому. Люди відмовились працювати, і капітан повернув корабля назад тою дорогою, що й прибув. Але я знав, що жовтоволосий мореплавець не знає страху й не покине котикової зграї аж до російських островів, куди мало хто їздить. Отож темної ночі, як вартовий задрімав, я нишком узяв човна й поплив сам-один до великої теплої землі. Я плив на південь, аж до затоки Єдо^[42], і там зустрів непокірних відважних людей. Йошиварські дівчата^[43] були маленькі на зріст, вродливі, й шкіра в них блищала, як криця, але я не міг там спинитися, знаючи, що Унга пливе бурхливим морем біля північних скель.

Люди в затоці Єдо зібралися з усіх кінців світу; вони не мали ні своїх богів, ні батьківщини, а плавали під японським прапором. І я поїхав з ними до багатих берегів Мідяного острова; там ми наповнили свої солільні до самого верху шкурами. В тому мовчазному морі ми не бачили нікого, аж доки налаштувалися їхати назад. Та ось одного дня сильний вітер розвіяв туман, і ми побачили позад себе шхуну, а в її кільватері димарі російського військового корабля, з яких курився дим.

Ми кинулися втікати під усіма вітрилами, а шхуна підпливала все ближче, роблячи по три фути на кожних наших два. І на кормі шхуни стояв чоловік з гривою, як у морського лева, і, спершись на мотузяне поруччя, сміявся з надміру життєвої снаги. І Унга була там — я відразу пізнав її, — але він відіслав її вниз, коли над морем озвалися гармати. Як я казав, вони робили три фути на кожних наших два, і невдовзі, як шхуна виринала на хвилю, вже видно було її позеленілий кіль. Я стояв спиною до російських пострілів і, сиплючи прокльони, крутив стерно. Ми ж бо знали, що він має на думці випередити нас і втекти, поки нас ловитимуть. Нам позбивали щогли, і вітер поволик нас, як поранену чайку; а він зник за обрієм — він і Унга.

Що ми могли вдіяти? Свіжі шкури свідчили самі про себе. Тому нас повезли до якогось російського порту, а потім у безлюдну країну й там звеліли добувати в копальнях сіль. І дехто помер там, а дехто... дехто й вижив.

Наас ізсунув з плечей коца, показуючи знівечене тіло, покарбоване шрамами, очевидячки від батога. Принс швидко накрив його, бо дивитися на ті шрами було аж моторошно.

— Тяжко там жилося; часом люди втікали на південь, але щоразу їх повертали назад. Тому коли ми — ті, що прибули з затоки Єдо, — одної ночі повстали й відібрали від сторожі зброю, то подалися на північ. Навколо розлягалися болота й кущі, і кінця-краю їм не було. Настав холод, земля вкрилася глибоким снігом, а ніхто з нас не знав дороги. Довго блукали ми по безкраїх лісах... я всього не пригадаю, бо їжі було мало, тож ми часто лягали на землю й чекали смерті. Нарешті ми добулися до холодного моря, але тільки троє нас побачили його. Один із трьох був капітан з Єдо. Він знав, де лежать великі землі і де можна перейти кригою з одної землі на другу. І він провів нас туди... не знаю, скільки ми йшли, але дуже довго... і нас лишилося тільки двоє. Ми досягли того місця і знайшли там п'ятеро людей із тих, що живуть у тій країні; вони мали собак і хутра, а ми були дуже бідні. Ми білися в снігу, доки вони всі загинули, і капітан теж загинув, а собаки й хутра стали мої. Тоді я поїхав кригою, поораною розколинами, і одного разу мене погнало в море на крижині, і носило доти, доки західний вітер прибив її до берега. Потім була затока Головіна, Пестилік і священик. А тоді я подався на південь — до теплих сонячних країн, — де вже мандрував раніше.

Та море тепер було не таке багате, і ті, що вирушали по котики, мали невеликий здобуток, а наражалися на велику небезпеку. Суден траплялося мало, капітани й матроси нічого не знали про тих, кого я шукаю. Тому я залишив океан, що ніколи не знає спокою, і пішов суходолом, де дерева, хати й гори не ворущаться, а стоять завжди на тому самому місці. Я мандрував далеко й навчився багато чого, навіть писати й читати з книжок. Добре було й мені те знати, бо я думав, що Унга напевне знає те все і колись, як настане наш час, ми... розумієте, як настане наш час...

Так я блукав по світу, неначе той рибальський човник, що наставляє вітрило до вітру, але стернувати не може. Проте очі мої були завжди пильні, а вуха — завжди чуйні, і я ходив поміж люди, що багато подорожували, бо знав: досить їм раз побачити тих, кого я шукав, і вони їх запам'ятають. Нарешті я здібав чоловіка, що прибув просто з гір і приніс шматки каменю, в яких блищали зернятка золота, великі, як горошини. Він чув про них і знав їх. Вони були багаті, казав він, і жили там, де добувають із землі золото.

То був далекий, дикий край, але я таки добрався до табору, схованого між горами, де люди працювали день і ніч, не бачивши сонця. Однак тоді ще не настав мій час. Я прислухався до людських розмов. Він — тобто вони — виїхали до Англії, казали люди, з'єднати тих, хто мав великі гроші, й утворити компанію. Я бачив оселю, де вони жили; та оселя дуже скидалася на палаци, що їх так багато в Старому Світі. Вночі я заліз крізь вікно всередину, щоб побачити, як він з нею повівся. Я переходив з кімнати до кімнати й думав, що так, певно, живуть королі й королеви — таке там усе було гарне. І всі казали, що він ставився до неї, як до королеви, і всі питали, з якого вона роду, бо в її жилах була інша кров, і вона відрізнялася від акатанських жінок, але ніхто не знав, звідки вона, вона була королева, але я був ватаг і ватагів син і заплатив за неї нечувану ціну хутрами, човнами й намистом.

Та нащо багато говорити! Я був тепер моряк і знав корабельні шляхи. Тож я подався слідом за ними до Англії, а потім і до інших країн. Часом я чув про них, часом читав у газетах, та ніколи не міг їх наздогнати, бо вони були багаті й швидко подорожували, а я був бідний. Але на них упало лихо, і їхнє багатство враз розвіялося, як дим. Газети тоді тільки й писали за це, та потім замовкли, і я

здогадався, що вони подалися знов туди, де можна добути багато золота в землі.

Збіднівши, вони сховалися від світу, і мені, шукаючи їх, довелося йти від табору до табору все далі й далі на північ. Нарешті я досяг Кутнею і натрапив на простиглий слід. Вони були там і пішли далі, але куди? Ті називали одне місце, ті інше, а дехто казав, що вони подалися до Юкону. Я побував у всіх тих місцях, не даючи собі спочинку, і страшенно стомився — світ-бо такий великий. В Кутнеї мені довелося довго йти поганою дорогою з одним метисом із північного заходу.

Він був такий виснажений, що не витримав, як скінчилися харчі. Колись він ходив на Юкон нікому не відомою стежкою через гори. І тепер, побачивши, що приходить смерть, він дав мені карту й розповів про місце, де, як він присягався своїми богами, було повно золота.

Потім усі люди рушили на північ. Я був убогий чоловік і запродався в погоничі. Решту ви знаєте. Я спіткав їх у Доусоні. Вона не пізнала мене, бо там, на Акатані, я був ще юнак, а вона відтоді прожила бурхливе життя. Хіба мала вона час згадувати того, хто заплатив за неї нечувану ціну?

А що далі? Ви мене викупили зі служби, і я повернувся, щоб зробити все по-своєму. Я довго чекав і тепер, коли він був уже в мене в руках, не поспішався. Я кажу, що хотів зробити по-своєму, бо згадав своє життя, згадав усе, що бачив і вистраждав, згадав холод і голод у безкраїх лісах коло російського моря. Ви знаєте, що я повів його на схід — його й Унгу, — на схід, куди багато пішло й звідки мало хто вернувся. Я повів їх у те місце, де кістки людські лежать разом з проклятим золотом, що його люди не могли звідти винести.

Туди не близький світ і дорога була невтерта. Ми мали багато собак, і вони багато їли, на санках не могло вміститися стільки харчів, щоб стало до весни. Нам конче треба було повернутися назад, перше ніж скресне річка. Через те ми дорогою закопували їжу, щоб полегшити санки та щоб не довелося голодувати повертаючись. У Макквещені жило троє людей, і неподалік від них ми зробили собі одну таку схованку, а другу — в Мейо, де стояли табором мисливці з племені пеллі, що прибули туди з півдня через перевал. Потім уже не було людей, тільки сонна річка, нерухомий ліс і Біла Тиша Півночі. Я вже казав, що то не близький світ і дорога була невтерта. Часом за цілий важкий день ми долали не більш як вісім або десять миль, а

вночі спали, як мертві. І їм ні разу не спало на думку, що я Наас, акатанський ватаг, месник за кривду.

Тепер ми вже робили невеличкі схованки, і вночі не важко було вернутися протоптаною стежкою і перенести харчі в інше місце, щоб можна було подумати, ніби їх пограбували росомахи. Крім того, на річці є пороги, крига там непевна, бо бурхлива течія підмиває її знизу. От у такому місці нам провалився запряг, що я провадив, але він і Унга подумали, що то був нещасливий випадок, та й годі. А на тих санках було багато їжі, та й тягли їх найдужчі собаки. Але він сміявся, бо в ньому вирувало життя. Собакам, що лишилися живі, ми тепер стали давати мало їжі, а потім випрягали одну по одній та годували ними решту. «Назад ми йтимемо в порожні, без санок і собак, — казав він, — і переходитимемо від схову до схову». Воно так і мало бути, бо їжі в нас майже не залишилося, а остання собака здохла в посторонках тої ночі, як ми дійшли до кісток людських і проклятого людьми золота.

Щоб дістатися до того місця, де показувала карта, нам довелося вирубувати східці на обмерзлих кригою скелях. За тими скелями ми сподівалися побачити долину, але долини не було; навкруги розляглася рівна, снігом покрита височина, а на ній здіймалися до зірок могутні вершини гір. А посеред тієї височини було стрімке провалля, що спадало чи не до самого серця землі. Ми спинилися на краю провалля, дивлячись, як добутись до нього, і якби ми не були мореплавці, то напевне нам запаморочилося б у голові, таке воно було стрімке та глибоке. З одного боку — тільки з одного боку — скеля збігала не прямовисно, а так, як палуба, коли вона хилиться під великим вітром. Не знаю, як воно так сталося, але сталося.

«Ось і брама до пекла, — мовив він. — Ходімо».

І ми почали спускатися.

На дні провалля стояла хатина. Хтось збудував її з колод, накиданих згори. То була вже стара хатина, бо люди помирили в ній на самоті в різні часи. Ми прочитали на шматках березової кори, що вони залишили, їхні останні слова й прокльони. Один помер з цинги; другому товариш пограбував останню їжу й порох і зник; третього понівечив ведмідь; четвертий пробував полювати, але все одно помер з голоду. Кінець прийшов усім: вони не могли покинути золота й помирили біля нього, кожний своєю смертю. І наче в якомусь мареві, долівка в хатині була вкрита золотом, нікому вже не потрібним.

Але той, кого я так далеко завів, мав тверду волю і ясний розум. «У нас нема чого їсти, — сказав він, — ми тільки глянемо на це золото, подивимося, звідки воно йде та скільки його. І зразу ж підемо звідси, перше ніж воно засліпить нас і вкраде наш розум. А потім ми вернемося сюди, взявши багато харчів, і все золото буде наше».

Отож ми оглянули велику жилу, що видималася на скелі, як і справжня жила на людському тілі, зміряли її, прослідували зверху до низу, позначили кілками займанку й залишили карби на стовбурах дерев на доказ своїх прав. Коліна в нас підгиналися, до горла підкочувалася нудота, серце мало не вискакувало з грудей, але ми врешті здолали круту стіну й рушили назад.

На останньому переході нам довелося нести Унгу. Ми й самі часто падали, але нарешті таки добралися до схованки. Та ба, їжі там не було. Я добре все владнав, і він подумав, що то росомахи розтягли схованку, й став клясти їх і своїх богів разом з ними. Але Унга не втрачала мужності, вона всміхалася, взявши його за руку, а я мусив відвернутися, щоб стриматись.

«Ми відпочинемо біля вогнища до ранку, — сказала вона, — і підживимось мокасінами».

І ми повідрізали зверху з своїх мокасинів по кілька стьожок і варили ті стьожки півночі, щоб можна було розжувати їх і проковтнути. Вранці ми стали радитися, що робити далі.

Найближча схованка була за п'ять день дороги; ми не могли дійти до неї. Нам треба було знайти яку здобич.

«Ми підемо вперед, полювати», — сказав він.

І він звелів Унзі лишитися біля вогню і берегти свою силу. І ми рушили — він шукати лося, а я до того місця, куди переніс харч зі схованки. Але я їв мало, аби вони не помітили, що я не підупав на силі. Повертаючись до багаття, він раз у раз падав. Я теж удавав знесилоного й спотикався на своїх лижвах так, ніби кожен мій крок мав бути вже останній. Того вечора ми знову підживилися мокасінами.

Він був велика людина. Його душа до останку підтримувала його тіло. Він не нарікав за себе, — тільки за Унгу. Другого дня я подався за ним, щоб не пропустити кінця. Він часто лягав одпочити. Тої ночі він мало не вмер, але вранці ледь чутним голосом вилаявся й знову пішов.

Він був як п'яний, і часто мені здавалося, що він уже конає: але в нього була незвичайна сила і душа велетня, що підтримувала тіло

цілий той тяжкий день. І він застрелив двох білих куріпок, але не став їх їсти. Куріпок можна було з'їсти сирими, і вони б зберегли йому життя; але він думав тільки за Унгу й повернув до табору. Він уже не йшов, а повз рачки по снігу. Я наблизився до нього і в очах його прочитав смерть. Ще й тоді було не пізно з'їсти куріпок. Та він кинув геть свою рушницю й поніс пташок у зубах, як собака. Я йшов поруч з ним і не падав. Відпочиваючи на хвилю, він дивився на мене й дивувався, що я такий дужий. Я розумів, що він дивується, хоч він уже не говорив: коли його уста ворушилися, то ворушилися безгучно.

Я вже казав — він був велика людина, і в серці моїм озвався жаль, але я згадав своє життя і згадав холод і голод у безкраїх лісах коло російського моря. Крім того, Унга була моя, я заплатив за неї нечувану ціну хутрами, човнами й намистом.

Отак волоклися ми через білий ліс у гнітючій тиші, що налягала на нас, як морський туман. А навколо мигтіли примари минулого. Я бачив жовтий акатанський берег, і каяки, що мчать додому з рибальства, і хатини на узліссі. Бачив людей, що дали народові моєму закони, стали його ватагами, людей, що кров їхня текла в моїх жилах і в жилах Унжиних. І Яш-Нуш ішов поряд зі мною, з мокрим піском у чубові, все ще тримаючи в руці бойового списа, що зламався, як він падав. І я знав, що настав слухний час, і я бачив обіцянку в Унжиних очах.

Як я казав, ми йшли лісом, і ось нарешті ніздрі нам залоскотав запах диму з вогнища.

Тоді я схилився над ним, і вирвав йому з зубів куріпок. Він повернувся на бік, здивовано витріщившись на мене, а рука його помалу потяглася до ножа при боці. Та я відібрав у нього ножа, сміючись йому просто в вічі. І навіть тоді він не здогадався. Тоді я показав на мигах, як пив із чорних пляшок, як складав на снігу купу добра, і відживив у його пам'яті все, що сталося того вечора, коли я одружувався. Я не промовив ні слова, та він усе зрозумів і все ж не злякався. На його устах з'явилася глузлива посмішка, а в очах холодний гнів; те, що він довідався, додало йому нової сили. До табору лишалося недалеко йти, але сніг був глибокий, а він волівся дуже помалу. Раз він лежав так довго, що я перевернув його і заглянув йому в очі. В них то згасало життя, то знову жевріло. Та коли я випустив його, він поліз далі. Так дісталися ми до вогнища. В одну мить Унга була вже коло нього. Його губи нечутно ворухнулися; він показав на

мене, щоб Унга зрозуміла. А тоді витягнувся на снігу, тихо й надовго. Він і досі там лежить.

Я ні слова не мовив, доки спік куріпок. А тоді я озвався до неї рідною мовою, якої вона не чула вже багато років. Вона випросталася — ось так, — витріщила здивовано очі й спитала, хто я і де навчився тієї мови.

«Я Наас», — промовив я.

«Ти? — сказала вона. — Ти?» — і підповзла ближче, щоб подивитися на мене.

«Так, — відповів я. — Я Наас, акатанський ватаг, останній у роді, так само, як і ти остання в роді своєму».

І вона засміялася. Присягаюся всім, що я бачив і що робив, — такого сміху я не хотів би вчути ще раз. Я сидів серед Білої Тиші на самоті зі смертю й жінкою, що сміялася, і той сміх вселяв у мене жах.

«Ходімо! — сказав я, бо думав, що вона марить. — З'їж оце м'ясо й ходімо. Не близька путь звідси до Акатану».

Але вона припала лицем до його жовтої гриви й так сміялася, що, здавалося, от-от небо впаде на нас. Я думав, що вона зрадіє, побачивши мене, й поспішиться вернутись спогадами до давніх часів, але так не сміються з радощів.

«Ходімо! — скрикнув я, міцно схопивши її за руку. — Дорога довга й темна. Поспішим!»

«Куди?» — спитала вона, підвівшись, й урвала свій чудний сміх.

«На Акатан», — відповів я, сподіваючись, що її обличчя проясніє від моїх слів. Але воно зробилося таке, як у нього, — глузлива посмішка й холодний гнів на очах.

«Аякже, — сказала вона, — підемо, побравшись за руки, на Акатан, ти і я. І будемо жити в брудних халупах, їсти рибу й тюленячу сить, наплодимо дітей — і будемо пишатися ними ціле своє життя. Забудемо про світ і будемо щасливі, дуже щасливі. Як гарно! Ходімо! Поспішаймо! Ходімо назад на Акатан».

І вона погладила його жовтого чуба й посміхнулася недоброю посмішкою. І не було вже обіцянки в її очах.

Я сидів тихо й дивувався, що жінки такі чудні. Я пригадав той вечір, коли він тягнув її від мене, а вона кричала й рвала йому чуба, — того самого, що тепер пестила й не хотіла залишити. Потім згадав про викуп та про довгі роки чекання і схопив її міцно й поніс, так, як

колись ніс він. І вона опиралася так само, як того вечора, і дряпалася, немов кицька, що боронить своє дитинча. А коли вогнище відділило нас від того чоловіка, я пустив її. Вона сіла й слухала. І я розповів їй про все, що сталося за той час, про все, що було зі мною в чужих морях і що я робив у чужих країнах, про довгі тяжкі пошуки, про голодні роки й про обіцянку, що дала вона мені, першому. Геть усе розповів їй, навіть те, що зайшло між тим чоловіком і мною того дня і в останні дні. І коли я говорив, то бачив, як росте обіцянка в її очах, велика й осяйна, неначе світанок. І я прочитав у її погляді жаль, жіночу чулисть, кохання, серце й душу Унжину.

І знову я став юнаком, бо її погляд був поглядом тої Унги, що бігла, сміючись, берегом угору, до матеріної хатини. Зникла тяжка утома, і голод, і довге чекання. Час настав. Я відчув, що Унга кличе мене притулитися головою до її грудей і забути про все. Вона розкрила мені обійми, і я кинувся до неї. Раптом в її очах спалахнула зненависть, її рука потяглася до мого боку. І вона вдарила мене ножем раз і вдруге.

«Собако! — глузливо крикнула вона, пхнувши мене в сніг. — Свинюко!» Сміх її знову задзвенів серед тиші, і вона вернулася до свого покійника.

Кажу, Унга вдарила мене раз ножем і вдруге, та вона була знесилена з голоду, і мені не судилося вмерти. Проте я хотів лишитися там і заплющити очі у вічному сні разом з тими, чиє життя переплелось з моїм і повело мене невідомими стежками. Але я мав борг, і він не давав мені спокою.

А дорога була довга, холод пекучий, а їжі мало. Мисливці-пеллі не знайшли лосів і пограбували мою схованку. Те саме вчинили й троє білих людей у Макквещені, але вони лежала висохлі й мертві, як я проходив повз їхню хатину. Далі я нічого не пам'ятаю — як я дістався сюди і як знайшов їжу та вогонь... багато вогню.

Скінчивши, він підсунувся до груби так близько, наче хотів увібрати в себе геть усе тепло. Лойовий каганець кидав на стіни химерні тіні.

— А як же Унга?! — вигукнув Принс, ще не стямившись після того, що почув.

— Унга? Вона не захтіла їсти куріпок. Лягла, обнявши його за шию, й сховала обличчя в його жовтому чубові. Я розіклав ближче вогонь, щоб вона не змерзла, але вона пересунулася на другий бік. Я

розпалив багаття й там, але що з того, як вона не хтіла їсти. Так і досі лежать вони там у снігу.

— А ви? — спитав Мелмют Кід.

— Я не знаю. Але Акатан малий, і я не хочу повертатися назад і жити край світу. Та й навіщо мені життя? Може, піти до капітана Констентайна, хай накладе мені кайдани, а потім накинуть мотузка — ось так — і я міцно засну. Однак... ні, я ще не знаю.

— Слухай, Кіде! — обурився Принс. — Та це ж убивство!

— Цить! — мовив Мелмют Кід. — Є речі понад нашу мудрість і справедливість. Хіба ми можемо сказати, хто тут винний, а хто ні? Не нам про це гадати.

Наас присунувся ще ближче до вогню. Запала глибока тиша, і в тиші тій перед очима в кожного зринали дивні видива.

НЕРОЗВ'ЯЗНА ЗАГАДКА

I

оротко сказавши, кар'єра місіс Сейтер у Доусоні була подібна до летючої зірки. Місіс Сейтер, власне, приїхала навесні собачим запрягом із франко-канадськими провідниками, пробавила бучно майже цілий місяць, а тоді подалася річкою устрить води, тільки-но кригоплав скінчився. Незвичний до жінок Доусон так і не збагнув ніколи причини цього наглого від'їзду, і чотири сотні місцевих пожилеців почувалися після того вельми смутно й самотньо, аж сенсаційне відкриття у Номі^[44] заволоділо цілком їхніми думками. Бо ж Доусон, зрадівши появі місіс Сейтер, вітав її щирим серцем. Була вона вродлива, чарівна, та ще ж і вдова. Отож першої-ліпшої хвилини могла мати собі до послуг будь-яку кількість закоханців на вибір — чи то з королів цього північного Ельдорадо, чи то з тамтешніх урядовців, чи то з молодших пригодників, що аж кидалися на кожнісіньке шелестіння жіночої сукні.

Інженери-гірники шанували пам'ять її чоловіка — небіжчика полковника Сейтера, — тимчасом як промисловці та підприємці-колонізатори замалим не молилися на нього: адже ж і в Штатах шанували його, як знавця гірничої справи, а в Лондоні — либонь, і більше. І було те нерозв'язною загадкою, чому не якій-будь іншій жінці, а саме Сейтеровій удові спало на думку приїхати до цієї країни. Але чоловіки-північани — обметані бувальці, що, зневажливо ставлячися до теорій, несхитно звіряються на факти. А Карен Сейтер, слово честі, була чи не найістотніший факт для переважної з них більшості. Тільки послідовність та сквапність її відмов на всі зальоти протягом ціломісячного побуту в Доусоні свідчать про те, що сама

вона трактувала своє становище по-іншому. Але зникла вона — зник і факт, залишилася загадка.

Одначе випадок все ж дав ключа до відгадки. Джек Кафрен, її остання жертва, намарне склавши до ніг їй своє серце та ділянку в п'ятсот футів на Бонанзі, святкував свою долю, бенкетуючи цілісіньку ніч з гультіпаками.

Десь серед ночі здибав він П'єра Фонтена, того самого, що був за старшого провідника у Карен Сейтер. Здибавшись, впізнали вони один одного, почали чаркуватися та й повпивались так, аж язик їм наче повстятий зробився.

— Ге? — хрипко згукнув по деякім часі П'єр Фонтен. — Н-нащо мадам Сейтер навернулася до цієї країни? Ліпше самому вам у неї поспитатися. Нічо не ка, тільки все торочить мені дне й те саме прізвище. «П'єре, — ка вона до мене, — П'єре, ви мусите знайти цього чоловіка, а я вас нагороджу — тисячу доларів дам, якщо знайдете цього чоловіка». Цього чоловіка? Ах, oui^[45]. Його звуть... зараз-зараз... Девід Пейн, oui, m'sieu^[46], Девід Пейн. І одно це ім'я торочить, одно торочить... І ввесь час я всюди шукаю та нишпорю, — це ж диявольська робота... і ні чоловіка тобі, ані тисячі доларів. Хай йому біс!

— Ге? Ах, oui. Дного разу вернули з Серкла люди, що знали того чоловіка. Він з Березового ручаю, вони казали. А мадам? Промовила: «Bon!»^[47] та зраділа хто й зна як. А тоді до мене: «П'єре, — ка, — запрягайте собаки. Мерщій рушаймо. Якщо ми знайдемо цього чоловіка, я дам вам на тисячу доларів більше». А я й кажу: «Oui, мерщій! Allons, madame!»^[48]

— Ну, то я був певнісінький, що тії дві тисячі доларів мої. Простачисько! Ще-бо приїхали люди з Серкла та й кажуть, що там такого Девіда Пейна вже нема, бо нещодавно, бач, подався він до Доусона. Тож ми з мадамою так і не поїхали.

— Oui, m'sieu. А оце знову мадам до мене звертається. «П'єре, — ка й тика мені п'ятсот доларів, — добувайте човна й жердину. Завтра ми рушимо вгору річкою». Ах, oui, завтра, вгору річкою; і той клятий Ситка Чарлі зідрав з мене за човна та жердину п'ятсот доларів. Собача печінка!

Отож наступного дня, коли Джек Кафрен звірив доусонцям свій клопіт, — цілий Доусон зацікавився питанням, що ж то за один отой

Девід Пейн і що він за справи має з Карен Сейтер. Але того ж таки дня, як і сказав П'єр Фонтен, місис Сейтер зі своїм барбаринським почтом провідників рушила вздовж східного берега до Клондайк-Сіті, а далі, уникаючи круч, переправилася на західний берег і там зникла, пливучи в південному напрямкові, поміж численних острівців.

II

— Oui, madame, це саме тут. Один, два, три острови нижче річки Стюарт. Осьо — третій острів.

Кажучи це, П'єр Фонтен тим часом упирався жердиною в берег, скеровуючи стерно проти води. Таким чином ніс опинився якраз проти берега, доки метис, вискочивши з линвою, прив'язував човна.

— Постривайте хвилиночку, мадам, я піду подивлюся.

Але тільки-но він зник за пагорком, як десь там хором почали собаки брехати, і за хвилю він повернувся.

— Oui, madame, це саме та хатина. Я роздивився навколо. Нікого немає вдома. Але він десь недалеко, та й подавсь не надовго, бо ж інакше не кинув би так свої собаки. Закладаюся, що він ось-ось надійде!

— Допоможіть мені вийти, П'єре. Я зовсім знемоглася, сидячи в човні. Невже ви не могли влаштувати все це зручніше?

З пухнастого хутрянного кубелечка, влаштованого посеред човна, підвелася Карен Сейтер в усій своїй принадній красі. Хоч вона й скидалася на тендітну лілею, але цьому суперечили — сила, з якою вона вхопила П'єрову руку, пружність жіночих її м'язів, коли вона підважилася на них, а також проворність її рук та ніг, що допомогли їй так звинно видряпатися стрімким берегом на гору. Одначе м'язи не випиналися їй під шкірою, а лежали рівно й плавко — і ціле її тіло аж пашіло силою.

Та хоч вона й легко, здавалося, висіла з човна, а проте обличчя їй порожевіло, і серце колотилося швидше, ніж звичайно. А коли підійшла до хатини — щоки її стали густо-червоні, — певно, через хвилювання та цікавість.

— Дивіться, глядіть! — показував П'єр на численні друзки коло стосу дров. — Ще свіжі... два-три дні, не більш.

Місіс Сейтер кивнула головою. Вона спробувала зазирнути до віконця, та його було затягнуто нажированим папером, — світле крізь нього проходило, але роздивитись бодай що годі було. По цій невдачі пішла вона кругом дому до дверей і вже була до половини підняла клямку, але чогось передумала і впустила її назад. Тоді раптом стала на одне коліно й поцілувала грубо обтесаний поріг. П'єр Фонтен, може, те й бачив, однак і взнаки не дав, і ніхто згодом об тім не довідався. Але наступної хвилі один з човнярів, що спокійно запалював собі люльку, раптом здригнувся від несподівано гострого голосу старшого.

— Гей ти, Легуаре! Постелив би там м'якіше, чи що! — наказував П'єр. — Шкури поклади та укривал побільше! Тьху, пропади ти пропадом!

Однак небавом кубелечко те поруйнували й умостили м'яко шкури та укривала на високому березі, де вигідно розташувалася місіс Сейтер. Лежачи на боці, вона милувалася на весняну повідь широкого Юкону.

Небо понад горами, ген по той бік річки, тьмарилося димами невидимих лісових пожеж, і післяполуденне сонце тьмяно прозирало крізь цю завісу, примхливо бликаючи по землі чудовими тіннями. І на цілу місцевість, аж за обрій, на ялиною порослі острови, на темну воду, на покарбовані кригою гірські пасма — неначебто лягла печать незайманої пустки. Ані сліду людського по цілій пустелі; ані згук не зрушить тиші. Земля неначе схоронилася під нереальністю незнаного, оповита задумливою таїною безміру.

Може, саме це й знервувало місіс Сейтер: ніяк-бо не могла всидіти на місці, все вдивлялася то в один, то в другий бік річки, — то зустріть води, то за водою, — чи то раптом утуплювалася очима у мрячні береги або в напівсховані гирла розток. Щось за годину човнярів було послано на берег напнути намети до ночівлі, а П'єр залишився із своєю панею пильнувати.

— Аж ондечки й він, — прошепотів П'єр по тривалій мовчанці, пильно вдивляючися вгору проти води на самісінький край їхнього острівця.

Там за течією пливло каное, виблискуючи пообіруч веслами. Коло стерна манячіла чоловіча постать, а на носі жіноча; веслуючи, вони ритмічно згиналися та розгинались. Місіс Сейтер спочатку не звернула ніякої уваги на жінку, аж поки каное наблизилося й чарівна краса

веслярки ввібрала в себе її погляд. Облипла блузка з лосячої шкіри, фантастично оздоблена барвистим бісером, граціозно окреслювала округлі лінії тіла веслярчиного, а мальовниче запнута шовкова хустка веселого кольору почасти прикривала їй буйне синьо-чорне волосся. Але саме її обличчя, немов злите з бронзи, прикувало до себе мимовільний погляд місіс Сейтер. Трохи зизуваті, пронизуваті, чорні та великі очі веслярки дивилися просто себе з-під тонких вигнутих брів. Сухорляві вилиці виразно різьбилися їй на виду, а щоки м'яко спадали до тонкогубого, із притаєною енергією рота. Обличчя те виявляло далеку домішку монгольської крові, що по довгому блуканні все ж повернулася до матірної раси. І це ще більше підкреслював гарний орлиний ніс з тонкими тріпотливими ніздрями — орлина хижість взагалі була притаманна цілій постаті її, а не лишень обличчю. Вона була достоту татарського типу, тільки що ушляхетненого, і плем'я червоношкірих індіан могло пишатися, виплекавши таку своєрідну істоту бодай хоч раз на кільканадцятьоро поколінь.

Замашисто веслуючи, дівчина разом із чоловіком раптом повернула човника проти води і м'яко підвела його до берега. Ще мить — і вона вже стояла на високому березі й, перебираючи руками, тягла за мотуз чверть туші щойно забитого лося. За нею вискочив і чоловік, і вони разом, меткі рухами, витягли каное з води. Ціла згряя собак скиглила навкруг, і коли дівчина нахилилася пожалувати їх, чоловік помітив місіс Сейтер, яка підвелася на рівні ноги. Він глянув мимохіть, протер собі очі, ніби зір його зрадив, і знову глянув.

— Карен, — промовив він просто і, рушивши до неї, простяг руку, — я на мить подумав, що це сон. Я цієї весни осліп був від снігу, і тепер мої очі раз у раз витівають мені різних штук.

Місіс Сейтер аж пашіла вся, і серце їй стискалося до болю; вона всього сподівалася, — крім цієї байдужно простягнутої руки. Але вона тактовно погамувала себе й у відповідь сердечно потисла йому руку.

— Розумієте, Дейве, я не раз вирішувала приїхати до вас, і безперечно здійснила б свій замір, та тільки... тільки...

— Та тільки я до вас не писав.

Девід Пейн засміявся і провів очима молоду індіанку, що саме зайшла до хатини.

— О, я розумію, Дейве... Бувши на вашому місці, я, мабуть, учинила б так само. Але приїхала — ось я...

— Ну, то проходите ж далі, ходіть-но до хатини та попоїйте чого з дороги, — запросив він радо, пропустивши повз вуха чи не звернувши уваги на жіночий заклик, що бринів їй у голосі. — І ви, певно, здорожилися. Ви куди мандруєте? Проти води? Виходить, ви зимували в Доусоні чи припливли з останньою кригою? Це ваш табір?

Він кинув погляд на провідників, що збилися круг багаття на відкритому місці, і відхилив рукою двері, запрошуючи її ввійти.

— Я приїхав сюди кригою по річці з Серкл-Сіті ще тої зими, — провадив він далі, — і оселився тут тимчасово. Маю інтерес на потічку Гендерсона, а якщо не поталанить, то восени поспитаю щастя на Стюарті.

— Ви не дуже змінилися, правда? — запитала вона, намагаючись перевести розмову на більш інтимний ґрунт.

— Може, трішки схуд, проте убрався в силу. Як на вашу думку?

Вона тільки знизала плечима й поглянула крізь тьмяне світло на дівчину-індіянку, яка розпалила вогнище й підсмажувала великі кусні лосячого м'яса, перемішаного з тоненькими кавалками бекону.

— А в Доусоні ви зупинялися надовго?

Він стругав нагрубо топорище з березового бруса й запитав, не підвівши навіть голови.

— О, лише на кілька день, — відповіла вона, пильно слідкуючи за дівчиною очима і ледве розчувши запитання. — Про що ви спитали? Про Доусон?.. Майже місяць, і рада була, що виїхала звідтам. Чоловіки тут на півночі не криються з почуттями і настирливість їхня часом аж набридає.

— Таж так і мусить бути, коли до самої землі допадешся. Людина полишає умовності вдома разом із пружинним ліжком. Але ж ви слухний час вибрали для від'їзду. Ви покинете країну ще до сезону комарів і лишень за браком досвіду не зможете оцінити, яке то для вас щастя.

— Мабуть, що так. Але розкажіть мені про себе, про своє життя. Хто ваші сусіди? Та чи маєте ви яких взагалі?

Розпитуючись, вона весь час стежила за дівчиною, котра, насипавши трохи зернят кави в торбину з-під борошна, товкла її на припічку. З твердістю та спритністю, які доводили, що нерви її такі ж первісні, як і цей спосіб роботи, дівчина розтирала кавові зернятка

важким уламком кварцу. Девід Пейн помітив погляд своєї гості, і по губах йому перебігла тінь осмішки.

— А чого — було й кілька сусідів, — відказав він. — Міссурійські хлопці та двійко корнуельців, але вони подалися до Ельдорадо — піднайняли там за саму їжу.

Місіс Сейтер кинула значущий погляд на дівчину.

— І, мабуть, навколо індіан чимало?

— Давно вже всі до одного вибралися звідси до Доусона. Жодного тубільця немає у цілій краї, за винятком Вінепай, та й вона родом з плем'я коюкук — це миль із тисячу річкою наниз.

Місіс Сейтер аж дух перехопило; і хоч усмішка так і лишилась їй на губах, а проте чоловікове обличчя відлинуло від неї десь далеко-далеко, а перед очима, немов п'яне, завирувало колоддя тої халупчини. Аж тут її запросили сісти до столу і тільки при їжі відчуття часу та простору знову повернулося до неї. Говорила вона сама мало, та й то здебільшого про свої враження з мандрівки та про погоду, тимчасом як чоловік удався в нескінченні розумування про різницю між мілкими літніми копальцями Пониззя і глибокими зимовими копальцями Горішньої Країни.

— Вам не цікаво знати, задля чого приїхала я сюди на Північ? — спитала вона. — А втім, ви запевне знаєте.

Вони підвелися з-за столу, і Девід Пейн ізнову взявся за топориче.

— Мого листа ви одержали?

— З останніх? Ні, здається, що ні. Він, мабуть, ще мандрує понад Березовим ручаєм чи, може, лежить у хатині якого торговця на Долішній річці. З поштою тут чистий сором, та й годі. Ні порядку, ні системи, ані...

— Але ж не будьте такий дерев'яний, Дейве! Допоможіть мені! — заговорила вона гострим та наказовим тоном, що лишився в неї ще з минулого. — Чому ви не розпитуєте мене про мене? Про тих, що ми їх знавали колись давно? Невже вас ніщо на світі не цікавить? Ви знаєте, що чоловік мій помер?

— Справді? Який жаль. Коли ж...

— Девіде!

Вона мало не розплакалася з досади, але ці докори, що забриніли у неї в голосі, принесли їй полегкість.

— Ви відбирали бодай які не які листи від мене? Либонь, кілька їх все ж дійшло до вас, хоч ви так і не спромоглися на відповідь.

— Ну, останнього, де, очевидячки, сповіщалося про смерть вашого чоловіка, я не дістав, та й більшість їх певне десь погубилася; але декілька я таки отримав. Я... гм... читав їх уголос Вінепай, щоб застерегти її... себто, розумієте, щоб вона тямилася, які лихі її білі сестри... І... гм... на мою думку, це пішло їй на користь. Як ви гадаєте, га?

Але Карен про ту шпильку було байдуже — вона провадила своє.

— В останньому листі, що ви його не відібрали, я повідомляла вас — ви вже здогадалися — про смерть полковника Сейтера. Це було рік тому. Я писала також, що як ви не зберетеся до мене, то я приїду сюди до вас. І ось я тут, — я обіцяла багато разів і врешті приїхала.

— Я щось не пригадую тих обіцянок.

— А в попередніх листах?

— Так, ви обіцяли, але я тої обіцянки не допоминався і на листи не відповів, тож справу не було ні в який спосіб залагоджено. Таким чином, я не знаю жодної такої обіцянки. Проте я добре пам'ятаю іншу обіцянку, що ви її теж, мабуть, не забули. Це було дуже давно.

Він упустив топориче долі й підвів голову.

— І хоча це й було дуже-дуже давно, я виразно все те собі пригадую: і день, і час — усе до ця-ти. Ми з вами були в трояндовому садку: ви та я... в трояндовому садку вашої матері. Все довкола брунькувало та квітло, і в крові нам грала весняна живиця. І я пригорнув вас до себе... то було вперше... і міцно-міцно поцілував вас в уста. Ви цього не пригадуєте?

— Не розворушуйте цього, Дейве, не треба! Я пам'ятаю кожную подробицю, — мені соромно! Як часто я плакала! Коли б ви тільки знали, як я караюсь...

— І тоді ви мені пообіцяли... та й тисячу разів нагадували ви свою обіцянку за тих солодких днів, що настали потім. І обіцянкою дихав кожен погляд ваших очей, кожен дотик вашої руки, кожен звук, що його зронювали ваші вуста. А згодом — як би його сказати?.. — з'явився якийсь мужчина. Він був старий, такий старий, що здавався б і на вашого батька... і вродою не гарний, але ж людина на позір порядна. Він не чинив нічого недозволеного, жив добродібно, як закон велить, був вельми шанований. А поза тим, і то найголовніше, він

володів кількома злиденними копальнями — мав їх щось із два десятки; та то пусте. Було в нього ще й декілька миль землі, брався він і до комерції, стриг купони. Він...

— Але ж були інші причини, — перебила вона йому мову. — Я ж бо вам казала. Під тиском... кепсько з грішми... нестатки... батьки... скрута. Ви ж розуміли тоді, яке безвихідне було становище. Я нічого не могла вдіяти — не було ради. Це не залежало від моєї волі. Вони віддали мене на жертву, чи то я сама віддала себе, — розумійте, як хочете. Але ж, Боженьку милий! Дейве, я змушена була вам відмовити! Ви не були справедливі до мене. Подумайте самі, як я мордувалася!

— Це не залежало від вашої волі? Під тиском? Не було такої сили під небом, яка присилувала б вас спати з тим чи іншим мужчиною.

— Але ж думкою я була завжди з вами! — мовила вона, захищаючись.

— Я ніяк не міг звикнути до вашого виміру кохання. Та й досі ще не звик. Я не розумію!

— Але ж зараз! Зараз!

— Ми розмовляли про мужчину, що ви з ним вирішили одружитися. Що ж він був за один? Чим він причарував вашу душу? Які мав чесноти? Щоправда, він був багатий, — багатий на всю губу. Розумівся на комерційних справах. Добре вмів лічити відсотки. Мав обмежений розум, але досконало знався на підлотах та підступах, що за їх допомогою перетягав до власної кишені гроші — то одного, то другого і ще бозна-якого чоловіка. А закон тим часом усміхався. І чого не засуджував закон, — схвалювала й етика християнська. З громадського погляду він був людина непогана. Але з вашого погляду, Карен, з мого, з нашого погляду там, у трояндовому садку, хто він був?

— Не забувайте — він помер.

— Це нічого не змінює. Хто він був? Велике, грубе, прозаїчне створіння, глухе до пісні, сліпе до краси, мертве до всього духовного. Він був опасистий з лінощів, мав обвислі щоки, а гладючий живіт свідчив за його ненадність...

— Але ж він помер! А ми живі сьогодні! Зараз! Чуєте? Нехай я була зрадлива, як ви кажете. Я згрішила. Добре. Чи ж не повинні й ви так само сказати про себе — рессаві^[49]? Я зламала свої обіцянки, а ви — ні? Ви ж казали в трояндовому садку, що ваше кохання безкрає, щось такого принаймні. Де ж воно поділося?

— Отут! І зараз! — вигукнув він, пристрасно б'ючи себе в груди кулаком. — І завжди було.

— І ваше кохання було незмірне; не було за нього більшого на світі, — провадила вона далі, — принаймні щось такого казали ви в трояндовому садку. Так невже ж воно не досить велике, не досить милостиве, щоб простити тій, що коло ніг ваших обливається сльозами?

Чоловік завагався. Він розтулив рота; але слова завмерли йому на губах. Вона примушувала його розкрити своє серце й висловити те, в чому він і сам собі не признавався. Осяяна пристрасною, жінка стояла перед ним в усій своїй красі, ваблячи до себе і відживлюючи давні спогади палкішого життя. Щоб не дивитись на неї, він відвернувся, але вона обійшла круг нього й знову стала перед ним.

— Гляньте на мене, Дейве! Адже я та ж сама, що й давніше була. І ви той же самий, коли б схотіли глянути на себе. Ми не змінилися обоє.

Її рука лежала йому на плечі, а він своєю уже рв'яно напівобняв Карен, коли це нагло черкнув сірник і він отямився. Вінепай, байдужа до того, що діється, засвічувала гніт у брудній лампі. Індіянка з'явилася, щоб розігнати темряву, і вогонь, спалахнувши, освітив її бронзову красу аж до щирого золота.

— Ви ж бачите, що це неможливо, — зітхнув він, лагідно відсторонюючи від себе біляву жінку. — Це неможливо, — промовив він іще раз. — Це неможливо.

— Я вже не дівчинка, Дейве, з дівчачими ілюзіями, — сказала вона ніжно, проте не зважаючи на наблизитись. — Вона вам жінка, я це розумію. Мужчини є мужчини. І в цій країні це звичайнісінька річ. Це мене не вразило. Я здогадалася з першої ж хвилини... Але... ет!.. це ж тільки тубільний шлюб... адже це шлюб не справжній?

— Ми собі такими речами голови не морочимо на Алясці, — промовив він не зовсім певно.

— Я знаю, але...

— Ну, так, це тільки тубільний шлюб... і нічого більше.

— А дітей немає?

— Нема.

— І ще...

— Ні-ні; нічого — але однаково — це неможливо.

— Але ж ні.

Вона знову стояла поруч нього, і рука її легко, пестливо доторкалася його засмаглої руки.

— Я надто добре знаю звичаї цієї країни. Мужчини чинять тут таке день крізь день. Відірвані від широкого світу, вони не мають бажання залишатися тут назавжди; вони через Компанію Тихоокеанського узбережжя виписують дівчині харчів на цілий рік, додають ще їй трохи готових грошей — і вона тим задоволена. І до кінця річного терміну мужчина...

Вона знизала плечима.

— Отак само можна й з цією дівчиною зробити. Ми дамо їй ордера до компанії, але не на один рік, а на ціле життя. Хто була вона, коли ви знайшли її? Неотесана дикунка, що влітку живилася рибою, а взимку — лосячим м'ясом; переїдалася в кращі часи, голодувала у гірші. І якби не ви, така вона залишилася б і надалі. Ви приїхали — і вона стала щаслива; а якщо, їдучи звідси, ви забезпечите її всім, — вона буде ще щасливіша.

— Ні, ні! — запротестував він. — Це несправедливо.

— Ну ж бо, Дейве, гляньте правді в вічі. Зрозумійте — вона вам не рівня. Вона ж зовсім чужої раси. Вона з діда-прадіда тутешня, паросток цієї землі, і така цій землі споріднена, що несла її й відірвати. Дикункою народилася, дикункою й помре. Але ж ми — ви та я — панівна, розвинена раса, ми сіль землі, а через те й господарі! Ми створені одне для одного. Найвищий — поклик крові, а кров у нас одна. Розум і чуття це диктують. Сам ваш інстинкт цього вимага. Ви не можете з цим не погодитись. Ви не можете скинутися предківських поколінь. Ваші предки існували протягом тисячі століть, і навіть ста тисяч століть, і рід ваш не повинен вигинути тут. Цього не можна допустити. Ваші предки цього не дозволять. Інстинкт сильніший за волю. Раса могутніша за вас. Ну ж бо, Дейве, їдьмо! Ми ще молоді, й нас вабить життя. Рушаймо звідси!

Вінепай, що саме виходила з хатини погодувати собаки, привернула до себе Пейнів погляд — і він знову кілька разів на знак заперечення похитав головою. Але жінчина рука вже обвила його за шию, й щока її притулилася йому до щоки. Образ суворого життя опанував його уяву: марна боротьба з безжальною природою, жахливі роки холоду й голоду, огидне первісне існування, болісна пустка, якої не могло

заповнити тваринне животіння. А тут поруч нього така принада, що нашіптує йому про ясніші, тепліші країни, про музику, світло та втіхи, — принада, що знову кличе до життя давні часи. Усе це промайнуло йому в підсвідомості. Перед ним миготіли обличчя; з пам'яті раптово виринули уламки призабутих подій, веселих годин; забриніли мелодії пісень, трелі сміху...

— Рушаймо, Дейве, рушаймо! Я всього припасла на двох. Так любо стелеться нам шлях! — Вона роздивилася довкола себе на вбоге вмеблювання тієї халупчини. — Я всього припасла на двох. Увесь світ коло наших ніг, і всі чисто втіхи — наші. їдьмо, їдьмо!

Вона була в його обіймах і вся тремтіла, а він міцно пригортав її до себе. Він звівся на ноги... Аж раптом до слуху його добулося крізь грубе колоддя стін люте гарчання голодних собак та гостре гойкання Вінепай, що їх розбороняла. Й інша картина навернулася йому на пам'ять. Сутичка в лісі, — одчайдушна сутичка з пискатим ведмедем-грізлі, кульгавим, страшнючим; люте валування собак та гостре гойкання Вінепай, яка нацьковувала їх на звіра; і він сам посеред тої колотнечі, засапаний, знесилений, силкується врятуватися від кривавої смерті; собаки з переламаними хребтами й розпоротими животами виють у безсилах муках та конають на снігу; незайману білоту червонить людська й звірина кров; ведмідь, роз'ятрений, натисливий, причавлює його до землі і душить, душить, щосили... і в самім цім жахливім тиску — Вінепай: має розпатлане її волосся, очі палають, — несамовито роззлющена, вгороджує вона в того ведмедя довгого мисливського ножа — і знов, і знову — безліч разів... Піт зросив Девідові чоло. Він струсонув із себе жінку, що повисла на ньому, і відступив, хитаючись, до стіни. А вона, розуміючи, що настала вирішальна хвилина, але ще не тямлячи, що діється в його душі, відчула раптом, що все, чого вона домоглася, вислизає їй із рук.

— Дейве! Дейве! — заволала вона. — Я вас не віддам! Я вас не віддам! Якщо ви не хочете їхати — ми зостанемося тут. Я зостануся з вами. Ви мені дорожчі за цілий світ. Я буду вам за дружи-нупівнічанку. Я варитиму вам їжу, годуватиму ваші собаки, торуватиму вам дорогу, веслуватиму вкупі з вами. Я можу це робити. Повірте мені, я дужа.

Та й він, — обводячи всю її очима й тримаючи на відстані від себе, — в тому не сумнівався; тільки лице йому посуворішало й

посіріло, і запал погас в очах.

— Я розраховуюся з П'єром і човнярами — хай собі їдуть. Я залишуся тут із вами, однаково — буде священник чи ні, буде пастор чи ні, я піду тепер за вами по всіх усюдах! Дейве, Дейве! Вислухайте мене! Ви кажете, що в минулому я завдала вам прикростей... і це правда... дайте ж мені змогу спокутувати тепер мою провину, викупити мій гріх. Якщо раніш я злегковажила коханням, то хай же я доведу тепер, що знаю йому ціну!

Вона вклякла на долівку й, обхопивши руками його коліна, почала ридати.

— І ви ж любите мене! Ви ж любите мене! Подумайте! Скільки я вистраждала, чекаючи ці довгі роки. Ви не можете цього й уявити!

Він нахилився і підвів її на рівні ноги.

— Слухайте, — наказав він, відчинивши двері і мало не силою виводячи її надвір, — це неможливо. Не тільки про нас двох ідеться. Ви мусите їхати. Бажаю вам щасливої дороги. Коло Шістдесятої Милі вам буде досить скрутно, але ж маєте найкращих веслярів у світі, — отже, все буде гаразд. Чи не скажете ви мені прощай?

Хоч вона й опанувала себе, проте дивилася на нього безнадійно.

— А якби... якби Вінепай... — вона завагалася й замовкла.

Він перейняв невисловлену думку й відповів:

— Так. — А тоді, наче стямившись: — Нічого змінити вже не можна. Це безнадійно. І думати про це годі.

— Поцілуйте мене... — прошепотіла вона, прояснівши на виду. Тоді повернулася й пішла від нього.

— Здіймайте намети, П'єре, — промовила вона до човняра, що єдиний не спав, чекаючи на її поворот. — Нам треба рушати.

При світлі багаття спостережливим оком він помітив якесь горе у виразі її обличчя, але сприйняв цього несподіваного наказу, як найзвичайнісіньку річ у світі.

— Так, мадам, — погодився він. — А куди їхатимемо? На Доусон?

— Ні, — відказала вона досить легко, — проти води. Вгору, до Даї.

А відтак він кинувся до послулих провідників і почав будити їх, штовхаючи ногами, витягаючи їх з-під укривал та підганяючи, щоб мерщій бралися до роботи. Різкий голос його розкочувався по цілому таборі. В одну мить невеличкого намета місіс Сейтер було розібрано,

казанки й миски складено докупи, укривала — позгортувано, і слуги, заточуючись під тягарем, понесли той вантаж до човна. Місіс Сейтер чекала на березі, доки повкладають речі та настелять їй кубельце.

— Спочатку ми рушимо попід берегом до краю острова, — пояснював П'єр, розмотуючи довгу буксирну лінву. — Тоді подамося тією протокою, де вода не така прудка, а далі вже, гадаю, піде легше.

Раптом метке його вухо почуло шурхіт торішньої ще трави і дріботіння ніг — і він повернув у той бік голову. До них наближалася індіанка в кільці наїжачених псів. Місіс Сейтер помітила, що лице дівчини, таке байдуже під час сцени в хатині, тепер ожило й пашіло гнівом.

— Що ви заподіяли моєму чоловікові? — гостро спиталася вона в місіс Сейтер. — Він лежить увесь час на лаві, наче недужий. Я питаю: «Що тобі сталося, Дейве? Ти хворий?» «А він і слова не зронить. А тоді, помовчавши, каже: «Іди собі, добра дівчино Вінепай. Мені згодом покращає». Що ви заподіяли моєму чоловікові, га? Я думаю — ви лиха жінка.

Місіс Сейтер цікаво подивилася на дикунку, що ціле життя мала прожити з цим чоловіком, тимчасом як вона, місіс Сейтер, мусить зникнути самотня у темряві ночі.

— Я думаю — ви лиха жінка, — повільно натискуючи на слова, промовила ще раз Вінепай, як звичайно роблять люди, коли розмовляють чужою мовою. — Я думаю — вам краще поїхати звідси й ніколи сюди не вертати. Га? Як ви думаєте? Я маю одного чоловіка. Я — індіанська дівчина. Ви — 'мериканська жінка. Ви гарні на вроду. Ви собі знайдете досить чоловіків. Ваші очі блакитні, як небо. Ваша шкіра така біла, така ніжна.

Вінепай просто доторкнулася брунатним пальцем до ніжних щік білявої жінки. І слід віддати належне Карен Сейтер: вона навіть не здригнулася. П'єр подумав і ступив був наперед; але вона відсторонила його, хоч у серці їй і ворухнулася до нього вдячність.

— Все гаразд, П'єре, — мовила вона. — Будь ласка, залишіть нас.

Він шанобливо відійшов, щоб не чути розмови, і, стоячи подаль, щось бубонів сам до себе та міряв на око відстань, якщо треба буде стрибнути.

— Біла, ніжна, як у дитини!

Вінепай ще доторкнулася до другої щоки й відвела руку.

— Незабаром прилетять комарі. Геть усю шкіру покусують; і вона набрякне, о, дуже-дуже; і болітиме, о, як тяжко! Сила-силенна комарів; сила-силенна укусів. Я думаю — вам ліпше їхати звідси, поки комарі ще не прилетіли. Отак — вона показала рукою на річку, за водою, — ви допливете до Сент-Майкла, а так, — показуючи проти води, — до Даї. Краще — пливіть до Даї. Прощайте!

І тут місіс Сейтер вчинила таке, що П'єр із того аж дивом здивувався. Вона пригорнула до себе індіанку, поцілувала її, а сама зайшлася плачем.

— Шануй його! — скрикнула вона. — Шануй його!

По тому вона збігла берегом униз, кинула через плече «Прощай!» і стрибнула в човен. П'єр ускочив за нею й відчалив. Він налагодив стерно й подав знак. Легуар заспівав старовинної французької пісні; люди, мов низка привидів при тьмяному світлі зірок, нахилилися над буксирною линвою. Стернове весло розкраяло чорний потік, і човен помчав у ніч.

НЕЗАБУТНЄ

асливець Ла-Перль біг глибоким снігом, схлипуючи, щохвилини заточуючись, плачучи й кленучи свою долю, Аляску, Ном, картярство й того, кому він оце загородив у серце ножа.

Гаряча кров уже застигла в нього на руках, а в очах і досі стояла страшна сцена: людина, що схопилася за ріг столу й помалу зсовується на долівку... розкидані гроші, карти... жах, що на мить опав усіх... круп'є, що урвали на півслові мову... завмерлий брязкіт гральних марок по столах... злякані обличчя... безмежно довга хвиля мовчанки, а тоді страшне ревище, що жадало крові та помсти; воно гналося за ним і підняло на ноги все місто.

— Ціле пекло з цепу зірвалося! — злісно муркнув він сам до себе й пірнув кудись у найчорнішу пітьму, простуючи до берега.

Скрізь по місту посвітилися огні, порозчинялися двері. З наметів, хиж і танцювальних зал жадоба помсти викинула на вулицю велику силу людей, що погналися за злочинцем. Галас людський і собаче виття шарпали йому нерви й підганяли ходу. І він чимдуж мчав далі та далі...

Помалу гомін позаду слабшав: одні припинили гонитву й тільки лаялися, а інші бігли вже наосліп.

Лиш одна тінь переслідувала його невідступно. Він приглядався цій тіні, інколи озираючись: вона то невиразно чорніла на тлі чистого поля, встеленого снігом, то зникала в затінку якої хатини або перекинутого на березі човна.

Щасливець Ла-Перль вилаявся безсило, жалібно, як жінка, в голосі його забриніли сльози, і він пірнув ще глибше поміж безладні купи льоду, намети й покопані ями. Він часто набігав на розкидані скрізь котвичні ланцюги та купи сміття, падав через напнуте мотуззя, натикався на якогось біса понабивані кілки; знов і знов перепинався

через нагнане течією, в божевільному безладі розкидане й примерзле дерево. Часом, коли йому здавалося, що гонитви за ним уже нема, він ставав відпочити, бо голова йому йшла обертом, серце скажено колотилося, і гостра задуха підступала під саме горло. Але відразу ж помічав, що десь із півми, не знати як і звідки, виринала та сама невідступна тінь, і знову наосліп, без пам'яті, він гнався геть.

Раптом блискавична думка шугнула йому в голову і пройняла холодним забобонним страхом. Як заповзятий картяр, він добачив у тіні якийсь поганий знак. Мовчазна, нещадна й неблаганна, вона здавалася йому втіленням його власної недолі, що стає над головою саме тоді, як скінчилася гра і треба платити готовими грішми, вигране й програне зваживши. Щасливець Ла-Перль твердо вірив, що іноді в людини настають хвилини прояснення, коли мозок здійснюється за межі часу й простору, вільно ширяючи у вічності, читає прийдешнє своє з відкритої книги долі. Він був певний, що саме така хвилина прийшла тепер до нього, і тому, коли завернув від берега й помчав через моховище, засипане снігом, то вже не боявся, що невідступна тінь наблизилася й стала виразніша. Пригнічений безпорадністю своєю, він спинився посеред снігового поля й круто обернувся. Права його рука висмикнулася з рукавиці, і в блідому сяйві зірок блиснув зведений револьвер.

— Не стріляйте! Я без зброї.

Тінь стала ще чіткіша, набрала тілесних форм. На згук людського голосу Щасливцеві Ла-Перлю затремтіли коліна, і з раптової полегшії йому аж зробилося млосно.

Можливо, що події склалися б зовсім інакше, якби Ері Брем мав при собі зброю тієї ночі, коли сидів у «Ельдорадо» й бачив, як сталося вбивство. Та ж таки причина змусила потім Ері вирушити в мандрівку Довгим Шляхом у товаристві цієї непевної людини. Але хоч як там воно склалося потім, а тепер він знову гукнув:

— Не стріляйте! Бачите, що я не маю зброї.

— То якого ж чорта ви женетеся? — спитав картяр, опускаючи револьвера.

Ері Брем знизав плечима.

— Це не таке вже й пильне питання. Я хочу, щоб ви пішли зі мною.

— Куди?

— До моєї хатини край табору.

Щасливець Ла-Перль і гадки не мав іти; він почав присягатися всіма богами, що Ері Брем збожеволів.

— Хто ви такий? — закінчив він. — Гадаєте, що я дурень і на вашу примху стромлю голову в зашморг?

— Мене звати Ері Брем, — просто відказав той. — Хатина моя недалеко, на околиці. Я не знаю, хто ви, але на власні очі бачив, як ви життя відняли в людини. У вас на руках ще досі його кров. І на вас, наче на другого Каїна, звелася рука всього роду людського, і нема вам притулку. А що в мене є хатина...

— Цитьте, коли вам життя не набридло! — перебив його Щасливець Ла-Перль. — А то щоб було до пари, я зроблю з вас другого Авеля! Що мені з вашої хатини? Адже тисяча людей женеться за мною слідом, нишпорить і гасає скрізь і всюди. Я хочу втекти звідси, якнайдалі втекти! Кляті свині! Аж кортить повернутися й черкнути ножом ще декого. Раз та гаразд! Одна добра різанина, і кінець усій цій паскудній справі! Життя така препогана гра, що хай йому чорт! Як воно мені остогидло!

Він замовк, вжахнувшись тяжкої своєї самотності, і Ері Брем постановив використати цю хвилину. Він ніколи не був меткий на слово, і за свій вік ще не виголошував довшої промови, ніж оце тепер, хіба лиш один ще раз, згодом і в іншому місці.

— Саме тому я вам і сказав за свою хатину. Я можу там вас так сховати, що ніхто не знайде, а харчу в мене доволі є. А то ви не виберетеся звідси. Собак у вас нема та й взагалі нічого потрібного нема. Море замерзло, найближчий форт — Сент-Майкл, і поголошка про ваш злочин дійде туди швидше за вас. Так само й через перевал до Анвіка. На порятунок надії нема. Тому перечекайте в мене, аж поки ця колотнеча вщухне. Люди за який місяць, чи й менше, забудуть про вашу пригоду. Будуть лаштуватися назад до Йорку та й інші справи матимуть. Ви вшиєтесь їм з-під самого носа і зможете спокійно мандрувати, а вони, певні будьте, цього й не помітять... Я маю свій власний погляд на справедливість. Вискочивши з «Ельдорадо», я побіг за вами слідом зовсім не того, щоб віддати вас до рук ворогам вашим. Мій власний погляд не має нічого спільного з поглядами тих людей.

Він замовк, побачивши, що вбивця вийняв з кишені молитовника. В мерехтливому жовтому світлі північного сяйва, що розлилося на небосхилі, Щасливець Ла-Перль змусив Ері Брема скинути шапку та

рукавиці і, поклавши руки на святу книгу, заприсягтися, що він каже правду. Ту присягу Ері Брем не мав наміру зламати й, справді, не зламав ніколи.

Біля дверей Бремової хатини картяр був завагався на мить, безмірно дивуючись на чудну людину, що надумалася його рятувати. Він і досі все мав сумнів, але врешті таки переступив поріг.

При свічці він помітив, що хатина була доволі вигідна й що нікого стороннього там нема. Поки господар варив каву, він швидко скрутив цигарку. В теплі тіло його розпружилось, і він, удаючи безпечного, розсівся на лаві й став придивлятися та вивчати крізь кучеряві завої цигаркового диму обличчя Бремове. Обличчя те свідчило, що Брем людина мужня, стримана і не розмінюється на дрібниці. Зморшки бігли глибокими борознами, аж скидалися на рубці. В суворих його рисах не було й знаку ні гумору, ні м'якосердя. З-під густих кущуватих брів визирали сірі холодні очі. Під випнутими вилицями щоки позападали. Щелепи й підборіддя свідчили про непохитну вдачу, невисоке чоло — про серце тверде, а як коли, то й нещадне. Усе було суворе — ніс, губи, голос, рисочки коло рота. Людина з таким обличчям живе лиш своїм самотнім побутом і мало коли шукає поради в людей. Ночами вона зазнає великої боротьби з думками своїми, а на ранок устає, міцно стуливши губи, і ніхто не може вгадати тих думок і тієї боротьби. Ері Брем був людина обмежена, але глибока, і розгонистий та підвіяний Щасливець ніяк не міг собі з'ясувати, що він за один. Ну, нехай би співав, коли йому весело, чи зітхав, як сумно. А так ані тобі жодної спроможності прочитати ці загадкові риси, і несила було зміряти під ними заховану душу.

— А допоможіть-но мені, чоловіче, як вас там! — коли вони підживилися, наказав Ері. — Треба все опорядити на той випадок, як хто сюди нагодиться.

Щасливець муркнув своє ім'я і заходився вправно допомагати Бремові. Під стіною, в куток головами, містилася Бремова лежанка. То була нехитра споруда з нетесаних колод, устелена мохом. Кінці колод у ногах випиналися нерівним рядом. Ближче від стіни Ері відкотив мох і вийняв три колоди. Потім відпиляв їх трохи і знову поскладав так, що той нерівний ряд у ногах зостався, як і був.

Щасливець приніс із комори кілька лантухів борошна й поклав їх на підлогу під відпиляними колодами. Ті лантухи Ері застелив двома

довгими корабельними мішками, а зверху понакладав моху та укривал. На них мав лежати Щасливець, укритий з ніг до голови хутрами, і нікому й на гадку не спало б, що там хтось ховається.

Ближчими тижнями в Номі поліція робила кілька трусів, не минаючи жодної хатини чи намету, проте Щасливця ніхто й не потривожив. Правду казати, на Бремову хатину звертали найменше уваги; нікому й на думку не спадало, що саме там міг би ховатися убивця Джона Рендольфа. Під час обшуків Щасливець сидів у своїй схованці, а тільки-но вони минали — тинявся з кутка в куток, грав сам із собою в карти й без ліку палив цигарки. Хоч він мав неспокійну вдачу, любив веселощі, жарти й сміх, одначе швидко звик до свого мовчазного господаря. А розмовляли вони тільки про заходи поліції, про стан доріг, ціни на собак, та й то дуже рідко й кількома словами.

Ла-Перль заходився був опрацьовувати нову систему до картярської гри, — годинами й днями він тільки й робив, що тасував і здавав карти, тасував, здавав, записував різні комбінації в довгі таблиці, тоді знову тасував і здавав. Та, врешті, й ця розвага йому остогидла, і, спершися на стіл, він уявляв собі галасливі картярські притулки в Номі, де було людяно всю ніч, де навперейми працювали круп'є й сторожі, а кулька в рулетці безнастанно крутилась до самого ранку. В такі хвилини йому ще тяжче дошкуляла самота й свідомість, що загинули всі сподіванки його, і він застигав на довгі години, втупивши очі в одне місце. А іноді цілоденна нудота викликала в нього гіркі й жалісні нарікання — мовляв, доля мало всміхалася йому, не зазнав він від неї гаразду.

— Життя — препогана гра! — любив казати він, а тоді скиглив знову своєї: — Мені завше не щастило. Мене заклято ще в сповитку, й оте тавро я всмоктав з молоком материним. Певне, моя мати грала значеними картами, і я народився на доказ того, що вона програла. Та хіба мала вона право дорікати мені за свій програш? Дивитися на мене, як на свою вбиту карту? А вона так дивилася на мене, авжеж... Чом вона не дала мені хоч раз виграти? Чом інші не дали? І якого біса я приблукав до Сіетла? І чому приїхав на палубі до Нома й жив тут, як свиня? І навіщо мені було заходити в «Ельдорадо»? Я йшов собі до Дебелого Піта й заскочив тільки купити сірників. І чому в мене не стало сірників? Чому забаглося мені запалити? От бачите. Всі обставини й дрібниці, мов карта до карти, склалися на мою недолю.

Ставлю торбину золота, якого в мене ніколи не буде, що перше ніж я народився, клята доля так наворожила мені... Ось через те так і вийшло. Через те й трапився на моїй дорозі отой Джон Рендольф, що ні сіло ні впало поставив на карту разом зі мною. Хай йому чорт! Я й радий, що дав йому по заслугі. Але чом йому не заціпило, може, мені хоч єдиний раз пощастило б. Він же добре знав, що я мав виграти. І чом я вчасно не стримався, чому не вдержав своєї руки? Чому? Чому?

І Щасливець Ла-Перль качався по підлозі, яріючи й марно допитуючись долі, чому воно все так склалося.

Під такі напади розпачу Ері Брем звичайно й словом не озивався, тільки його сірі очі блякнули й тупішали, ніби те все його зовсім не цікавило.

Та й те сказати, ці двоє людей не мали просто таки нічого спільного, і Щасливець часто дивом дивувався, чому, власне, Ері порятував його.

Нарешті відсиджуванню настав край. Навіть жадоба справедливої помсти поступається в людей жадобі золота. Вбивство Джона Рендольфа помалу відходило у місцеві спогади. Нема мови, що якби й тепер злочинець з'явився перед очі людські в Номі, громадянство покинуло б на якусь годину лаштуватися в далеку путь задля обов'язку перед справедливістю. Але пошуки Щасливця Ла-Перля вже нікому не здавалися пекучою потребою. Підходили пильніші справи. По руслах та рудих берегах гірських річок водилося золото. І коли море скресне, шукачі, навантажившись лантухами, поїдуть на ті місця, де нечувано дешевою ціною здобувається казкове багатство.

Отже, якось увечері Щасливець Ла-Перль допоміг Ері Бремові запрягти псів, і вони швидко рушили на південь сніговим шляхом. Власне, не так і на південь, бо коло Сент-Майкла вони завернули від морського узбережжя на схід, перейшли гірський кряж і біля Анвіка спустилися до Юкону, опинившись за кількасот миль від його гирла. Тоді забрали на північний схід, перейшли Койокук, Танану, Мінук, звернули на Велике

Коліно коло Форту Юкону, двічі перетяли Полярне коло і рівниною подалися на південь.

То була тяжка путь, і Щасливцеві знов за диво дивне здавалося, чого Ері Брем мандрував із ним. Але той пояснив, що на Орліній річці в нього є заявки, і там тепер провадиться робота. Орлина річка бігла

мало не самим кордоном: за кілька миль від неї, над казармами в форті К'юдагі вже тріпотів англійський прапор. Далі — Доусон, Пеллі, П'ять Пальців, Вітряний Рукав, Оленячий перехід, Ліндермен, Чіл кут і Дая.

Проминувши Орлину річку, вони востаннє отаборилися разом — далі кожний мав іти різно. Повставали вони вдосвіта. На серці в Щасливця було радісно. Надходила весна, дні ставали довші. Він уже йтиме канадською землею. Воля близько, поверталось сонце, і з кожним днем він наближався до справдешнього життя. Знову світ йому здавався безмежним і чарівним, знову надії та мрії забували з молодією силою.

Щасливець Ла-Перль безтурботно висвистував під час сніданку і наспівував веселу пісеньку, поки Ері Брем, не хапаючись, запрягав собак і пакував клунки. Та коли все вже було готове, а Щасливцеві просто-таки жижки грали йти далі, Ері Брем присунув дровиняку й сів біля вогню.

— Чи чули ви коли-небудь про Стежку Здохлого Коня?

Він задумливо глянув угору. Щасливець похитав головою, сердитий на несподівану затримку.

— Бувають іноді такі зустрічі і за таких обставин, що їх ніколи не забути, — провадив Ері спроквола й дуже тихо. — От і мені довелося зустріти колись за таких надзвичайних обставин одну людину на Стежці Здохлого Коня. Року дев'яносто сьомого ті, що йшли через Сніговий перевал, натерпілися лиха — недарма це місце так прозивається. Коні валилися там просто-таки як комашня від морозу, і всю дорогу від Скагвея до Бенету лежали цілі купи конячого трупу. Коні здихали в Скелястих горах, труїлися на Кряжі й гинули з голоду на Озерах. Вони збивалися з стежки, від якої була сама тільки назва, провалювалися, потопали в річках під тяжким вантажем, розбивалися об скелі, підсікалися на камінні й падали, скручуючи собі в'язи. Бувало часто, що вони з головою потопали в драговині, захлинаючись пливким болотом, або розпорювали собі животи об перегнілі колоди з колишнього мостовиння. Люди заганяли коней на смерть, а як ті здихали, верталися до моря й купували інших. Декотрі то навіть не добивали нещасних коней, а зривали з них сідла та підкови й кидали їх напризволяще. Людям, що пройшли Стежкою Здохлого Коня й не загинули, скам'яніли серця. Вони озвіріли й запеклися.

І саме там здивав я чоловіка, що мав серце й терпіння Христове. То була порядна й чесна людина. Якщо валка ставала полуднувати, він, не гаючись, знімав вантаж із коней, щоб і вони перепочили. За сто мірок корму коням він платив по п'ятдесят доларів чи й більше. Свої укривала він часто підмощував під сідла коням, що понатруджували собі горби. Інші ж людяні виїдали сідлами коням глибокі рани. Дехто, хоч бачив, що коням повідпадали підкови, не робив собі з того ніякого клопоту й так заганяв худобу, аж копита збивалися на сукровату болячку. Він же витрачав останнього долара на ухналі та підкови. Я знаю це, бо спали ми з ним в одній постелі і їли з одного казанка. Ми стали братами на тому шляху, де інші сквернили образ людський і мерли з блюзнірськими прокльонами на устах. Хоч який він був зморений, а ніколи не лінувався попустити чи там підтягти коневі супоню, і часто йому в очах сльози ставали, бачивши тее страхиття безмірне. На перевалі, де коні, впираючись задніми ногами, дерлися передніми на скелю, немов коти на стіну, їх гинуло найбільше: вся дорога була встелена худобою, що позривалася з стежки. І серед того пекла він вистоював, допомагаючи коням ділом і ласкавим словом, аж уся валка переходила до безпечного місця. Коли ж якийсь кінь таки падав, він затримував валку, поки не давав коневі порятунку. І ніхто під такі хвилини не смів йому суперечити чи на перешкоді ставати.

Наприкінці нашої мандрівки один чоловік, що за перехід вигубив аж п'ятдесятеро коней, хотів був покупити наших, але ми лиш презирнулися, тоді глянули на своїх коників гірської породи зі східного Орегону. Давав він п'ять тисяч доларів, і був нам великий скрут на гроші, але згадали ми отруйну пашу на Кряжі, переході через Скелясті гори; отже, побратим мій, слова не промовивши, поділив табун на двоє: на його коні й мої. А тоді глянув на мене, й ми зрозуміли один одного. Я погнав його коні в один бік, а він мої в другий. І взяли ми рушниці й перестріляли їх геть усіх, під люту лайку того чоловіка, що позаганяв п'ятдесятеро коней. І той чоловік, що став мені за брата на Стежці Здохлого Коня...

— І той чоловік був Джон Рендольф, — перехопив його Щасливець і криво посміхнувся.

Ері кивнув головою й промовив:

— Дуже радий, що ви мене зрозуміли.

— Я готовий! — мовив Щасливець Ла-Перль, і обличчя йому знову затьмарилося. — Робіть уже, що треба, тільки скоріш!

Ері Брем підвівся.

— Усе своє життя я вірив у Бога. І вірю, що він справедливий. Вірю, що й тепер він нас бачить і зважає, на кого має впасти жереб. Вірю, що він хоче виконати свою долю моєю правицею. І віра моя така велика, що я хочу дати однакові нам обом умови — нехай же він сам чинить суд свій і право.

На слова ці серце Щасливцеві стрепенулося з радощів. Він нічого не знав про Бремового бога, але вірив у свою долю, що почала була йому знову всміхатися з тої самої ночі, як він тікав берегом по снігу.

— Але в нас один тільки револьвер! — сказав він.

— Будемо стріляти по черзі, — відповів Ері й, вийнявши барабана з Щасливецьового револьвера, став його уважно оглядати.

— А картами давайте вирішимо, кому першому стріляти! Зіграємо один раз.

Ері Брем кивнув головою.

Щасливцеві аж потеплішало на душі від того, що ось випадає знову взяти до рук карти. Він поліз у кишеню й добув колоду. Ну, тепер нема сумніву, що йому поталанить. Коли Щасливець знімав карту, щоб вирішити, кому здавати, то думав, що сонце знову осяяло його, і аж затремтів з радощів, побачивши, що здавати йому. Ері показав винового валета. Вони почали грати. В Ері не було козирів, а Щасливець мав туза й двійку. Життя всміхалося йому, коли Ері став відмірювати п'ятдесят кроків.

— Якщо буде воля Божа і ви мене вб'єте, то собаки і весь припас належить вам. У кишені знайдете готову запродажню, — мовив Ері і, розправивши плечі, обернувся обличчям просто націленого револьвера.

Щасливець прогнав з-перед очей мару — заллятий яскравим сьайвом океан — і націлився. Він не поспішав. Двічі опускав руку з револьвером, бо весняний вітер ворушив сосни. За третім разом він став на одне коліно, обіруч міцно затиснув револьвера й стрельнув. Ері крутнувся на місці, махнув руками, захитався на мить і повалився на сніг. Але Щасливцеві стало ясно, що він втрапив не зовсім гаразд, а то Ері не крутився б.

Коли Ері на превелику силу підвівся й, стоячи навколішки, сказав дати йому револьвера, Щасливець хотів був ще раз стрільнути. Але відразу кинув цю думку. Досі йому щастило, і він боявся, що доля знову його покарає, коли він почне шахрувати. Ні, він гратиме чесно. До того ж Ері поранений тяжко й не годен міцно тримати важкого кольта.

— Ну, то де ж тепер ваш бог? — глузуючи, спитався Щасливець, даючи пораненому зброю.

Ері відповів:

— Бог не проказав ще свого останнього слова! Будьте ж готові вислухати його!

Щасливець обернув до нього обличчя, але стояв боком, щоб менше було куди ціляти. Ері, ніби сп'янілий, очікував, поки вітер перейметься на хвилину. Револьвер був справді дуже важкий, і він боявся, що не втримає його, як і сподівався Ла-Перль. Проте він міцно затис його в піднятій руці. Потім почав помалу опускати руку наперед. Коли перед оком з'явився лівий бік ворогових грудей, він потис на гачок.

Щасливець Ла-Перль не крутився на місці, але враз веселий Сан-Франциско потьмарився та згас йому в очах. А коли заллятий сонячним світлом сніг швидко потемнів під ногами, картяр востаннє ледь чутно прокляв свою зрадливу долю.

З РУБЦЕМ НА ЩОЦІ

се своє життя Джекоб Кент був над усяку міру скупий. За довгий час та хвороба розвинула в ньому недовір'я до людей і так викривила розум та вдачу, що з ним неприємно було мати щось до діла. Крім того, був він ледачий на глузд, та ще й сновида. Раніше, чи не з самої колиски, він був ткачем, аж золота Клондайкова пропасниця струїла йому кров і відірвала від верстата.

Хатина Кентова стояла саме на півдороги між постом Шістдесята Миля й річкою Стюарт, а люди, що звичайно пробивалися тим шляхом на Доусон, порівнювали його до барона-грабіжника, який засів у фортеці та й править подорожчизну з усіх за переходи його поганими дорогами. А оскільки це порівняння вимагало щось там знати з історії, то не такі письменні лицарі здобутку з річки Стюарт описували його простіше, вживаючи головним чином образних і крутих висловів.

До речі сказати, хатина та зовсім і не належала Кентові. Її кілька років тому поставили двоє золотошукавців, купивши дерево, що його пригнано сюди плавом. Були вони вельми гостинні хлопці, і мандрівці, що не раз ходили цією дорогою, намагалися добутись до хатини, поки западе ніч, уже й після того, як ті її покинули. То було дуже вигідно: не доводилося гаяти ні часу, ні праці на власний табір. Навіть повівся неписаний закон, що кожний мандрівець залишав чималу в'язку дров для того, кому доведеться ночувати тут опісля. І трохи не щоночі мали в хатині притулок з десятеро, а то й двадцяттеро подорожан.

Джекоб Кент прикинув собі, що й до чого, і незабаром уместився у хатині на своє царство й панство. Завівся з того часу новий лад: зморені подорожні мусили платити по доларові з душі за розкіш спати на голій долівці. Джекоб Кент сам важив постійне золотим піском з їхніх торбин і неодмінно з добрячим лишком собі на користь. Завів він і таку моду, щоб нічліжани рубали йому дрова та носили воду. Звісно,

то був видимий грабунок, але жертви його були люди надзвичайно лагідні і, хоч і ставилися до Кента зневажливо, жодних перешкод багатіти їхнім коштом не чинили.

Одного квітневого полудня сидів Джекоб Кент на порозі й грівся в промінні воскреслого сонця, дуже скидаючись на хижого павука, що виглядає з дороги ситих мух собі на поживу. Нижче стелилася річка Юкон — наче крижане море, що двома залучинами провадило на північ і південь і мало щось зо дві милі широкості. Юконовими шерхлими грудьми перебігала санна дорога — вузька борозенка на крок завширшки й на дві тисячі миль завдовжки. На кожний лінійний фут тієї дороги припадала така сила добірної лайки, як ні на одне місце в світі Божому.

Цього полудня Джекоб Кент почувався на диво вдоволеним: останньої ночі він покрив рекорд, давши притулок у своїй хатині аж двадцяти восьми постояльцям. Чи всі вони мали велику вигоду — годі й казати, четверо з них хропли цілу ніч аж під Кентовою лежанкою. Зате торбина, що в ній він тримав золото, таки добряче обважніла.

Ця торбина з блискучим жовтим скарбом була Кентові джерелом і великої втіхи, і прикрої турботи одночасно. Небо й пекло разом умостилися в її вузькім нутрі. Бо ж, звісно, в хатині, що мала всього одну кімнату, важко було сховати щось від стороннього ока, тому Кент безнастанно потерпав, що колись, а таки його пограбують. Це ж дуже легко зробити тим бородатим відчайдушним волоцюгам. Часто Кент бачив уві сні, як крадуть його скарб, і прокидався, поинятий жахом. Декотрі з цих грабіжників навідувалися вві сні до нього не раз, і він їх уже добре знав, а особливо одного — ватажка їхнього, з бронзовим обличчям і рубцем на правій щоці. Той переслідував його найчастіше, і саме через нього, через Чоловіка з рубцем, Кент поробив у хатині й надворі силу схованок на свій скарб. За кожною такою схованкою Кент заспокоювався на скільки день, аж поки знов уві сні ловив того розбишаку з рубцем на гарячому, як він виконував торбину золота. Тоді, прокинувшись у самому розпалі боротьби, Кент зривався з ліжка й переносив золото в інше, краще місце. Не те, щоб його цілком опосіла сама тільки маячня, ні, він вірив ще й у передчуття та силу нав'яння, і ті грабіжники зі сну здавалися йому астральною проекцією живих осіб, котрі якраз тепер хтозна-де пробуваючи, одначе думками зазіхають на його добро. Але це його не перепиняло без милосердя

лупити гроші з усякого, кого недоля до нього заганяла, хоч кожна нова унція золотого піску додавала йому нових мук.

І от, як Кент грівся на сонечку, йому нагло шибнула думка, що від неї він аж на місці підскочив. Уся втіха його життя скупчилася на тому, що він важив і переважував золотий пісок. Але радощі ті захмарювала прикра недогода, що її він не міг здолати: ваги були надто малі. На них можна було виважити щонайбільше півтора фунта, себто вісімнадцять унцій за раз, а тим часом його скарб був уже, може, й тричі з третиною такий. Ще ніколи не здобувся він виважити все золото відразу, і йому здавалося, що через це він не бачить свого скарбу в усій його силі. Не маючи такої спроможності, почував він, що губить більшу частину тої славної втіхи. А крім того, думав, що через таку дрібну перешкоду малиться сам по собі й факт володіння тим багатством. І саме думка, яким способом усунути цю недогоду, і примусила його схопитися на рівні ноги. Кент пильно оглянув дорогу в обидва кінці. Не помітивши нічого непевного, він пішов до хатини.

Через мить стіл уже був прибраний. Кент поставив ваги. На одну шальку поклав п'ятнадцять унцій, а другу зрівноважив відповідною мірою золотого піску. Тоді насипав піску й на ту шальку, де були важки, і стало тридцять унцій, докладно виважених. Далі він зсипав пісок в одну шальку і знову зрівноважив її новою мірою піску. Тепер він мав на вазі все золото й вільно та легко зітхнув. Він дрижав з радощів і безмірного захвату. Одначе й далі трусив торбину, аж повисипалися останні золоті мачинки й одна шалька торкнулася столу. Щоб урівноважити їх, він додав до вищої шальки важку на двадцять п'ять сотих унції та п'ять зерняток золота з другої. І тепер, закинувши голову, він стояв, немов заворожений. Торбина була порожня, зате його ваги удосконалилися без краю. На них можна виважувати всяку міру золота, від найменшої зернини до багатьох фунтів. Мамона^[50] вогнем уп'ялася йому в серце.

Сонце схилялося на захід. Проміння, ввірвавшись у відчинені двері, заграло на шальках, золотом насипаних. Золоті купки скидалися на груди бронзової Клеопатри й чарівно відбивали м'яке рівне світло. Час і просторинь запали в безвість.

— А бий його сила Божа! Та ви тут нагребли добру купу золота!

Кент рвучко обернувся, воднораз хапаючись своєї рушниці, що була коло нього. Але тільки глянув на непроханого гостя, як приголомшено

відскочив назад: то був Чоловік з рубцем на щоці!

А прибулець тим часом розглядав його з великою цікавістю.

— Та не бійтеся, — мовив він і заспокійливо махнув рукою. — Не бійтеся, я не займу ані вас, ані вашого паршивого золота.

— Далєбі, ви якийсь дивак, — задумливо додав він, бачивши, що Кентові по обличчю стікає піт і ноги підгинаються. — Чом же це ви ані пари з уст? — вів далі він, бо Кент тільки насилу хапав повітря. — Може, з вами що трапилося? Та кажіть-бо!

— Зв... Звід... Звідки це у вас? — врешті здобувся Кент на голос і тремтячим пальцем показав на грізний рубець на щоці в прибульця.

— То один матрос, що зо мною плавав, влучив у мене швайкою з великого бом-брамселя^[51]. А тепер, коли вам язик відлип, я хотів би знати, на якого дідька вам здався мій рубець? Бий його сила Божа, він вас ніби ображає? Не до смаку таким, як ви? Ану, кажіть!

— Ні, ні!.. Я просто так спитав... — скривившись, пробурмотів Кент і безсило опустився на стілець.

— Чи, може, ви вже коли бачили такий рубець? — злісно допитувався зайда.

— Ні!

— Гарна ozdoba, еге ж?

— Так, — Кент запопадливо хитнув головою, намагаючись усяко годити чудному гостеві. Лє він ніяк не сподівався, що своєю згідливістю викличе в прибульця такий страшний гнів.

— Ох ви ж, паршивцю! Ох ви ж, швабро смердюча! Патякати, ніби вам подобається оце тавро, що ним наділив мене всемогутній Господь Бог! То воно вам гарне, га? А стонадцять...

І тут запальний син моря вкрив Кента скаженою лайкою, впереміш поминаючи і Бога, й чорта, і людей з усім кодлом їхнім, і страховища та всяку нечисть. І сипав нею зайда так хвацько, що Кент просто сторопів. Він відхилився назад і навіть звів руки, ніби захищався від ударів. Кент був такий приголомшений, що матрос несподівано перехопився на найвищій пункті своєї препишної зв'язи і зайшовся розкотистим реготом.

— Сонце геть доконало дорогу, — повів далі Чоловік з рубцем, давлячися сміхом, — тож матимете приємність — побудете в товаристві чоловіка з такою пикою, як у мене. Нумо, розпаліть грубу, а я тим часом розпряжу та нагодую собак. Тільки глядіть мені, голубе,

не жалійте дров: у лісі їх багато! Та й махати сокирою ви мали час навчитися. А потім принесете води. Тільки щоб мені одна нога тут, а друга там! А то я додам вам спириту!

І сталася нечувана річ: Кент нарубав дров, розпалив огонь, збігав по воду — одне слово, упадав, як міг, коло свого гостя.

Ще в Доусоні Джім Кардеджі наслухався про здирства цього придорожнього Шейлока, а як їхав сюди, то численні Кентові жертви додали ще більше подробиць до його злочинів. І ось тепер Джім, що, як і всі матроси, любив пожартувати, поклав собі датися втямки цьому негідникові, коли вже добувся до його хатини. Він зразу укмітив, що йому пощастило навіть більше, ніж він сподівався, не здогадувався він тільки, чому саме так допоміг йому той рубець. Та хоч і не знав він справдешньої причини, а добре завважив, який жах справило на Кента його обличчя, і надумав без сорому казка щонайкраще скористатися цим, так само, як сучасний крамар намагається якнайбільше зискати на товарі, що на нього є великий попит.

— Щоб мені повилазило, коли я бачив де такого спритника! — захоплено вигукнув Джім Кардеджі. Він схилив набік голову й дивився, як упадає коло нього господар. — Даремно ви подалися шукати щастя в Клондайк. З вас був би добрий шинкар. Правду сказати, я вже частенько чував про вас від хлопців на річці, та де його знати було, що з вас такий хвацький господар!

Джекобові Кенту страшенно кортіло бабахнути в свого гостя з рушниці, але надто велика була магічна сила рубця на щоці. Адже він бачив перед собою справжнього Чоловіка з рубцем, того самого, котрий часто грабував його в нічних мареннях, живу-живісіньку людину, що в його примарах мала астральну форму і стільки разів зазіхала на його добро, а тепер прибула, нарешті, в живім тілі, щоб забрати його скарб. І той рубець! Несила очей відвести від нього, як несила притишити розкалатаного серця. Хоч як він намагався не дивитись, а погляд весь час тягнувся до рубця так само вперто, як магнітна стрілка в північний бік.

— Бачу, мій рубець не дає таки вам спокою! — загорлав Джім Кардеджі, що саме стелився спати й ненароком піймав прикро наставлені на нього очі господареві. — Якщо він вас турбує, то найкраще буде прибрати вітрила, погасити огні та я лягти на

боковеньку. Тоді й не бачитимете мого рубця... Гей, швабро чортова! Чи ви чуєте? Гайда спати, кажу, а то щоб я вас часом сам не вклав!

Джекобові Кенту так розходилися нерви, що він аж тричі дмухнув на гасничок, поки його загасив. Тоді, не скидаючи навіть мокасинів, заліз під укривала.

Незабаром матрос уже солодко хропів з твердої постелі на долівці, а Кент лежав, витріщившись у чорну гущавину ночі, і тримав пальця на гачкові рушніці. Він надумався цілу ніч ні на хвилину не заплющувати очей, бо так і не заховав у потаємне місце свої п'ять фунтів золота, лише похапцем зсипав їх до коробки на патрони, що стояла йому в головах. Та хоч як він змагався зі сном, а незабаром і собі задрімав. Але й уві сні золото важким тягарем лежало йому на серці. Аби він не був такий знервований, то й дух сновійності не прийшов би до нього, і Джімові Кардеджі не довелося б другого дня промивати золото.

Вогонь у грубці борюкався, поки була сила, а тоді загас. Помалу через шпакльовані мохом стіни вдирався мороз і вихолоджував хатину. Собаки надворі перестали вити, поскручувалися на снігу та й замріяли про якісь чудесні краї, де й лосячого м'яса сила-силенна, і погоничів та доглядачів собачих нема. Матрос у хатині спав, немов убитий, лише Джекоба Кента мучили примари, і він усе крутився на своєму ліжкові. Було під північ, коли він раптом скинув із себе укривало й підвівся. Цікаво, що Джекоб Кент ні разу не черкнув сірником. Усе, що сталося потім, він зробив навпомацки; очей він теж не розплющував, чи то через глибоку пітьму, чи то боячись глянути на страшний рубець. А проте, нічого не бачивши, він відчинив патронну коробку, добряче набив обидві цівки в рушніці, не розсипавши ні зернятка, й щільно притовк набої подвійною затичкою. Тоді прибрав усе на своє місце й знову ліг.

Тільки-но світанок торкнувся своєю сірою пучкою шибки з проолієного паперу, як Кент прокинувся. Він сперся на лікоть, підняв покришку патронної коробки й зазирнув туди... Те, що він там побачив, чи радше, те, чого він не побачив, дивно вплинуло на нього, якщо взяти на увагу його надміру нервову вдачу. Він зиркнув на матроса, що спав на долівці, тихо опустив покришку й ліг навзнаки.

Обличчя Кентове стало напрочуд спокійне. Жодна риса не ворухнулася на ньому. Не знати було ані найменшого хвилювання чи

запалу. Пролежав він так довгенько, розмірковуючи, а як підвівся й заходився коло свого діла, то був спокійний, урівноважений, робив усе тихо й не хапаючись.

Якраз над головою в Джіма Кардеджі був забитий до сволюка міцний кілок. Джекоб Кент обережно зачепив за нього манільського мотуза на півцаля завтовшки так, що обидва кінці звисали на долівку. Один кінець він прив'язав собі до пояса, а на другому зробив зашморга. Тоді відвів гачка на рушниці й поклав її біля себе поряд з купою лосевих ремінців. Нелюдською напругою волі він присилував себе глянути на рубець, зачепив зашморгом голову сонного Джіма й потяг мотуза, налягаючи на нього вагою свого тіла. Водночас він ухопив рушницю й націлився на матроса.

Джим Кардеджі здригнувся, прокинувся й здивовано зиркнув на дві рушничні цівки, на нього наставлені.

— Де воно? — спитався Кент, трохи попустивши мотуза.

— Ох ти ж, клятий...

Кент знову подався назад, і зашморг здавив матросові горло.

— Заразо... гад...

— Де воно? — домагався Кент, попускаючи мотуза.

— Що? — запитав матрос, коли Кент дав йому вхопити повітря.

— Золото!

— Яке золото? — вражено спитав Джім.

— Ти добре знаєш яке — моє!

— Та я його в очі не бачив! Хіба я тобі банковий сейф, чи що? Відки я мав би знати, де воно?

— Чи мав би знати, чи ні, а я душитиму тебе доти, аж ти таки скажеш, де воно. І затям собі: тільки ти зведеш руку — вб'ю на місці!

— ... сила Божа! — захарчав Джім, коли мотуз знову затягнуло.

Кент на хвилю попустив мотуза, і матрос, що крутив головою на всі боки, наче його давило, спромігся трохи розтягти зашморга й пересунути його аж під саме підборіддя.

— Ну, кажи! — гукав Кент, сподіваючись, що матрос признається.

Але Джім тільки посміхнувся:

— Ну, вішай, хай ти западешся, харцизяко! І як він і сподівався, трагедія стала комедією.

Кент був набагато легший за Джіма, і хоч скільки він налягав і вихилявся, а не міг підняти злодія. Він натужував усі сили, але

Джімові ноги не відривалися від землі, та ще й зашморг під підборіддям дозволяв йому опиратися.

Кент зрозумів, що не зуміє відразу повісити свого лиходія і надумав задушити його помалу або ж вимусити признатися, що той зробив з його скарбом. Але Чоловік з рубцем ніяк не душився. Минуло п'ять, десять, п'ятнадцять хвилин, і знеможений Кент опустив свою жертву на долівку.

— Ну, гаразд! — сказав він, обтираючи рясний піт на обличчі. — Коли я не міг тебе повісити, то застрелю. Бувають же люди, що їх ніякий мотуз не бере!..

— Слухайте, чоловіче! Ви отим ділом тільки собі хату запаскудите, — розводився Джім, аби лиш виграти щось на часі. — Краще лишень разом поміркуймо, що його робити. Ви кажете, що у вас пропало золото, і запевняєте, ніби я знаю, де воно поділося. А я вам кажу, що не знаю. Тож давайте разом намітимо, якого курсу триматися.

— Бий його сила Божа! — вигукнув Кент, навмисне перекривляючи матроса. — Я й сам знаю, якого курсу триматися. А ти тільки дивись, бо як ворухнешся, то, далєбі, виряджу на той світ!

— Задля матері моєї...

— Нехай її Бог потішить, коли вона тебе любить... Ей! Що ти там робиш? — Він помітив якийсь непевний рух матросів і наставив йому до лоба холодну цівку рушниці. — Тихо й ані руш! Бо не жити тобі, як хоч пальцем кивнеш.

Кентові не легко далася робота коло матроса, бо ні на мить він не знімав пальця з рушничного гачка. Але не дарма колись він був ткачем: за скільки хвилин руки й ноги матросові були міцно зв'язані. Тоді він виволік в'язня надвір і поклав під стіну з того боку, звідки було видно річку й звідки можна дивитися, як піднімається до зеніту сонце.

— Даю тобі подумати до полудня, а тоді...

— Що тоді?

— Тоді я виряджу тебе простісінько в пекло! Але якщо ти признаєшся, то я тебе потримаю, доки проїде поліційний об'їзд, а потім випущу.

— От ускочив у халепу, хай йому трясця! Кажу ж тобі, що я невинний, як ягня, а ти з дурного розуму причепився до мене, та ще бува й справді виправиш до пекла... Ох ти ж, старий пірате... Ти...

Джім Кардеджі розперезався на всю красу й багатство своєї кольористої мови і задля надзвичайних обставин перевершив себе самого. Щоб краще слухати таке високоприкметне блюзнірство, Кент виніс стільця й вигідно розсівся на ньому.

Вичерпавши всі можливі комбінації з свого крутого словника, Джім раптом змовк, пильно замислився й почав пантрувати рух сонця, що на його думку пересувалося аж надто швидко. Здивовані тим, що їх ще досі не запряжено, собаки збилися коло нього. Вони йому спочували й бачили, що трапилась якась пригода, і, хоч не розуміли яка, сумно почали вити, тим способом виявляючи йому своє собаче спочуття.

— А гуджі, гуджі! Геть, сиваші! — гукав Джім, силкуючись лайкою нагнати псів від себе.

І враз він помітив, що лежить на краю якогось укусу. Як тільки пси розбіглися, він став міркувати, що воно за укіс, бо ж він його не бачив, лиш відчував під собою. Зрештою для цього не треба було довго сушити собі голови. Кожна людина, думав Джім, з натури ледача і робить тільки те, без чого не можна обійтись. Будуючи, наприклад, житло, вона потребує землі на покрівлю. Цілком логічно припустити, що будівничий цієї хатини носив землю з найближчого місця. Отож він напевне лежить на краю ями, що з неї брали землю на покрівлю. І ця яма, міркував він далі, може стати йому в пригоді, якщо хитро взятися до діла. Тоді всю свою пильність він обернув на лосеві ремінці, що ними Кент сплутав йому руки й ноги. Руки його, зв'язані за спиною, були мокрі, бо під ними танув сніг. А Джім знав, що мокрий ремінь розтягається, тому, не подаючи й знаку, він помалу розтягав свої пута більше й більше.

Водночас Джім жадібно й пильно стежив за дорогою, а коли врешті з боку Шістдесятої Милі на білому тлі шкарубкої криги помітив якусь чорну цятку, то неспокійно глянув на сонце. Воно вже майже досягало зеніту. Знов і знов майоріла здалеку чорна плямка — то злізе на крижаний горб, то майне в снігове провалля. Та він наважувався тільки позирати на неї, щоб не збудити підозри в свого ворога. І коли Джекоб Кент зненацька підвівся й хтозна-чого почав видивлятися на дорогу, Джім Кардеджі перелякався. Але санки саме пішли під крижаний зашерт і не показувалися, коли Кент дивився в тому напрямку.

— Тебе ще самого повісять за такі витівки, — почав погрожувати Джім, намагаючись відвернути Кентову увагу від дороги. — І смажити

мешся в пеклі, ось згадаєш моє слово.

— Слухай-но! — за хвилю почав він знову. — Ти віриш у привиди?

Кент здригнувся, і матрос зрозумів, що знайшов у свого ворога слабе місце.

— Бачиш, так уже повелося, — повів він далі, — що привид показується тому, хто не дотримав свого слова. Тож гляди, не пальни в мене, аж поки виб'є вісім шклянок... чи то пак, дванадцяту годину. Якщо ти, чорте кудлатий, вчиниш таке свинство, знай, що я буду привидом до тебе ходити. Чуєш? Тільки пальни в мене хоч на хвилюк раніш, будеш ти мати гостя!

Кент боязко поглядав на матроса, але не озивався.

— Ти за яким годинником будеш рахувати? На якій ви тут довготі? Відки ти знатимеш, коли саме дванадцята? — допитувався Джім, силкуючись вирвати в Кента бодай кілька хвилин. — Як іде твій годинник: за Казармовим часом чи за часом компанії? Затям собі, іроде, що ти не матимеш спокою, якщо вб'єш мене завчасу. Чесно попереджаю, я приходитиму до тебе!.. Ну, а якщо ти не маєш годинника, то звідки знатимеш, коли полудень? Га? Кажі!

— Не журися, я застрелю тебе саме вчас, — нарешті відповів Кент. — Я маю сонячний годинник.

— Та куди ж він годиться! Адже його стрілка може відхилитися до тридцяти двох градусів.

— Я все вивірив.

— Як же ти вивіряв? За компасом, чи що?

— Ні! За Полярною зорею.

— Справді?

Матрос застогнав і крадькома глянув на дорогу. Санки, може, за якусь милью спускалися з горба, а собаки легко й швидко гналися добрим ходом.

— Скільки там зосталося від тіні до rischi?

Кент підійшов до свого немудрого годинника.

— Три цілі^[52]! — уважно придивившись, сказав він.

— Тільки от що: перше ніж стріляти, гукни: «Вісім шклянок!»

Кент пристав на це, і якийсь час обидва мовчали. Ремінці за спиною в Кардеджі добре витягнулись, і він почав обережно вивільнювати руки.

— Скільки ще зосталося?

— Один цаль!

Матрос ворухнувся, пробуючи, чи встигне він вчасно звалитися в яму, і скинув з рук перший завій ремінців.

— Скільки?

— Півцяля!

І враз Кент почув сухий рип полозків на снігу й глянув на річку. Погонич лежав на санках, а собаки щодуху мчали просто до хатини. Кент швидко повернувся й приставив до плеча рушницю.

— Стривай! Нема ще восьми шклянок! — загорлав Кардеджі. — Я тебе з світа звезу примарою.

Джекоб Кент завагався. Він стояв коло сонячного годинника, за яких десять кроків від своєї жертви. Погонич на санках, певне, побачив, що біля хатини щось негаразд діється, бо звівся навколішки й погрозливо замахав батогом на собак.

Тінь рівно вкрила риску. Кент націлився.

— Готуйсь! — наказав він урочисто. — Вісім шкля...

Але ту ж мить Джім скинувся в яму. Кент не вистрілив, а підбіг до ями. Бабах! Рушниця пальнула просто у вічі матросові що був уже скочив на рівні ноги. Але з цівки не бухнуло димом. Натомість з другого кінця рушниці, коло запальника, блиснуло полум'я, і Джекоб Кент повалився додолю...

Собаки вискочили на берег і перетягли санки через його тіло, а погонич зіскочив на землю саме тоді, як Джім Кардеджі звільнив руки і видряпувався з ями.

— Джіме! — гукнув погонич, відразу впізнавши приятеля. — Що сталося?

— Що сталося? Та нічого. Я розминався трохи задля здоров'я. Ти питаєш, чортова швабро, що сталося! Краще допоможи мені виплутатися з ремінців! Та швидше-бо! А то я вишарую палубу твоєю довбешкою!

— Х-ху, — перевів дух Джім, коли приятель обрізав на ньому ремінці. — То що сталося? А чорт його зна, що! Я й сам хотів би знати. Може, ти скажеш мені, га?

Кент був мертвий, коли вони перекинули його горілиць. Стара, заіржавлена шомполова рушниця лежала поруч. Приклад відірвало від заліза. Коло запальника, на правій цівці, була дірка з розірваними краями на кілька пальців завдовжки. Матрос узяв рушницю й

зацікавлено оглянув її. З дірки посипався жовтий струмок, і аж тоді Джім Кардеджі зрозумів усе.

— Щоб я здох! — гукнув він. — Ну й чудасія! Он де було його паршиве золото. Бий же мене сила Божа, а разом і тебе! Ану, Чарлі, мчи скоріш по ночовки!

ТИСЯЧА ДВАНADЦЯТОК

евід Расмунсен був чоловік промітний і, як багато навіть визначніших за нього людей, опанований однією ідеєю. Тому, коли зазивний ріг Півночі долинув до його вух, він намислив торгувати яйцями й усю снагу свою вклав у той замір. Він хутенько підрахував усе докладно, і ось уже майбутнє заграло перед ним рожевими барвами. Яйця в Доусоні коштуватимуть не менш як п'ять доларів за дванадцятку, — прикинув Расмунсен. Отже, за тисячу дванадцятку у столиці золота він дістане п'ять тисяч доларів.

З другого боку, треба було вирахувати витрати, і він вирахував їх добре, бо людина з нього була обережна, дуже практична й твереза, без нахилу до фантазування. Беручи по п'ятнадцять центів за дванадцятку, на яйця він витратить сто п'ятдесят доларів — просто дурниця, як на такий величезний прибуток. І коли припустити, тільки припустити, що на дорогу та їжу підуть неймовірно великі гроші — вісімсот п'ятдесят доларів, то він, продавши останнє яйце й висипавши в торбину останні золоті зернини, матиме чотири тисячі доларів чистого зиску.

— Бачиш, Альмо, — прикинув він уголос, сидячи з дружиною в затишній їдальні, геть заваленій картами, офіційними довідниками, путівниками та описами Аляски, — бачиш, справжні витрати почнуться аж з Даї. А на дорогу до Даї вистачить з головою п'ятдесят доларів, навіть коли їхати першим класом. Ну, а від Даї до озера Ліндермен носії-індіяни беруть по дванадцять центів за фунт вантажу, тобто дванадцять доларів за сто фунтів, або сто двадцять доларів за тисячу. Скажімо, я матиму півтори тисячі фунтів, це коштуватиме сто вісімдесят доларів, — ну хай, навіть двісті. Мені божився один чоловік, який приїхав допіру з Клондайку, що на озері я зможу купити човна за три сотні. Той же самий чоловік казав, що на мого човна напевне знайдеться двійко пасажирів, які дадуть по сто п'ятдесят

доларів кожний, отже, мені човен нічого не коштуватиме, опріч того, вони допомагатимуть мені в дорозі. І... це все; в Доусоні я вивантажую яйця на берег. Тепер прикиньмо, скільки це коштуватиме.

— П'ятдесят доларів з Сан-Франциско до Даї, двісті з Даї до Ліндермену, човен оплатять пасажирки — разом двісті п'ятдесят доларів, — швидко підсумувала вона.

— Та сто доларів на одіж і особисті потреби, — радісно провадив він. — А п'ятсот доларів ще лишиться на непередбачені витрати. Але що може статися непередбачене?

Альма знизала плечима й звела брови. Якщо та розлога Північ може поглинути людину з тисячею дванадцятко яєць, то так само може поглинути й усе його майно. Так вона подумала, але не сказала нічого. Вона добре знала Девіда Расмунсена, тому й промовчала.

— Якщо навіть подвоїти потрібний час, на випадок усіляких затримок, то я впораюся за два місяці. Уяви собі, Альмо! Чотири тисячі за два місяці! Не порівняти з тією злиденною сотнею, що я тепер одержую на місяць. Ми збудуємо собі новий котедж, просторіший, з газом у кожній кімнаті, з гарним краєвидом із вікон, а цей віддамо в комірне і з тих грошей виплачуватимемо податки, страхування, воду та ще й нам трохи лишатиметься. А може, я знайду жилу і повернуся мільйонером. Тепер скажи мені, Альмо, адже я підрахував усе дуже скромно?

І Альма погодилася, що так. Крім того, хіба не привіз один її родич — правда, далекий, виродок у сім'ї, телепень і ледащо — хіба він не привіз із тієї Півночі на сто тисяч доларів золотого піску, поминувши вже половину паю на яму, з якої добувають той пісок?

Бакалійник Расмунсенів здивувався, побачивши, як той важить яйця на вазі в кінці прилавка, а ще більше здивувався сам Расмунсен, виявивши, що дванадцять яєць тягне півтора фунти — тисяча дванадцятко півтори тисячі фунтів! Отже, не лишається нічого на одіж, укривала та кухонне причандалля, вже не кажучи про харчі, потрібні в дорозі. Підрахунок його полетів шкереберть, і він уже збирався рахувати все наново, коли йому спало на думку важити малі яйця. «Бо чи вони великі, чи малі, а дванадцятка є дванадцятка», — розважно мовив він сам до себе, ставлячи на вагу дванадцять малих яєць. Вони важили тільки фунт із чвертю. Після цього по місту Сан-Франциско забігали стурбовані посланці, а комісійні крамниці та кооперативи

дивувалися з раптового попиту на яйця, не важчі, ніж дванадцять унцій дванадцятка.

Расмунсен заставив свій маленький котедж за тисячу доларів, одіслав дружину на довше перебування до її рідні, відмовився від посади й вирушив на Північ. Щоб не вийти з кошторису, він зважився на компроміс і поїхав другим класом, де через наплив пасажирів було гірше, ніж у третьому. Пізно влітку він висів із своїм вантажем на берег у Даї, блідий та виснажений, але швидко до нього вернулися і бадьорість, і апетит. Проте перша ж розмова з чілкутськими носіями так його вразила, що він мало не скам'янів з дива. Вони запросили сорок центів з фунта за перегін у двадцять вісім миль, і не встиг він перевести дух, як ціна підскочила до сорока трьох. Врешті п'ятнадцять дужих індіан зв'язали пасами його клунки, приставши на сорок п'ять центів, але відразу ж порозв'язували знову, коли їм запропонував сорок сім якийсь крез із Скагвею в брудній сорочці та подраних штанях, що загнав коней на Сніговому перевалі і тепер робив останню одчайдушну спробу дістатись у Доусон через Чилкут.

Проте Расмунсен не піддавався зневірі і за п'ятдесят центів знайшов носіїв, що за два дні доправили його вантаж до озера Ліндермен. Та п'ятдесят центів за фунт — це тисяча доларів за тонну, і півтори тисячі фунтів поглинули навіть гроші, про запас відкладені, покинувши Расмунсена на березі, звідки він у танталових муках бачив, як щодня новенькі човни відпливають на Доусон. А в таборі, де будували човни, почався великий неспокій. Люди працювали як навіжені, зрання допізна, напружуючи всю силу, паклюючи, вбиваючи цвяхи, смолячи в гарячковій хапливості, що їй не важко було пояснити. Щодень снігова смуга на голих скелястих шпилях сповзала нижче, лютувала віхола за віхолою і несла з собою сльоту й сніг, а воду в затоках покривала свіжа крига, яка грубшала кожної години. Виснажені працею люди щоранку повертали бліді обличчя до озера, дивлячись, чи, бува, не замерзло й воно. Бо якби озеро замерзло, то був би кінець їхнім надіям, а вони сподівалися, що поки крига скує озера, вони вже плистимуть швидкою річкою.

Расмунсен тривожився ще й тим, що виявив трьох конкурентів з таким самим товаром.

Правда, один, присадкуватий німець, збанкрутував і тепер, втративши всі надії, повертався сам з останнім клунком, проте інші

двоє мали майже готові човни і одно благали бога крамарів та гендлярів спинити залізну руку зими бодай на день. Але та залізна рука вже налягала на країну. Під час хуги, що лютувала на Чілкуті, замерзали люди, і Расмунсен, не зогледівшись, одморозив собі пальці на ногах. Йому трапилася нагода поїхати з своїм вантажем у чужому човні, якого щойно спустили на воду, але з нього вимагали двісті доларів, а він не мав грошей.

— Я гадай, ви трошки зачекай, — казав йому швед-човняр, що саме тут знайшов свій Клондайк і був досить кмітливий, аби зрозуміти це. — Ще трошечки зачекай, і я зроблю вам гарного човна, будьте певні.

Здавшись на шведові слова, Расмунсен вернувся до озера Крейтер і здибав там двох газетярів, що порозкидали свої речі по всьому перевалі від Кам'яного дому до Щасливого табору.

— Авжеж, — мовив він чванькувато. — Я доправив до Ліндермену тисячу дванадцяток яєць і мого човна вже закінчують просмолювати. Я гадаю, що мені ще пощастило. Човни тепер у ціні, як ви знаєте, та їх і немає.

Почувши це, газетярі мало не з кулаками накинулись на Расмунсена, вимагаючи, щоб він узяв їх із собою, вимахуючи банкнотами у нього перед очима та побрязкуючи золотом. Спершу він не хотів і слухати, але врешті таки здався на підмову й нехотя погодився взяти їх за три сотні з кожного. Гроші за проїзд газетярі дали наперед. І поки вони писали до своїх газет про доброго самаритянина з тисячею дванадцяток яєць, добрий самаритянин поспішив назад до шведа на озеро Ліндермен.

— Гей, ви! Давайте мені цього човна! — замість привітання крикнув він, побрязкуючи грошима, що йому заплатили кореспонденти, й пожадливо поглядаючи на готове суденце.

Швед байдуже зирнув на нього й похитав головою.

— Скільки вам дають? Триста? Гаразд, ось вам чотириста. Беріть.

Расмунсен тицяв шведові гроші, але той відступався назад.

— Я гадай, що ні. Я сказав, що дам йому човна. Ви трошечки чекай...

— Ось вам шістсот. Це моє останнє слово. Берете чи ні? Скажете йому, що помилилися.

Швед вагався.

— Я гадай, що дам вам, — нарешті сказав він. І за якусь хвилину Расмунсен бачив уже, як він каліченою мовою силкувався з'ясувати іншим покупцям, що сталася помилка.

Отой німець посковзнувся й зламав ногу на кручі побіля Глибокого озера, розпродав свій крам по долару за дванадцятку і на одержані гроші найняв індіанів-носіїв, щоб допровадити його назад до Даї. Але двоє інших конкурентів вирушили в дорогу того самого ранку, що й Расмунсен із своїми супутниками-газетярами.

— Ви скільки маєте? — гукнув один із них, худенький чоловічок з Нової Англії.

— Тисячу дванадцятку! — гордовито відповів Расмунсен.

— Ого! А в мене вісімсот. І закладаюся, що я випереджу вас.

Кореспонденти пропонували позичити Расмунсенові грошей, якщо він хоче піти в заклад, але той відмовивсь, і янкі заклався з третім конкурентом, дужим сином моря, що знав і води, й доли і нахвалявся показати всім їм, як треба пливти. І показав: нап'яв брезентове вітрило і на кожній хвилі занурювався майже під воду. Він перший вибрався з Ліндермену і, нехтуючи кодолю, застряг із перевантаженим човном серед порогів у бурхливому вирі.

Расмунсен та янкі, що також мав двох пасажирів, перенесли вантаж на спині, а тоді перевели на кодолі порожні човни через небезпечне місце до озера Бенет.

Озеро Бенет, завдовжки двадцять п'ять миль, вузьке й глибоке, нагадувало лійку проміж гір, якою завжди гуляли бурі. Расмунсен отаборився на піщаній відрозі коло верхів'я, де стояло чимало людей і човнів, що збиралися йти назустріч полярній зимі. Прокинувшись вранці, Расмунсен побачив, що з півдня свистить вітер — остуджений сніговими шпилями та крижаними долинами, він дихав таким самим холодом, як і північний вітер. Проте година видалась ясна, і янкі вже мчав на хвилях за першою голою відроогою під усіма вітрилами. Інші човни теж квапилися в дорогу, і газетярі й собі піддалися загальному запалові.

— Ми його наздоженемо до Оленячого переходу, — запевняли вони Расмунсена, як напнули вітрило і «Альму» облила перша крижана хвиля.

Расмунсен усе життя боявся води, але, стиснувши зуби, вчепивсь у весло, і обличчя йому наче скам'яніло. Його тисяча дванадцятку були

тут, у човні, в нього перед очима, безпечно сховані під кореспондентськими пакунками, і водночас йому перед очима стояли якимось побитом маленький котедж та заставний лист на тисячу доларів.

Було страшенно холодно. Расмунсен раз по раз витягав стерно й закладав інше, а газетярі обрубували з нього кригу. Бризки, обливаючи човна, вмить замерзали, і нижня рея та вітрила швидко пообвисали бурульками. «Альма» змагалася з бурунами, аж дошки на дні тріщали, але замість вичерпувати воду, газетярам доводилося обрубувати кригу й викидати її за облавок. Відступу вже не було. Навіжена гонитва з зимою тривала далі, й човни один за одним відчайдушно мчали вперед.

— М-м-ми не м-можемо спинитися, навіть якби треба було рятувати свою душу, — крикнув один газетяр, клацаючи зубами не зі страху, а з холоду.

— Авжеж! Тримайтеся ближче до середини, старий! — мовив другий.

У відповідь Расмунсен тільки безглуздо посміхнувся. Кригою скуті береги вкривало, наче милом, шумовиння, і тільки серединою була ще надія втекти від величезних хвиль. Якби вони спустили вітрило, то хвиля наздогнала б човна і потопила. Коли-не-коли вони поминали чужі човни, стиснуті серед каміння, а одне судно в них на очах наскочило на пороги й мало не розбилося. Маленька шлюпка позад них із двома чоловіками перекинулася догори дном.

— Д-дивіться вперед, старий! — гукнув той, що цокотів зубами.

Расмунсен посміхнувся і так стис весло, аж рука заболіла. Разів з двадцять хвиля наздоганяла квадратову корму «Альми» й виносила її з-під вітру. Тоді вітрило починало безпорадно метлятися, і, тільки напружуючи всю силу, Расмунсеніві щастило накермовувати човна як слід. Посмішка тепер немов примерзла до його уст і газетярям ставало моторошно, коли вони дивилися на нього.

Вони промчали повз самотню скелю за сто ярдів від берега. З вершини, що її заливало хвилею, кричав диким голосом якийсь чоловік, на мить перемагаючи бурю. Та не встиг той крик відлунати, як «Альма» проминула скелю, що видавалася чорною плямою серед шумовиння.

— От янкі й сів. А де ж моряк? — гукнув один з пасажирів.

Расмунсен глянув через плече, шукаючи поглядом чорне вітрило. Десь із годину тому виринуло воно поміж сивих хвиль з навітряного боку, і відтоді Расмунсен бачив, що воно дедалі зростає і наближається. Очевидячки, моряк полагодив човна й тепер надолужував згаяне.

— Гляньте, він наздоганяє нас!

Обидва пасажири облишили рубати кригу й теж стали дивитися на човна. Позад них лишилося двадцять миль озера Бенет — було де гуляти бурі та здійматися хвилями аж до неба. Поринаючи та підлітаючи вгору, немов дух бурі, моряк пролетів повз них. Величезне вітрило наче вихоплювало човна з гребенів хвиль, здіймало над водою і, гуркочучи, кидало в розчакнуті провалля проміж двох бурунів.

— Хвилі не впіймають його!

— Але він з-зануриться провою у воду!

Ще не доказали вони, як чорне вітрило зникло з очей за величезним буруном. Друга, третя хвиля перекотилася через те місце, але човен не з'являвся. «Альма» мчала далі. На воді спливли поламані весла, дошки зі скриньок та ще ярдів за двадцять від «Альми» майнула серед хвиль рука та волохата голова.

На якийсь час трохи стихилося. Та коли замаячив другий берег, хвилі стали заливати човна, і газетярі вже не обрубували кригу, а заходилися вичерпувати воду цеберками. Але навіть це не допомагало. Тоді порозумівшись криком з Расмунсеном, вони взялися до своїх пакунків. Борошно, сало, боби, укривала, гасниця, мотузки та всілякий дріб'язок — усе, що попало до рук, — полетіло за облавок. На човні це одразу позначилося, він зачерпував менше води й легше здіймався на хвилі.

— Ну, досить! — суворо вигукнув Расмунсен, коли вони дісталися до верхніх скриньок з яйцями.

— Де там у біса досить! — відповів люто, весь тремтячи, один кореспондент. За винятком записних книжок, плівок та апаратів, вони пожертвували всім своїм добром. Він нахилився, схопив скриньку з яйцями й почав витягати її з мотузок.

— Киньте! Киньте, кажу вам!

Расмунсен якомсь витяг револьвера, ліктем притримуючи весло, і почав націлюватися. Газетяр стояв на лавці, похитуючись, і його обличчя перекривилося з німої люті й ненависті.

— Боже мій!

То крикнув другий газетяр, упавши долілиць на дно човна. «Альму», про яку Расмунсен на хвилину забув, підхопив вир і закрутив нею, мов тріскою. Вітрило заметляло, рея з розгону шарпонулася вперед і штовхнула розлюченого газетяра за облавок, переломивши йому хребет. Щогла й вітрило пішли слідом за ним. Човна, що стратив напромак, залила хвиля, і Расмунсен кинувся вичерпувати воду цеберкою.

За дальші півгодини повз них промчало кілька човнів — і маленьких, і таких, як «Альма», — але всі вони, страхом гнані, тільки й здатні були, що шалено мчати вперед. Нарешті десятитонна барка, сама наражаючись на загибель, спустила вітрило з навітряного боку й підсунулася до них.

— Назад! Назад! — заверещав Расмунсен.

Але його низький планшир^[53] уже терся об важку барку, і другий газетяр видряпувався на високий облавок. Расмунсен, немов кішка, поліз по своїх пакунках на прову «Альми» і намагався задубілими пальцями прив'язати свого човна до мотузки, спущеної з барки.

— Вилазьте сюди! — кричав йому чоловік з рудими бурцями.

— У мене тут яйця, тисяча дванадцятки! — гукав у відповідь він. — Візьміть мене на буксир! Я заплачу!

— Вилазьте! — ревли з барки всі враз. Величезна хвиля з білим верхом знялася над

баркою, перекотилася через неї і майже залила «Альму». Люди махнули рукою на човна й заходилися наставляти вітрило, кленучи Расмунсена. А той і собі кляв їх. Щогла та вітрило, ще не одірвавшись до решти, немов кітва, тримали човна супроти вітру та хвилі, даючи Расмунсенові змогу вичерпувати воду.

За три години, закоцюбий, виснажливий, белькочучи, немов сновида, але не кидаючи вичерпувати воду, Расмунсен наблизився до обмерзлого берега біля Оленячого переходу. Там урядовий кур'єр та метис-провідник вивели його із смуги прибою, врятували вантаж і витягли «Альму» на берег. Вони добиралися в Доусон на рибальському човні, але затрималися через бурю і дали Расмунсові притулок на ніч у своєму наметі. На ранок другого дня вони поїхали, а Расмунсен поклав собі залишитись. І після цього по всій Півночі пішла поголоска про чоловіка з тисячею дванадцятки яєць. Шукачі золота, які дісталися до

місця, ще поки стала крига, принесли чутку, що він у дорозі. Сиві старожитці Сорокової Милі та Серкл-Сіті, бувальці з зашкарубленими щелепами та затверділими від болів шлунками, тільки-но зачувши його наймення, починали мріяти про курчата й овочі. Дая та Скагвей також цікавилися Расмунсеном і запитували про нього в кожного, хто перейшов через перевал. Врешті й Доусон, золотий Доусон, затуживши за яечнею, поїнявся неспокоєм і при кожній нагоді намагався щось почути про нього.

Але Расмунсен нічого про це не знав. Наступного дня після аварії він полагодив «Альму» й рушив далі. Лютий східний вітер дув йому якраз насупроти з озера Тегіш, але він узявся до весел і мужньо гріб, хоч його раз у раз відносило назад, та доводилося ще й обрубувати з весел кригу. Як і інших мандрівників, його викинуло на берег біля Вітряного рукава; тричі його заливало водою й прибивало до берега на озері Тегіш, а на озері Марш він мусив спинитися, бо вода замерзла. «Альму» затерло кригою, але яйцям шкоди не сталося. Він дві милі ніс їх кригою до берега, а там спорудив їм сховище, що його потому ще довго показували люди, про Расмунсена згадуючи.

Півтисячі миль замерзлої землі пролягло до Доусона, а водою їхати вже не можна було. Однак Расмунсен як затався: тільки обличчя йому якось дивно скам'яніло, коли він рушив назад пішки через озера. Що він витерпів у цій безлюдній дорозі, годі й збагнути звичайному смертному. Тільки північний мандрівник міг би зрозуміти це. Досить того, що на Чилкуті його захопила хуртовина, і лікар в Овечому таборі відтяв йому два пальці на нозі. Та все ж він не здавався: до П'юджет-Саунду він мив посуд на «Павоні», а звідти пристав за кочегара на пасажирське судно до Сан-Франциско.

Виснажений, обідраний, з'явився він до банку, тягнучи ногу по блискучій підлозі, і попросив грошей під другого заставного листа. З-під рідкої щетини видніли худі щоки, а очі ніби запалися в глибокі ями й горіли холодним вогнем. Його руки зашкарубли з холоду та важкої праці, а під нігті понабивалося бруду та вугільної пилуки.

Він невиразно щось мимрив про яйця, крижані брили, вітри та припливи; коли ж йому відмовилися дати більш як тисячу, він почав щось недоладно верзти про ціни на собак, про їжу для них, а також про лижви, мокасини та зимові стежки. Йому дали півтори тисячі, тобто

набагато більше, ніж вартий був котедж, і коли він надряпав свого підписа і вийшов за двері, всі полегли злітнули.

За два тижні він уже плентався через Чилкут з трьома санками, по п'ятеро собак у кожних. Одним запрягом керував він, а рештою — двоє індіанців. Біля озера Марш вони вибрали із схованки скриньки з яйцями й навантажили на санки. Але стежка була ще не втерта. Расмунсен виїхав на лід перший, і йому припало втоптувати сніг та відкидати крижані брили, що заважали на дорозі. Позад себе він не раз помічав дим від таборового вогню, що тоненькою цівкою здіймався вгору в тихому повітрі, і дивувався, чого ніхто його не наздоганяє. Він був чужий у цій країні й не розумів, у чім річ. Не розумів він і індіанців, коли ті силкувалися йому пояснити. А індіанці бачили, що то дурна праця, проте як уранці вони впирались і відмовлялися кидати табір, він примушував їх до роботи, погрожуючи револьвером.

Коли Расмунсен провалився на кризі біля Білого Коня і відморозив ногу — дуже чутливу до холоду, бо її раніш уже відморожено, — індіанці гадали, що він спиниться. Але він пожертвував одним укривалом, зробив із нього величезного мокасіна, на цеберку схожого, і рушив далі, як звикле, з першими санками. То була жахлива праця, і індіанці з повагою ставилися до Расмунсена, хоч у нього за спиною постукували себе пальцями по чолі й значуще хитали головами. Однієї ночі вони спробували тікати, та свист куль змусив їх повернутися, злих, але покірних. А втім, вони були тільки дикуни з Чилкуту, тому, порадившись, надумали вбити його; та він спав немов кішка, і ні вдень ні вночі їм не трапилося такої нагоди. Не раз вони намагалися розтлумачити йому, що означає той дим позаду, але він не розумів їх і лише став ще підозріліший. Коли ж індіанці сердито ухилялися від роботи, він швидко охолоджував їхній запал, показуючи револьвера, що завжди був напохваті.

Так він ішов неймовірно важкою стежкою з непокірними людьми і здичавілими собаками. Він змагався з людьми, що хотіли кинути його, вів боротьбу з собаками, женучи їх геть від яєць, змагався з кригою, холодом і болем у нозі, що ніяк не гоїлася. Не встигала рана затягнутися, як мороз діяв її знову, отже, болячка все ятрилася і була вже така завбільшки, як кулак. Ранками, коли він уперше ступав на ногу, йому голова йшла обертом і з болю робилося майже млосно. Потім, удень, нога звичайно коцюбла й давала себе знати аж увечері,

коли він залазив під укриття й намагався заснути. Проте він, ось іще недавно службовець, що все своє життя просидів за столом, працював так, що вимучував індіан і заганяв навіть собак. Але сам він не здавав собі справи, скільки йому доводилося працювати й скільки терпіти. Він був людина, що віддається лише одній ідеї, і тепер, коли та ідея з'явилася, вона цілком опанувала його. На першому плані його свідомості був Доусон, на останньому — тисяча дванадцятьок яєць, а посередині між ними метлялося його власне я, що все намагалося звести їх до одної блискучої мети. І тією блискучою метою стали п'ять тисяч доларів, завершення його теперішньої ідеї і вихідний пункт до якоїсь нової, хоч яка б там вона була. Поза цим Расмунсен зробився автоматом. Він не помічав, що навкруги діється, дивився на світ немов крізь темне скло, і до всього йому було байдуже. Руки його працювали, наче машина; так само працювала й голова. Обличчя його стало таке напружене, що навіть індіанці лякалися й чудувались із дивної білої людини, що поробила їх невільниками й примушувала так безглуздо працювати.

А потім, на озері Ле-Барж, ударили морози, космічний холод накинувся на верхівку нашої планети, термометр показував шістдесят і більше градусів під нулем. Мандруючи без запони, щоб вільніше дихати, Расмунсен застудив собі легені, і далі, всю подорож, його не кидав сухий, деручкий кашель, що особливо дошкуляв, як він сидів у диму коло багаття або надміру працював. На річці Тридцятьа Миля було багато ополонів, прикритих зверху тонкою кригою, оманливою і непевною. На ту кригу не можна було покладатися, але Расмунсен зважився йти нею, витягаючи револьвера, коли його супутники опиналися. А все ж, долаючи ті снігові кладки, присипані зверху, вони намагалися запобігти небезпеці: переходили їх на лижвах, поземно тримаючи в руках довгі жердини; за них можна було вчепитися у разі, якби лід проломився. Перейшовши на другий бік, вони кликали собак. Але саме на такому місці, де під снігом була таловина, один індіанець знайшов собі кінець. Він провалився у воду, як ніж у сметану, а течія підхопила його під крижане накриття.

Тієї ж ночі при блідому сьйві місяця утік його товариш. Даремно Расмунсен прострілював мовчазну порожнечу з револьвера, виявляючи радше поспіх, аніж уміння. За тридцять шість годин індіанець той добувся до поліційного поста на річці Великого Лосося.

— Він... Він... Він чудна людина! Так якби... з головою в нього негаразд, — пояснював тлумач враженому капітанові. — Як? Атож, з глузду з'їхав, збожеволів чоловік. Тільки про яйця, весь час про яйця, розумієте? Скоро прийде сюди.

Минуло кілька день, і з'явився Расмунсен; усі собаки одним запрягом тягли троє санок, докупи зв'язаних. Це було незручно, і там, де дорога була аж надто погана, доводилось перетягати кожні санки окремо, хоч ціною геркулесових зусиль йому щастило правити санки всі разом. Расмунсен, очевидно, не схвилювався, коли поліційний капітан сказав, що його індіанин іде вже узгір'ям на Доусон і тепер, мабуть, на півдорозі між Селкірком та річкою Стюарт. Не зацікавило його й повідомлення, що поліція пробила стежку аж на Пеллі; він-бо вже дійшов до того, що байдуже, як фаталіст, сприймав усе, чи то добре, чи погане. Та коли йому сказали, що Доусон голодує, він усміхнувся, запряг собак і подався далі.

На другому привалі після поліційного поста він, нарешті, довідався про таємницю того диму позаду. Як тільки в таборі на Великому Лососі дізналися, що дорогу прокладено до Пеллі, не було вже потреби довше баритися ззаду; і Расмунсен, скулившись самотній коло вогню, бачив, як повз нього одні за одними мчали санки. Спочатку проїхали кур'єр і метис, що витягли його з озера Бенет, далі пошта до Серкл-Сіті на двох санках, а тоді вже в Клондайк рушили різномасті шукачі щастя. Собаки й люди були свіжі й гладкі, а Расмунсен та його запряг — кволі й виснажені, сама шкіра та кістки. Люди, що їхні багаття курилися позаду, мандрували один лише день з трьох, відпочиваючи та ощадячи сили на той час, коли можна буде вже їхати рівною втертою стежкою, а Расмунсен поспішав уперед, щодня по бездоріжжю, виснажуючи собак та заганняючи їх до останку.

Самого ж його ніщо не могло зламати. Ті свіжі, невиснажені люди дякували йому ласкаво за дбайливість, дякували, відверто посміхаючись та нахабно глузуючи з нього; і тепер, зрозумівши все, він не відповідав їм нічого, навіть не розсердився. Йому було байдуже. Його ідея, її суть не змінилася. Тут він і його тисяча дванадцятьок, а там Доусон; отже, все лишилося так, як і було.

На Малому Лососі скінчилася їжа собакам. Він віддав їм свої харчі, а сам аж до Селкірка годувався тільки бобами — брунтними бобами, дуже поживними, але такими нестраними, що після них його хапало

за шлунок і він години зо дві ходив, зігнувшись у дугу. Але на дверях факторії в Селкірку висіла оповістка, що пароплави не ходять угору Юконом ось уже два роки, отож харчі тут були дорогі. А проте агент компанії запропонував обміняти на кожне яйце по повній чашці борошна, та Расмунсен похитав головою й подався далі.

Десь за факторією йому пощастило купити мерзлу конячу шкуру для собак. Коней забивали чілкутські гуртівники, а требіж забирали індіянці. Він спробував сам їсти шкуру, та шерсть роз'ятрювала йому виразки в роті, намуляні бобами, і вони нестерпно боліли.

Тут, у Селкірку, він уже зустрів перших утікачів з Доусона. Голод гнав їх звідти, вони сумним натовпом сунули по стежці.

— Нема їжі, — казали вони хором. — Нема їжі, отже, треба тікати. Люди молять Бога, щоб хоч на весну стало краще. Борошно — долар за півфунта, і то його не продають.

— Яйця? — перепитав хтось із натовпу. — Долар за одне, але їх немає.

Расмунсен швидко підрахував.

— Дванадцять тисяч доларів, — сказав він голосно.

— Що?

— Нічого, — відповів він і погнав собак далі.

Коли він добувся до річки Стюарт, за сімдесят миль від Доусона, п'ятеро собак пропало, а решта, вкрай виснажені, ледве на ногах трималися. Расмунсен сам теж запрягся в посторонки, тягнучи щосили. Та все одно він проходив хіба десять миль у день. Його щоки й ніс, не раз уже відморожені, поробились якісь криваво-чорні, і на них страшно було дивитися. Великий палець, відділений від решти пальців, бо доводилось тримати стернову жердину, був так само відморожений і дуже болів. Чудернацький мокасин і досі огортав йому ногу, і тій нозі почав дошкуляти якийсь дивний біль. На Шістдесятій Милі останні боби, які він уже давно паював, скінчились, але він уперто відмовлявся почати яйця. Він не міг припустити навіть такої думки і плентався, спотикаючись та падаючи, аж до річки Індіана. Тут щедрий старожитець пригостив його свіжою лосениною, яка надала йому і його собакам нової сили, а в Енслі він підбадьорився, бо втікач, що годин п'ять тому вийшов з Доусона, запевняв, що він матиме долар з чвертю за кожне яйце.

Серце йому калатало, а коліна тремтіли, коли він видивався на крутий берег біля Казарм у Доусоні. Собаки були такі кволі, що довелося пристати; поки вони відпочинуть, він сперся на жердину. Саме тоді нагодився якийсь чоловік, дуже пристойно зодягнений у велике ведмеже хутро. Він спинився й цікаво глянув на Расмунсена, тоді пильно оглянув собак і троє прив'язаних одні до одних санок.

— Що там у вас? — спитав він.

— Яйця, — хрипко відповів Расмунсен майже пошепки.

— Яйця! Ура! Ура! — підскочив той і затанцював на місці, мов навіжений. — Невже це все яйця?

— Атож.

— Скажіть, ви, певне, й є той Чоловік із Тисячею Дванадцяткою? — Він обійшов санки й приглянувся Расмунсену з другого боку. — Кажіть же, це справді ви?

Расмунсен, не цілком його розуміючи, все ж потакнув, і чоловік трохи заспокоївся.

— Скільки ж ви хочете за них? — спитав він обережно.

Расмунсен повівся сміливо.

— Півтора долара, — сказав він.

— Хай буде! — відповів чоловік покvapливо. — Давайте дванадцяткою.

— Я... я хочу сказати, півтора долара за кожне, — пояснив нерішуче Расмунсен.

— Авжеж, я чую. Давайте дві дванадцятки. Ось золотий пісок.

Чоловік витяг набиту, з добру ковбасу завбільшки, торбину золота й байдуже стукнув нею об жердину. Расмунсену стало якось млосно, залоскотало в носі, його поїняло непереможне бажання сісти й заплакати. А навколо вже збирався зацікавлений натовп, люди один по одному просили яєць. Расмунсен не мав на чому важити, але чоловік у ведмежому хутрі приніс вагу і послужливо відміряв золотий пісок, поки Расмунсен роздав яйця. Незабаром коло нього почалася штовханина й галас. Кожен хотів купити, вимагав, щоб йому дали першому. І що більше хвилювалися покупці, то більше заспокоювався Расмунсен. Щось тут не так. Недарма люди хапають його товар. Краще спершу відпочити й дізнатися, яка ціна на яйця. Може, вони коштують по два долари. Хай там як, а по півтора йому завжди дадуть.

— Годі! — гукнув він, коли продав зо дві сотні. — Більше не продаю. Я вимучився. Спочатку мені треба знайти собі житло, а тоді прошу до мене.

Юрба загула, але чоловік у ведмежому хутрі підтримав Расмунсона. Двадцять четверо морожених яєць торохтіло в його містких кишнях, і йому байдуже було, чи інші дістануть ще їх, чи ні. Крім того, він бачив, що Расмунсен ледве на ногах тримається.

— Там праворуч, за другим рогом від «Монте Карло», є хатина, — сказав він. — У неї вікно з пляшок з-під содової води. Вона не моя, але мені доручено віддати її в комірне. Десять доларів у день, це зовсім не дорого. Ідіть просто туди, а я зайду пізніше. Не забудьте: вікно з пляшок з-під содової води.

— Тра-ля-ля! — за мить заспівав він. — А я піду їсти яєчко та мріяти про домівку.

Ідучи до хатини, Расмунсен згадав, що він голодний, і дорогою купив трохи їжі в крамниці компанії та ще шмат м'яса в різника і сухої лососини для собак. Легко знайшовши хатину, він навіть собак не розпряг, а найперше розпалив вогонь і поставив варити каву.

— Півтора долара за яйце... Тисяча дванадцяток... Вісімнадцять тисяч доларів! — мурмотів він сам до себе, заходячися коло грубки.

Коли він кинув шмат м'яса на сковорідку, відчинилися двері. Расмунсен обернувся. То був чоловік у ведмежому хутрі. Зайшов він дуже рішуче, певно, я якимось наміром, але, глянувши на Расмунсена, начебто розгубився, і на обличчі його відбилася ніяковість.

— Я... я хотів... — почав він і спинився.

Расмунсен подумав, що він прийшов правити гроші за хатину.

— Ось що, хай йому чорт! Яйця, щоб ви знали, тухлі.

Расмунсен захитався. Його наче хтось луснув обухом по лобі й приголомшив. Стіни похилилися й затанцювали круг нього. Він простяг руку, щоб спертися, і поклав її просто на грубку. Різкий біль і дух підсмаленого м'яса привели його до тями.

— Ага, — сказав поволі він, дістаючи з кишені торбинку. — Ви хочете забрати назад свої гроші.

— Річ не в грошах, — сказав чоловік, — але чи немає у вас яєць добрих?

Расмунсен хитнув головою.

— Краще візьміть гроші.

Але той відмовився й позадкував до дверей.

— Я прийду, — сказав він, — коли ви передивитесь свій крам і побачите, що там є.

Расмунсен укотив до кімнати оцупок, повносив скриньки. Сам він був цілком спокійний. Тоді узяв сокиру й заходився одне по одному розрубувати яйця. Половинки він пильно роздивлявся, а тоді кидав додолу. Спочатку він брав яєчка вибірково, з різних скриньок, потім став рубати поспіль. Купа долі усе більшала. Кава википіла, в хатині стояв чад із горілого м'яса. Расмунсен рубав уперто й одноманітно, аж поки скінчив останню скриньку.

Хтось постукав у двері, постукав удруге, а тоді увійшов сам.

— Що за гидота! — гукнув він, спиняючись біля порога.

Розрубані яйця почали відтавати коло грубки, і неприємний дух ставав чимраз прикріший.

— Певне, зіпсувалися на пароплаві, — мовив він.

Расмунсен втупився в нього порожнім поглядом.

— Я Меррей, Джім Меррей Огрядний. Мене тут усі знають, — почав незнайомиць. — Я чув, що ваші яйця тухлі, і пропоную вам двісті доларів за всі. Вони не те, що лососина, але все ж таки буде їжа собакам.

Расмунсен наче скам'янів. Він ані поворухнувся.

— Ідіть до дідька! — сказав він спокійно.

— Та ви поміркуйте. Це добра ціна за таку гидоту. Краще, ніж нічого. Дві сотні. То як, га?

— Ідіть до дідька, — вдруге тихо мовив Расмунсен. — І то якнайшвидше.

Меррей роззявив рота в подиві, а потім, не зводячи з Расмунсена очей, позадкував надвір.

Расмунсен вийшов слідом за ним і випряг собак. Він кинув їм усю лососину, що купив для них, і змотав посторонки від санок. Тоді увійшов до хати й зачинив двері на клямку. Чад із перегорілого на вугілля м'яса їв йому очі. Він виліз на ліжку, перекинув посторонок через сволока й приміряв на око, чи не буде високо. Мабуть, йому видалося, що посторонок закороткий, бо він поставив стільчика на лежанку й став на нього. Зробивши зашморга на кінці посторонок, він просунув у нього голову, а другий кінець прив'язав до сволока. Тоді ногою вибив з-під себе стільчика.

ЗМІСТ

Іван Андрусяк. ДЖЕК ЛОНДОН: Жага до життя. Передмова

ЖАГА ДО ЖИТТЯ. Переклад Петра Соколовського

СИН ВОВКА. Переклад Ольги Косач-Кривинюк

У ДАЛЕКІЙ КРАЇНІ. Переклад Ольги Косач-Кривинюк

ЗА ТОГО, ХТО В ДОРОЗІ. Переклад Ірини Стешенко та Леся Герасимчука

ПІВНІЧНА ОДІССЕЯ. Переклад Ольги Косач-Кривинюк

НЕРОЗВ'ЯЗНА ЗАГАДКА. Переклад Ірини Стешенко та Леся Герасимчука

Герасимчука

НЕЗАБУТНЄ. Переклад Ірини Стешенко та Леся Герасимчука

З РУБЦЕМ НА ЩОЦІ. Переклад Юрія Лісняка

ТИСЯЧА ДВАНADЦЯТОК. Переклад Дмитра Лисиченка

Примітки

1

Переклад Н. Дубровської та Галини Яр.

2

Клондайк — річка в Північній Америці, притока Юкону, на якій було знайдено великі поклади золота.

3

Чечако — новачок-золотошукач.

4

Потlach — в індіанців учта, на якій господар обдаровує гостей.

5

Мокасини — шкіряне взуття мешканців Крайньої Півночі.

6

Скво — мовою індіанців дружина.

7

Тотем — знак племені із зображенням тварини, рослини чи іншої речі, яку вшановують як божество.

8

Протеївський — від Протея, у грецькій міфології — морського бога, що міг на власний розсуд змінювати свою подобу.

9

Альтруїзм — безкорислива допомога.

10

Заволока — тут: прибула; людина, що прийшла з чужих країв.

11

Аргонавти — у грецькій міфології — мандрівники за Золотим Руном. Тут, у переносному значенні — золотошукачі.

12

Метиси — тут: люди, що народилися від шлюбу білого та індіанки.

13

Каное — човен індіанців, за формою відносно широкий і невисокий.

14

Пемікан — концентрат м'яса та ягід, їжа індіанців і мандрівників у дальніх північних переходах.

15

Кодола — линва.

16

Шерех — тут: нашарування льоду.

17

Тевтонська упертість — упертістю відзначалися рицарі середньовічного Тевтонського ордену.

18

Стригти купони — тут: отримувати прибутки з банківського вкладу, не докладаючи особливих зусиль.

19

Скорбут — тут: психічне захворювання, що характеризується втратою інтересу до життя, байдужості до зовнішнього вигляду, гігієни

і т. д.

20

Фетиш — тут: предмет особливого зацікавлення, ідея-фікс.

21

Аркадія — переносно: щаслива країна.

22

Калібан — персонаж п'єси В. Шекспіра «Буря», напівлюдина-напівстраховисько.

23

Мертвиця — тут: відмерлі тканини на тілі в місцях обмороження або опіків.

24

Фунт м'яса — маються на увазі важкі й нелюдські вимоги. У п'єсі В. Шекспіра «Венеціанський купець» один із персонажів вимагає за несплату своєчасно боргу фунт м'яса з тіла боржника.

25

Кукси — тут: хворі, опухлі ноги.

26

Сміт-і-весон — важкий револьвер, найпопулярніший серед золотошукачів.

27

Лохинвар — герой балади Вальтера Скотта «Марміон», що викрав свою кохану, яку мали віддати за іншого.

28

Генрі Ворд Бічер — американський громадський діяч, поборник прав негрів.

29

Пуґа — тут: пужалио, яке використовували для поганання їздових собак.

30

Малахай — головний убір у формі капюшона.

31

Макіно — коротка куртка з валяної вовни.

32

Йшлося до бучі — тут: затівалася бійка.

33

Вулзлі Гарнем Джозеф — англійський військовий діяч.

34

Буфало Біл — прізвисько американського мисливця Вільяма Коді, який брав участь у війнах із індіанцями.

35

Луї Р'ель — провідник повстань метисів у Канаді в 1869 та 1885 рр.

36

Трапери, мисливці (*франц.*).

37

Палене дерево (*франц.*). Так прозивали перших французьких поселенців у Канаді, що їх основний промисел був полювання в лісах.

38

Уліс — він же Одисей, герой знаменитої «Одіссеї» — давньогрецької поеми, приписуваної Гомерові. В поемі описана його сповнена пригод десятилітня мандрівка.

39

Вікінги — войовничі племена, що в середньовіччі проживали на півночі Європи.

40

Крипл-Крік — містечко у штаті Колорадо (США), біля якого знайдено великі поклади золота.

41

Уміяк, каяк — невеликі шкуратяні човни.

42

Єдо — Токійська затока. Столиця Японії Токіо до 1869 р. називалася Єдо.

43

Йошиварські дівчата — район Токіо Йошивар має погану репутацію.

44

Номі — американське місто, біля якого знайдено поклади золота.

45

О, так (*франц.*).

46

Так, пане (*франц.*).

47

Гаразд! (*Франц.*).

48

Їдьмо, пані! (*Франц.*).

49

Я згрішив (*латин.* З псалмів царя Давида).

50

Мамона — божество багатства у стародавній Сирії.

51

Бом-брамсель — одне з вітрил на кораблі.

52

Цаль — дюйм.

53

Планшир — дерев'яне кріплення корпусу шлюпки.